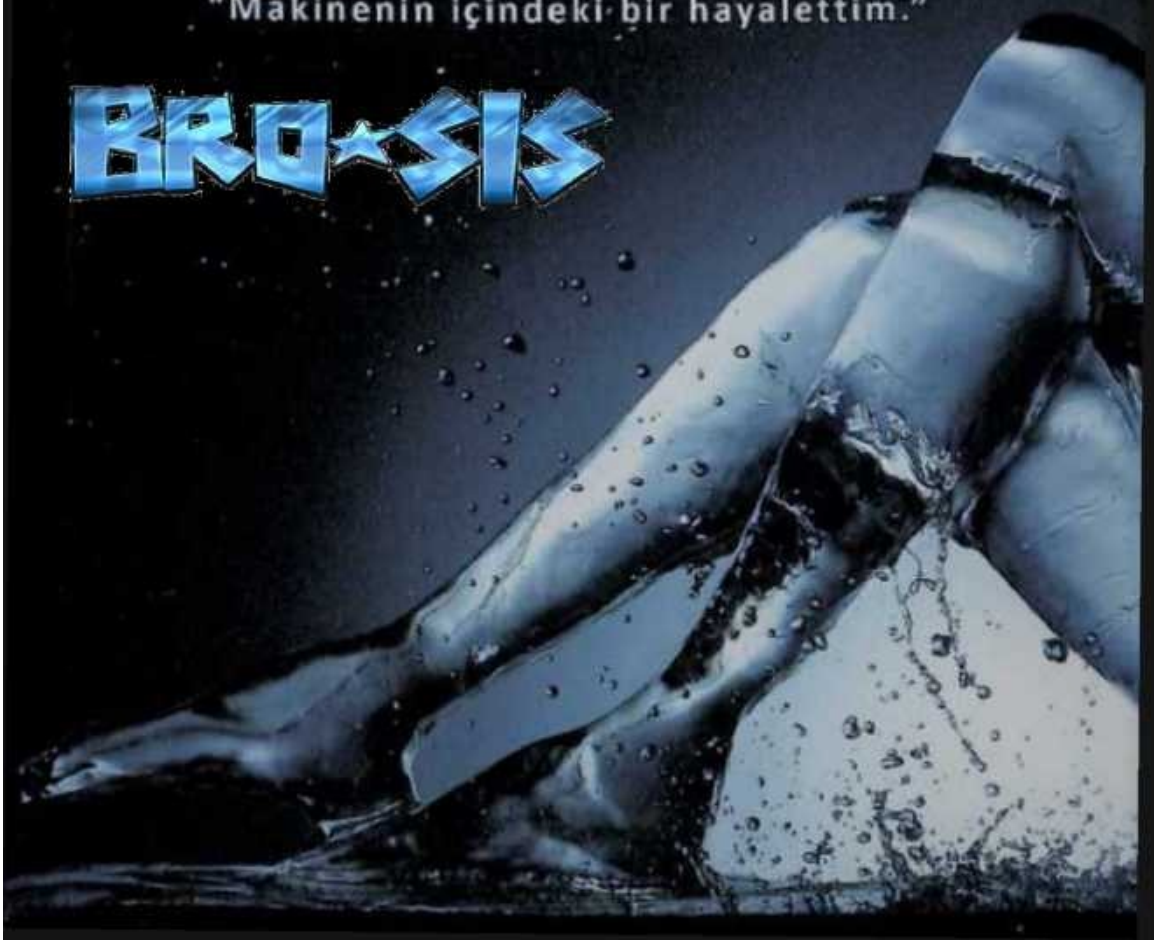
ROBIN WASSERMAN

DONMUŞ

SOĞUK UYANIŞ SERİSİ 1. KİTAP

"Makinenin içindeki bir hayalettim."

BROSIS

Dünya bizim bildiğimizin çok dışındaydı. Ülkeler yanmış,
nükleer saldırılar Ortadoğu'yu yerle bir etmişti.
Artık teknoloji çağıydı
artık insan görünümlü makinelerin çağıydı.

"Yükleme"nin dünyayı değiştirmesi gerekiyordu.
Yaşlanmayı ve ölümü sonlandıracak,
yeni bir insanlığın doğuşu olacaktı.

Lia, kazada ölmediği için minnettar olmalıydı. Yükleme onu kurtarmış ama aynı zamanda hayatını sonsuza dek değiştirmişti. Bir ucube olmakla başa çıkabilirdi. Ailesinin ve etrafındaki insanların gözlerinde gördüğü korkuyla başa çıkabilirdi ama
aynaya bakmak zorunda kaldığı her defasında,
en derinlerinde hissettiği duygularla başa çıkamazdı.

O artık eskiden olduğu insan değildi.
Belki de artık insan bile değildi...

*Robin Wasserman'ın dünyada büyük yankı uyandıran "Soğuk Uyanış" serisinin ilk kitabı olan **Donmuş**'un gizemli dünyasının kapısını aralamaya hazır mısınız?*

instagram.com/martiyayinlari
facebook.com/martiyayinlari
twitter.com/MARTIYAYINLARI

MARTI

ISBN 978-605-186-237-8
9 786051 862378

DONMUŞ

SOĞUK UYANIŞ I. KİTAP

DONMUŞ

SOĞUK UYANIŞ SERİSİ **1. KİTAP**

-ROBIN WAS S ERMAN-

ÇEVİREN: TUBA ÖZKAT

MARTI

“Kayıp, yeniden doğuş ve gerçekten kim olduğunu bulmakla alakalı muhteşem bir hikâye.”

—*New York Times* çok satan yazarı,

Scott Westerfeld

“M.T. Anderson’ın *Bağlantı* kitabını büyük miktarda andıran, iyi resmedilmiş bir gelecekte geçiyor... Yaşam ve ölüm arasındaki sınırlan futürist olarak bulandınyor, açık sözlü diyaloglan ve gerçekçi karakterleriyle, inanç, kimlik, intihar ve genetik mühendislik gibi etik konulan derinlemesine ele alıyor.” —*Kirkus*

“İyi işlenmiş ve merak uyandıran bu kitap,

Peter Dickinson ve George Orwell okuyucuları için belli bir seçim.”

—*Booklist*

“Wasserman kahramanının gerçekçi ve dramatik dönüşümünü resmediyor... odak noktası daha çok yetişkinliğe adım atan bir kahramanla ilgili olsa da, bilimkurgu meraklılarını çekmek için yeterince fütüristik teknoloji banndınyor.”

—BCCB

“Tıbbi ahlak sisteminin ve insanlığın üzerine, ilginç ve merak uyandıran bir kitap.”

—teensreadtoo. com

Norton Wise için, o zamanlar ikimiz de farkına varmasak bile, bu hikâye onun sıcak ve dikkatli gözlemi altındayken başladı.

Eğer daha önce yol öbeklerinden, mermer, taş ve çakıl parçalarından başka bir şey görmemiş biri olsaydınız ve size güzel bir kurmalı saat ve bugünlerdeki usta sanatçılar tarafından yapılan şu konuşan, şarkı söyleyen, flüt çalan, yiyen ve içen küçük otomatlardan verilseydi, onları hareket ettiren yaylan incelemeden önce onlar hakkında ne düşünürdünüz, onlan nasıl yargılardınız? Onlann da sizinki gibi bir ruhu olduğuna inanmaya meyilli olmaz mıydınız?

— Anonim, 1744 Fransızcadan çeviren Gaby Wood

- İLK GÜN
- ARDINA KADAR AÇIKGÖZLER
- HİÇBİR ŞEY
- AĞZI KAPALI
- ZİYARET GÜNÜ “Kahn’lar yalan söylemez.
- İNANÇ
- BEDEN
- AY ILIŞ “En güçlünün hayatta kalmasıydı. Ve biz en güçlüleriydik. "
- BULUŞMA GECESİ
- YAŞAM DESTEĞİ
- S ON LAN D İRİLDİ
- ATLA "Bir daha asla aynı olmayacaksın. ”
- KONTROL ET
- SERBEST BIRAK
- KARANLIKTA “Bana dokunursan seni öldürürüm. ”
- BAĞIŞLAMA
- KENDİNİ BIRAKMAK

- UYUŞUK “Hiçbir şey acıtmıyor "
- DAHA IYI “Hiçbirimiz gönüllü değiliz. ”

İLK GÜN

"Son günlerin arasında, benimki berbattı. ”

T ia Kahn öldü.

•^Lia Kahn benim.

Dolayısıyla -çünkü bu en budala çocuğun bile çözebileceği bir mantık problemi- ben ölüyüm.

Ancak şöyle bir şey var: değilim.

“Panik yapma.” Bu babamın sesiydi.

Öyleydi — ve öyle değildi. Farklı geliyordu. Daha boğuk ve tiz, ama bir şekilde, aynı zamanda çok berrak ve çok belirgindi.

Acı yoktu.

Ama biliyordum -başka hiçbir şeyi bilmezken bile biliyordum- acı olması gerektiğini biliyordum.

Bir şey gözlerimi ayırıp açtı. Dünya çiçek dürbününden görünen manzaralar gibiydi, şekiller ve renkler belirli bir desenleri olmadan, mantıksızca dönüyorlardı. Ancak sonrasında, hiçbir uyarı olmadan gözlerim yeniden kapandı ve her şey gitti. Acı yoktu, his yoktu, nerede uzandığım ya da durduğuma dair hiçbir işaret yoktu. Bacaklarımı kıpırdatamıyordum. Bacaklarımı *hissedemiyordum* bile. Gözlerim kapalıyken, bacaklarımın olup olmadığını bile söyleyemiyordum.

Ya da kollanmm.

Ya da herhangi bir yerimin.

Bir baş dönmesiyle birlikte, *düşünüyorum, öyleyse varım,* diye geçirdim aklımdan. Aslında kıkırdardım, ama ağzımı hissedemedim.

Panikledim.

Felç olmuştum.

Bir araba vardı, onu hatırlıyordum. Bir de ses, çığlık gibi ama tam olarak değil; insan ya da hayvana ait değildi.

Ve ateş. Bir şey yanıyordu. Yanık kokusu vardı. Onu hatırlıyordum.

Onu hatırlamak istemedim. Kıpırdayamadım. Konuşamadım. Gözlerimi açamadım.

Burada uyanık olduğumu bilmiyorlar. Artık hissede-mediğim kalp atışımı zihnimde duydum, hayalî ciğerlerimin dehşetle kasıldığını hissettim, görünmez gözyaşları-mm tuz tadını aldım. *Bilemezler.*

Odanın dışında ağladıklarını, içeri gelemediklerini hayal ettiğim annemle babama göre, babamın dünyanın her yerinden getirdiğine emin olduğum doktorlara göre, arabada olması gereken, aslında burada olması gereken Zoie'ye göre-

Hepsine göre ben bilinçsizdim. Bihaberdim.

Zamanın geçip gittiğini tahmin edebiliyordum, doktorun sesi annemin hıçkırıklarının üzerine çıkıyordu. Hâlâ tepki yoktu. *Hâlâ bir hareket, bir ses, gözlerinde bir kıpırtı yok. Hâlâ hayat belirtisi yok.*

Gözlerim tekrar açıldı, bu defa daha uzun süreliğine. Renkler birlikte yüzdü, bulanık şekillere dönüşüyordu, tıpkı su altındaki bir dünya gibi. Gözucumla bombeli ve ete benzer bir şey yakaladım, gözkapaklanmı aralayan parmaklardı. Ve tepemde babamın sesiyle konuşan loş, belli belirsiz bir figür vardı.

"Henüz beni duyabiliyor musun bilmiyorum." Sesi dengeliydi, sözleri sertti. "Ama her şeyin yoluna gireceğini garanti ediyorum. Sabırlı olmaya çalış."

Babam elini yüzümden çekti ve gözkapaklanm yeniden buluştu, beni karanlık bir ekranın arkasına kapattı. Babam kaldı. Biliyordum, çünkü nefes alıp verişini duyabiliyordum — sadece kendiminkini duyamıyordum.

Son günlerin arasında, benimki berbattı.

Seçeceğim son gün -hak ettiğim son gün- daha çok çikolata içerirdi. Önemli

ölçüde çok. Bitter. Sütlü. Beyaz. Acı tatlı. Akışkan. Karamelli. Şekerleme. Ganaj. Peynir de olurdu, boğazınızdan akarken odayı kokutan yumuşak, akışkan tarzda peynirlerden. Bütün gün yatakta yatıp daha fazla yiyemeyene kadar yemek yerdim, artık duymayı umursamayacağım kadar müzik dinlerdim. Ya da *hissetmeyi*. Çarşafın kaşındıran kumaşını. Önce buz gibi olan, sonra yanağımın sıcaklığıyla ısınan yastık kılıfını.

Havalandırmadan gelerek alnımdaki saçlarımı uçuşturan bayat havayı. Ve Walker'ı — çünkü eğer bilseydim, ona annemle babamı boş vermesini, kardeşimi boş vermesini söyleyip gelmesini isterdim, sadece burada ol, benimle ol, bugün, derdim. — Kollarındaki ince kılları ve çenesinden çıkan kaşındırıcı sakalları hissederdim, talimatlarıma rağmen haftada bir tıraş olmayacak kadar tembeldi. Parmak uçlarını tenimde hissederdim, öyle hafif, gıdıklamasına sürerdi ki, söz vermesine rağmen bana vermediği şeyle neredeyse canımı acıtırdı. Dudaklarından nane tadı alırdım ve o sabah diş macunu yerine sakızı seçtiğini anlardım. Kısa tırnaklarının etime batmasını isterdim, sadece beni bırakmamasını istediğim için değil. Ayrıca son bir gerçek zevkle birlikte, son bir acıyı da isterdim.

Bu olmuyordu.

Bana değil.

Orada uzandım. Babamın istediği gibi sabırlı olmaya çalıştım. Uyanmayı bekledim.

Evet, biliyorum: tamamen klişe. *Bu bir rüya olmalı*. Kendine tekrar tekrar bunu söylersin ve belki kendini çimdiklersin, ne kadar dandik olduğunu bilsen de olan olaylar bunun bir rüya *olmadığını* kanıtlar. Rüyadayken gerçekliği asla sorgulamazsın. Rüyadayken insanlar kaybolur, binalar yeniden belirir, sahneler değişir, sen uçarsın. Düşersin. Her şey son derece mantıklı gelir.
Sadece uyandığında garipliği reddedersin.

O yüzden uyanmayı bekledim.

Büyük şok: uyanmadım.

Birinci evre, inkâr. Onaylandı.

Yasın beş evresini büyükbabam öldüğünde öğrenmiş-

tim. Evrelerden geçtiğim için falan değildi. Yas tuttuğum için de değildi, sadece iki kere gördüğüm adamın biri için tutamazdım. Babamın nefret ediyor gibi göründüğü ve annemin, yani ölen adamın tek kızının, zar zor hatırladığını iddia ettiği bir adamdı. Annem yine de ağlamıştı ve babam sineye çekmişti — en azından birkaç günlüğüne. Hepimiz öyle yapmıştık. Anneme çiçekler getirmişti. Gözlerimi devirmemiştim, annem akşam yemeğinde bardağını üçüncü defa devirdiğinde bile. Her seferinde "ne kadar da sakarım" diye sinir bozucu kahkahasını kullandığında bile. Zo da internete girip yasın beş evresini bulmuştu.

Sonra pazarlık kısmı geldi. Yalvaracak kimse yoktu ama yine de yalvardım. Önce, uyanmak için; gözlerimi açmak, kalkıp oturmak, bacaklarımı yataktan aşağı sarkıtmak, yürüyüp gitmek ve her şeyi unutmak için. Ama bunların olmayacağı açıktı. O yüzden anlaşma önerdim: Sadece gözlerimi açmama izin ver, sadece konuşmama izin ver, sadece hareket etmeme ve hissetmeme izin ver. Bunun kalıcı olmamasını sağla. İyileşmemi sağla.

Ve ardından, daha sonra, hâlâ hiçbir değişiklik yoktu, hâlâ umut yoktu: Gözlerimi açmama izin ver. Bırak konuşayım. İzin ver kaçayım.

Bu acıdan önceydi.

Doktorlar gibi, o da bana gizlice yaklaşmakla uğraşmadı. Patladı, karanlığın ortasında patlayan yıldız gibiydi. Acının içinde yaşadım. Bütün varlığım oydu, nihaiydi, sonsuzdu — ve sonra gitmişti.

O başlangıçtı.

Ani zevk, gittikçe yayılan ılıklık neredeyse katlanıl-

maz bir yangına dönüşüyordu. Isıran soğuğa. Dağlayan sıcaklığa. Sefalete. Sadece kahkahalarla gülünmek isteyen bir mutluluğa. Korkuya — hayır, dehşete. Durup dururken çıkıp gelen hisler üzerimde dolanıyor, geldikleri gibi hızla yok oluyorlardı. Bir sebebi, kalıbı, uyarısı yoktu. Ve -yeniden ziyarete gelmeden önce kendini fazla özletmeyen bir şey vardı- acı.

Hiç uyumadım. Zamanın geçtiğini hissedebiliyordum, günlerin geçip gittiğini doktorların birbirlerine mırıldandıkları şeyden söyleyebiliyordum ama bilincimi hiç kaybetmedim. Dalgalar geldiğinde kontrolümü kaybettim, amacımı kaybettim ve sonu gelmez hislerde kendimi kaybettim ama asla sürüklenmedim,

en azından istediğim kadar. Ve arada geçip giden anlarda, karanlık sular durulduğunda ve yeniden kendim olduğumda, pazarlığa geri döndüm.

İzin ver uyuyayım.

İzin ver öleyim.

“Yaparım — ama bana borcun olur,” demiştim Zo’ya. Öncesinde.

Beni görmezden gelmişti, saçını gevşek bir topuz yapmış ve hemen ensesine tutturmuştu. Saçı benimki gibi sarıydı ama benimki parlak, gür ve kahkaha attığımda omuzlarımda zıplarken, onunki karmaşık, cılız ve ne yaparsa yapsın yıkanmamış gibi duruyordu. Bana hep ikimizin aynı güzellikte olduğumuz söylenirdi ama ikimiz de gerçeği biliyorduk.

“Bir daha dene. *Sen bana* borçlusun,” dedi en sonunda. Üzerine onu patates gibi gösteren soluk kahverengi bir sweatshirt geçirdi. Bahsini bile açmadım. Ailemiz kızlarını seçmişti, sarı saçlı ve mavi gözlü seçmişlerdi. Vücut kitle indeksi düşük ve IQ’su yüksek olduğundan emin olmak için ekstra ödemişlerdi, ama üşengeçlik genini öyle kolayca seçemiyordunuz — Zo’nun sahip olduğu bütün genetik avantajın üzerine işememesini garantilemek için ne kadar para ödenirse ödensin faydası yoktu. “Yoksa bu hafta sonu *gerçekte* nerede olduğunu babama söylememi ister misin? Eminim ‘kendini sınavlarına verdiğini’ söylerken, aslında Walker’a ‘verdiğini’ söylemek istediğini duymak isteyecektir.”

“Sana yaparım dedim, *Zoie.”* Bu isimden nefret ediyordu. Elinden anahtar kartını aldım. “Ee, ben senin yerine bez değiştirip sümük silerken nerede olacağını söyleyecek misin?”

“Hayır.”

İkimiz de çalışmak zorunda değildik. Ailemizin kredi hesabının boyutuna bakınca, ikimizin de *ömür boyu* çalışmamıza gerek yoktu. Ancak babamız üretkenliğe yürekten inanan biriydi.

Arbeit macht frei, çocukken bize hep böyle derdi. Al-mancaydı, tıpkı büyük-büyük-büyük-büyük dedemler gibi. *Çalışmak sizi özgürleştirir.*

Bunu öğretmenlerden birine tekrarladığımda on iki yaşındaydım. Bana tokat

atmıştı. Sonra bana o sloganın nereden geldiğini anlatmıştı. Naziler mahkûmlarına öğütlermiş. Onları ölüme götürmeden hemen önce.

Babama kötü haberi verdiğimde bana, “Eski tarih,” demişti. “Kin üzerindeki kurallar yüz yıldan sonra zaman aşımına uğrar.” Öğretmeni kovdurmuştu.

Benim bir iş bulmama gerek yoktu, çünkü ben bir atlettim. Eve ne zaman bir ödül götürsem, babam hep, *kazanan,* derdi. *Çalışan.* Yarışlara hiç gelmezdi, ama birincilik ödüllerimin hepsi ofisindeki kitaplıkta diziliydi. İkincilikler benim odamda kalıyordu. Diğerlerinin hepsi çöpe gidiyordu.

Zo spor yapmazdı. Bildiğim kadarıyla park alanında ezik arkadaşlarıyla takılmak ve uyuşturucu çekmek dışında bir şey yapmıyordu. Emdiğinde sahte duman bulutları çıkaran yeni bir şeydi, yani nikotin yasağından önceki eski günlerde yaşıyormuş gibi hissedebiliyordun. Bir keresinde ona, “Büyükannem gibi görünmenin neresinin havalı olduğunu açıklasana,” demiştim.

Zo, “Havalı olduğu için yapmıyorum,” diye bağırmıştı. “Öyle davranan sensin.”

Kayıtlara geçsin diye söylüyorum, havalı diye bir şeyler yapmam.

Ben o şeyleri yaptığım için onlar havalıdır.

Neyse, ben her gün on millik koşuya çıkarken, Zo babamın emriyle kreşte çalışıyor, akan burunları siliyor ve boklu bezleri değiştiriyordu. Tabii tehditle bana yaptırdığı günler haricinde.

“Tamam,” dedim Zo’ya. “Ama yemin ediyorum, bu son.”

Öyle oldu.

Koordinatlar zaten arabasına programlanmıştı. Babamız o gece kontrol edip gitmesi gereken yere gidip gitmediğinden emin olacaktı ama o yolculuğa hangi kardeşin gittiğini bilmesinin yolu yoktu. TotLand diyerek gideceğim yeri girdim, sonra kendimi arka koltuğa attım. Walker on sekizine gelip de elle kullanabilmek için sabırsızlanıyordu, ama ben ondaki amacı anlamıyordum. Kıvrılıp koltuğun vücudumun şeklini almasına izin vermek, magazin dinlemek, o geceki partiyi haber vermek için Walker’la bağlantı kurmak, arkadaşlarımın benim kaçırmamam gereken fotoğrafları paylaşmadığından emin olmak için internette dolaşmak daha iyiydi. (Ki bu imkânsızdı, çünkü eğer ben bir şeyi kaçırmışsam,

kaçırmaya değdiği kabul edilen bir gerçekti.)

Ama o gün hiçbir yere bağlanmamıştım. Sohbet yoktu, bağlantı yoktu, videolar yoktu, müzik yoktu, hiçbir şey yoktu. Sessizlik. Gözlerimi kapatmıştım.

Sadece koşarken kapıldığım bir his vardı, büyük bir yorgunluk dalgasından sonra ve dünya yola çarpan ayaklarım, ciğerlerime girip çıkan hava ve kulaklarımdaki vızıltı haricinde daralırdı — aslında bir his değildi, daha çok hissin yokluğuydu, benliğin yokluğu. Sanki ben artık yokmuşum gibiydi. En azından Lia Kahn olarak yoktum; kollar ve bacaklardan oluşan bir bulanıklık, homurtular, pompalanan kan, esneyen kaslar, rüzgârdan başka bir şey değildim. Sadece beden, zihin yoktu. O gün orada gözlerim kapalı uzanırken öyle bir şey hissettirmemeliydi, ama bir şekilde öyleydi. Bir şekilde *ben* öyleydim: Boştum. Endişeden, düşünceden azattım. Gözkapaklarımın arkasındaki karanlıkta kayıptım.

Sanki bir parçam neler olacağını biliyordu.

Mesela her şey tepetaklak olduğunda ve metal üstüne binen metalin çığlıkları sessizliği yarıp geçtiğinde, etrafımdaki dünya karman çorman olduğunda, yer göğe, gök yeniden yere döndüğünde, gök gürültüsü gibi bir çatırtıyla parçalanan cam ve çelik eğildiğinde, tavan bükülerek beni yarılmış zemine, *yere* çarptığında, şaşırmamıştım.

İnsanlara ondan sonra olanları hatırlamadığımı söylerim. Onlara başımı çarptığımı ve her şeyin karardığını söylerim. Bana inanırlar. Bana inanmak *isterler.*

Orada kapana kısılmış biçimde nasıl uzandığımı, metal dişlerin etimi nasıl sıkıştırdığını duymak istemezler; bacaklarım uyuşmuş, hatta yok, sanki evren belden aşağısında sona eriyor; kollar eklem yerlerinden çıkmış, bükülmüş, akkor bir acı var. Tek gözün kanla dolarak kör olduğunu ama diğerinin açıkça gördüğünü duymak istemezler: kapkara duman, parçalanmış camdan görünen bir parça mavi, çilli deriye sıçramış kızıllıklar, kemiğin beyaz parıltısı. Turuncu bir kıvılcım.

Yanmaya başladığımda nasıl hissettiğimi duymak istemezler.

Keşke o yatağa mahkûm kalmışken hayatımın gözlerimin önünden geçtiğini söyleyebilseydim. İşleri biraz daha ilginç hale getirebilirdi. Zorla yapmaya

çalıştım. Eğer başıma gelen her şeyi hatırlayabilirsem, anbean, o zaman neredeyse tekrar yaşamak gibi olur diye düşünüyordum. En azından biraz zaman öldürebilirdim, belki birkaç gün sürerdi, Lia Kahn'm en büyük başarılarını yeniden yaşardım. Ama manasızdı. Hatırlayabildiğim ilk anla başlardım — mesela, ilk gündüz sağlık kontrolümdeki iğnenin acısıyla bağırmamı. Ufak aklımla küçücük, gümüş iğnenin bütün kanımı içeceğine ikna olmuşken, annemin saçımı geriye doğru çekip ağlamamam için bana yalvarmasını ve kurabiye, lolipop, yavru köpek sözü vermesini, babam gelmeden çenemi kapatabilmek için ne gerekiyorsa yapmasını hatırlardım. Yüzümün gözyaşlarımla ıslak olduğunu, babamın yüzünde de açıkça tiksinti olduğunu hatırlardım. Sonra günlük sağlık kontrollerinin ve DNA'ya göre verilen ilaçlann bizi daha sağlıklı, güvenli yapması ve neredeyse sonsuza kadar yaşamamızı sağlaması için gerekli olduğunu ve arabanızın navigasyon sistemi bozularak bir kamyonete ya da ağaca çarpıp takla attığında ve sizi çiğneyip bir kenara tükürdüğünde, *neredeysenin* işe yaramadığını düşünürdüm. Annemin alnıma dayadığı elini hatırlardım ve neden odamda sesini hiç duymadığımı merak ederdim.

Günler geçti.

Listeler yaptım. Tanıdığım insanlar. Nefret ettiğim insanlar. Q harfiyle başlayan kelimeler. Bu zamana kadar sahip olduğum bütün SaMTerin bir listesini yapmaya çalıştım. Kocaman düğmeleri ve bebeklere zarar vermeyen ekranıyla, pembe, sahip olduğum ilk Sanal Makine'mden, şu andaki favorim olan, neon mavisi bir nanoSaM'e kadar. Tişörtünüze, bileğinize, hatta koridorda süzülürken etrafa videolar göstermek istiyorsanız poponuza bile tutunabiliyordunuz. Popo olayım denediğimden değildi... birden fazla kez. Ama listenin ortasına doğru belirsizleşmeye başladı. — Hepsi hatırlanmayacak kadar çok SaM vardı. Zaten eğer yeterli krediniz varsa, ki benim vardı, ağa bağlanmak için sanal bilgisayar işlevi gören her şeyle bağlanabilirdiniz.

Kendi kendime şarkılar söyledim. İngilizce dersi için ezberlemeye zorlandığım dizeleri tekrarladım, çünkü budala öğretmenime göre, "Tiyatro ölmüş olabilir, ama Sha-kespeare ölümsüzdür."

Ölmek, uyumak sadece!

Düşünün ki uyumakla yalnız Bitebilir bütün acıları yüreğin, Çektiği bütün kahırlar insanoğlunun.

Ne anlama geliyorsa artık. Walker, Juliet'i canlandıran Bliss Tanzen'la *Romeo ve Juliet'ten* bir pasaj yapmıştı. Yerimi alacak kişinin -ya da koca memelerini de sayarsak, kişilerin-Bliss olup olmayacağım merak ettim.

Doktorları dinledim, kendi hayatlarına dair detaylar paylaşmalarını ya da en azından "delta dalgaları düşüşte", "alfa frekansı yükseldi", "ritim normal değişken olarak doğrulandı" ya da aralarında uçuşan diğer terimlerin dışında *bir şeyler* söylemelerini diliyordum. Kollarımı ve bacaklarımı hareket ettirmeye çalıştım; onları *hissetmeye* çalıştım. Gözlerimi açtıklarında sırtüstü yattığımı söyleyebiliyordum. Yani altımda bir yatak olmalıydı, bir çeşit örtü falan. O yüzden parmaklarımın kaşındıran pamuklu kumaşın üzerinde durduğunu hayal etmeye çalıştım. Ama zaman geçtikçe, parmaklarım olduğunu hayal etmek bile güçleşiyordu. Bildiğim tek şey, olmadığıydı.

Denemeyi kestim.

Düşünmeyi kestim. Gri bir sis içinde günlerin arasında süzüldüm, uyanıktım, ama uyanık değildim. Hareket etmiyor, ama umursamıyordum.

O yüzden en sonunda olduğunda, benim sayemde değildi. Uğraşmıyordum. Ne yaptığımı bile bilmiyordum. Sadece öylece... oluverdi. Gözlerim kapalı, gözlerim kapalı, gözlerim kapalı.

Gözlerim açık.

Bir bağırış vardı, belki bir doktor, belki de babamdı, bilmiyordum, çünkü gri tavana bakıyordum. Ama yapmıştım, gözlerimi açmıştım ve bir şekilde, açık kaldılar.

Bir şey hareket etti. Bir kol.

Benim kolum. Ve bir an için, rahatlayarak her şeyi unuttum: *benim* kolum. Hâlâ bana bağlı. Hissedemedim, hareket ettirmeye çalışmıyordum, ama onu gördüm. Yukarı doğru kalkarak görüş alanıma girdiğini, sonra sertçe, gürültüyle yatağa indiğini gördüm. Sonra diğer kol. Yukarı. Aşağı. *Pat.* Ve bacaklarım, benim bacaklarım olmalıydı. Onları hissedemedim, göremedim, ama yataktaki seslerini duyabiliyordum, davul sesi gibiydi, *pat, pat, pat.* Boynum geriye doğru eğilince tavan kaydı, uçuyordum ve sonra bir bedenin yere çarpışı gibi gürültülü bir ses geldi. *Çat, çat, çat,* kafam yere çarpıyordu, tekrar tekrar çarptı. Sadece ses vardı, acı yoktu. Sonra bana doğru gelen ayaklar vardı ve yeniden karanlığın

hareketsizliğine dönmek istedim ama şimdi gözlerimi kapatamıyordum ve iki tombul, beyaz ve nasırsız el yüzümü yakalayıp kıpırtısız tuttu. Sonra uyandığımdan beri ilk defa, her şey durdu.

Uyumak: ama düş görebilirsin uykuda.

ARDINA KADAR AÇIKGÖZLER

"Bir çeşit ucube gibi mi?”

T T ayal falan değildi.

Gözlerimi açtım.

Ben gözlerimi açtım. Bu bir zaferdi. Eğer gülümseye-bilseydim, gülümserdim.

Ama yapamadım.

Gözlerimi yumdum, çünkü yapabiliyordum. Sonra bir daha açtım. Kapa. Aç. Kapa. Aç. Pek bir şey değildi.

Ama bir şeydi.

“Lia, beni duyabiliyor musun?” Yeni bir sesti, tanımadığım bir ses. Bir yüz belirdi. Ufak bir ağız, büyük bir burun, aralarında derin bir çizgi olan kahverengi gözler. Ailesi onun görünüşü için fazla kredi harcamak istememişti herhalde. Sebebi ya buydu, ya da gen havuzu öyle çirkinlerle doluydu ki alabildiklerinin en iyisi buydu. “Lia, söylediğim şeyi dinlemeni ve eğer anlıyorsan bana cevap vermeyi denemeni istiyorum.”

Nasıl cevap vereyim? diye merak ettim. Bir doktor için, durumun kontrolünü pek elinde tutamıyor gibiydi.

“Göstergelerimiz bazı anahtar yüz kaslarının kontrolünü kazandığını söylüyor, Lia. Göz kırpabiliyor olmalısın. Eğer beni anlıyorsan şimdi gözlerini kırpabilir misin? Sadece bir kere, tamamen ve yavaşça?”

Gözlerimi kapattım. Üçe kadar saydım. Yeniden açtım.

Yaptığım tek şey gözlerini kırpıştırmaktı ama doktor sanki şampiyonluk yarışını kazanmışım gibi ışık saçtı. Yani bu oldukça sıradan hissettirmeliydi. Ama ben de öyle hissettim.

Ve oldukça iyi hissettiriyordu, ta ki gözlerimi kırpa-biliyorken, neden hâlâ konuşamadığımı ve hareket edemediğimi merak etmeye başladığım âna kadar.

Bunun ne kadar süreceğini merak ettim.

“Beni öldürün,” demek için göz kırpma kodunu çözebilir miyim diye merak ettim.

Sesinde ufacık bir tereddütle, “Bir kaza geçirdin,” dedi, sanki bana bilmediğim bir şeyi söylüyordu. Sanki kafayı yememden endişeleniyordu. Yaşayan bir cesetten nasıl bir delirme bekliyordu acaba?

“Soruların olduğundan eminim. O konuda sana yardım etmemizin bir yolu var sanırım. Ama önce algısal tabanı belirlememiz gerekiyor. Tamam mı? Evet için bir, hayır için iki defa kırp.”

Hayır. Tamam *değildi.* Bana sorunumun tam olarak ne olduğunu ve düzeltmek için ne yapmayı planladığını anlatmasını istiyordum. Ve ne zaman yapacağını. Ama bu cevap bir seçenek değildi. İki cevaplı bir dünyaya sıkıştım: Evet ya da hayır. Bir defa kırptım.

Bu da bir şeydi.

“Şu anda ağrın var mı?”

İki defa kırptım. Hayır.

“Şu andan önce herhangi bir noktada bilincin açık mıydı?”

Bir defa kırptım.

“Acın var mıydı?”

Bir defa kırptım. Gözlerimi uzun bir süre kapalı tutup demek istediğim şeyi anladığını umdum. İfadesi değişmedi.

“Vücudunun herhangi bir kısmını hareket ettirebiliyor musun?”

İki defa kırptım.

Aniden ağlayıp ağlamadığımı merak ettim. Muhtemelen ağlıyor olmam gerekiyordu.

“Şimdi biraz baskı uygulayacağım ve bir şey hissettiğinde gözlerini kırpmanı

istiyorum, tamam mı? Bu biraz acıtabilir.”

Gözlerimi tavana diktim.

Bekledim.

Gözlerimi kırpmadım.

Kırpmadım.

Bu benim başıma geliyor olamaz.

Doktor kaşlarını çattı. “İlginç.”

İlginç mi? Ondan beni öldürmesini istediğimi unutun. *Onun* ölmesini istiyorum.

Yüzü görünürden kayboldu, yerini geniş, beyaz bir kâğıt aldı. Üzeri alfabetik sırayla, kalın harflerle doluydu.

“Bunu eski yoldan deneyeceğiz, Lia. Teker teker harfleri işaret edeceğim ve istediğine geldiğimde gözlerini kırpacaksın. Anladın mı?”

Bir defa kırptım.

“Adım biliyor musun?” Bu soru, odaya girdiğinden beri bana Lia diyen salaktan geliyordu.

Küt parmağı harflerin üzerinden kaydı. *U*ye gelince gözlerimi kırptım. Sonra baştan başladı ve Tda bir daha kırptım. *A*'da yine.

“Güzel, çok güzel. Peki soyadın?”

Harf harf sonuna kadar gittik. Bezdirecek kadar yavaştı. Daha önemsiz bir sürü ıvır zıvır vardı: annemle babamın adları, yıl, doğum günüm, başkanın adı ve hepsi acı vererek harf harf, göz kırpa kırpa gidiyordu. Temas kurmak için öyle uzun süre beklemiştim ki, ama daha kısacık bir zaman olmuşken, şimdiden gitmesini istiyordum. Çok zordu. Eğer her şey, sahip olacağım her şey bu kadar olursa ne yaparım diye düşünmemeye çalıştım. Beyaz bir sayfa, siyah harfler, onun küt parmağı. Kırpıştır, kırpıştır.

“Şimdi bu seviyeye geldiğine göre, sonraki aşamaya geçebilmemiz lazım. Uyum

sağlamak biraz daha uzun sürecek. O süre içinde istediğin bir şey var mı?”

Bir kere kırptım.

Harfler yeniden belirdi ve parmağı kaymaya başladı.

N. Kırpıştır.

E. Kırpıştır.

Y. Kırpıştır.

/. Kırpıştır.

M. Kırpıştır.

VAR BENÎM.

Yine kırptım.

Yüz ifadesine bakınca bunun yanlış soru olduğunu anladım.

“Dediğim gibi, Lia, bir kaza geçirdin. Vücudun epey hasar gördü. Ama düzeltebileceğimizi garanti ediyorum. Şartlar göz önünde bulundurulduğunda, hareket kabiliyetinde ve duyuda azalma oldukça normal şeyler. Sinirsel ağın bu yeni şartlara uyum sağlıyor. Bizimle birlikteyken tecrübe edebileceğin acı ve diğer hisler pozitif birer işaret. Beyninin yeni yollar keşfettiğinin, duyusal bilgileri nasıl işleyeceğini yeniden öğrendiğinin bir belirtisi. Biraz zaman ve biraz da sıkı çalışma gerekecek, Lia. Bu sırada bazı... komplikasyonlar olabilir, ama seni yeniden yürütecek ve konuşturacağız.”

Sonrasında daha fazla şey söyledi, ama dinlemiyordum. “Yeniden yürüteceğiz ve konuşturacağız” lafından sonrasını dinlemedim. Beni düzelteceklerdi. Ne komplikasyon varsa, ne kadar uzun sürerse sürsün, hayatımı geri alacaktım.

“Sormak istediğin başka bir şey var mı?”

İki kere kırptım. İkincisinden sonra, o gidene kadar gözlerimi kapalı tuttum.

Yatak mekanikti. Sessizce vızıldadı ve tavan yavaşça yamuldu, en sonunda oturur konumdaydım. İlk defa, odayı görebiliyordum. Pek bir şey yoktu, ama en

azından farklı bir manzaraydı. Tavandan daha iyiydi. Gözlerimin arkasındaki karanlık bile onun düz, lekesiz, gri sıvasından daha ilginçti. Daha önceden gördüğüm hiçbir hastane odasına benzemiyordu. Makineler, tıbbi cihazlar, lavabo ve banyo yoktu. Dezenfektan ve kusmuktan oluşan hastane kokusunu alamadım. Ama sonradan fark ettim ki, pek fazla koku aldığım da yoktu. Benim şifonyerime benzeyen bir şifonyer vardı, ama o olmadığını söyleyebilirdim. Ayrıca masama benzeyen bir masa da vardı. Hoparlörler ve bir video ekranı vardı, arkadaşlarımın ve ailemin gelişigüzel görüntüleri beliriyordu. Ayna yoktu.

Birileri burayı yuva gibi hissettirmek için epey çaba harcamıştı.

Birileri benim bir müddet kalmamı bekliyordu.

Etrafımda bir kalabalık toplandı. İçlerinden hiçbiri beyaz önlük giymiyor olsa da, doktor olduklarını varsaydım. Yatağın ayakucunda birbirine tutunan annemle babam vardı. Aslında hakkını vermek gerekirse, tutunmanın çoğunu annem yapıyordu, aynca ağlıyor ve titriyordu. Babam dimdik duruyordu, kolları yanlarındaydı ve gözlerini alnıma dikmişti; bana öğrettiği eski bir numaraydı. Çoğu insan onun gözlerime baktığını düşünürdü. Çoğu insan fazla dikkat etmezdi.

Annem başını onun omzuna yasladı, belini sımsıkı tuttu ve diğer eliyle bacağıma dikkatlice dokundu. Sanki canımı yakmaktan korkuyordu. Herhalde kimse ona dokunuşunu hissedemediğimi falan söylememişti. Sanırım seçici hafıza modundaydı, kendisine uymayan her parça bilgiyi atıyordu.

“Beynindeki dil merkezine yeni bir sinir çıkış hattı taktık, Lia,” dedi kısık gözlü doktor. Şimdi daha iyi bir açıdan bakınca, aynı zamanda kısa da olduğunu görebiliyordum. Onun iyiliği -ve kendiminki- için, ailesinin bütün kredisini IQ hanesine yatırdığını umdum. Çünkü açıkça görülüyordu ki, diğer her şeye çok az harcamışlardı. “Eğer kelimeleri zihninde açıkça söylersen, bilgisayar senin için konuşacak.” Sonra bütün oda duruverdi sanki, bekliyorlardı.

Merhaba.

Sessizlik.

“Kelimeleri çıkarmak için biraz pratik gerekebilir,” dedi. “Keşke nasıl yapacağını tam olarak söyleyebilsey-dim, ama kolunu kıpırdatmak ya da kaşını

kaldırmak gibi. Düşünceyi harekete geçirecek bir yol bulmalısın.”

Eğer konuşabiliyor olsaydım, kolumu kıpırdatamadı-ğımı ya da kaşımı kaldıramadığımı belirtirdim. Ve sonra yüzüme vurduğu için teşekkür ederdim.

Merhaba.

Merhaba.

Beni duyabilen var mı?

Bu boktan makine hiç çalışacak mı, yoksa orada öylece durup sanki ben

“bir çeşit ucubeymişim gibi mi bakacaksınız?”

Annem titrek bir ciyaklama koyverdi ve yüzünü babamın göğsüne gömdü. Babam onu itmedi.

“Çok iyi, Lia.” Doktor onayladı. “Harika.”

Makineden gelen ses kadınsıydı, elektronik altoydu, bozuk asansörlerde duyduğunuz ve size “yardımın yolda olduğuna” temin eden yatıştırıcı bir sesti. Başımın arkasındaki bir hoparlörden geliyordu.

Denemek için, *merhaba*, diye düşündüm. Kelime ânında çıkıverdi.

Babam sanki onunla konuşuyormuşum gibi, “Merhaba,” dedi. Belki de konuşuyordum. Gözleri alnımda kaldı.

“İyi olacaksın, tatlım,” diye fısıldadı annem. Yatağın ayakucunda duran ayak şeklindeki çıkıntıyı sıktı. “Söz veriyorum. Bunu çözeceğiz.”

“Birisi **bana neler olduğunu anlatabilir mi?”** dedi hoparlör.

Ben dedim.

“De kadar kötü yaralandım. De kadar zamandır buradayım? Şimdi ne olacak? Reden ben-” Durdum. **“Yeniden hareket edebileceğim, değil mi? Yürüyebileceğim? Yapabileceğimi söylediniz. De zaman?”**

Zo’nun neden orada olmadığını sormadım.

“Kazadan bu yana birkaç hafta geçti,” dedi babam. “Neredeyse dört.” Sesi neredeyse bilgisayannki kadar dengeliydi.

Bir aydır bir yatakta, karanlığa mahkûmdum. Üç test, bir yarış, kim bilir kaç parti, Walker’la kaç gece, en sevdiğim vidlife’larda kaçar saat kaybetmiştim. Hayatımın bir ayı.

“Elbette sadece son bir haftada bilinçliydin,” dedi doktor. “Ve önceden de açıkladığım gibi, yeni şartlarına uyum sağlaması için beyninin bu iyileşme dönemine ihtiyacı vardı. İstemsiz hareket ilk safhaya ulaşıldığını kanıtlıyor. Aslmda bu noktaya biraz daha erken ulaşmanı bekliyorduk, ama elbette, bunlar değişkenlik gösterir ve hiçbir şey aceleye getirilmemeli. Böyle vakalarda olmaz. Yaralannın ağırlığına bakılınca, gerçekten şanslıydın.”

Doğru. Şanslı. Lotoyu tutturmuşum gibi hissediyordum. Ya da yıldırım çarpmış gibi.

“Gözkapakları üzerindeki istemli kontrol, ikinci safha. Bedeninin kalanı üzerindeki kontrolünü yakında kazanacaksın. Aslında, o düzlemde gitmeye başlamış bile olabilirsin. Her yerinin hareketini kısıtlamıştık, senin... olayından sonra. Kendi güvenliğin için. Ama hazır olduğunda rehabilitasyon terapisti seninle birlikte çalışacak, her bölgeyle ayrı ayrı ilgilenecek. Eğer her şey sorunsuz giderse, hisler de dönmeli.”

Eğer işler sorunsuz gitmezse neler olacağını ya da bu *eğer* kelimesinin ne kadar büyük olduğunu söylemedi. Sormadım.

“He kadar kötü?”

Doktor kaşlarını çattı. “Pardon?”

“Ağır dediniz, **fle kadar ağır?”** Bu adamdan nefret ettim, bir yabancı vücudumu benden daha iyi biliyordu.

“Kazadan sonra seni aldığımızda... Yeri gelmişken, sormamış olsan da neler olduğunu bilmek istediğini varsayıyorum? Bir taşıma kamyonundaki çip hatası olduğunu sanıyorum. Seyir sisteminden kaymış ve tesadüf eseri, arabanızın belirleme destek sistemi arızalanmış, yolu boş olarak okumuş. Birleşmesi imkânsız olaylar bütünü gibi.” Bunu klinik yönden, sıradan biçimde söylüyordu, sanki boş zamanında incelemeyi umduğu istatiksel bir sapmayı not ediyordu.

“Kazadan sonra seni aldığımızda, yaraların ağırdı. Yanıkların kapladığı-”

“Lütfen, durun!” Bu annemdi. Elbette. “Bunları duyması gerekmiyor. Şimdi olmaz. Daha güçlü değil.” Aslında, *“Ben* güçlü değilim,” diyordu.

“Kendisi sordu,” dedi babam. “Öğrenmeli.”

Doktor onların ortak bir karara ulaşmalarını bekliyor-muş gibi tereddüt etti. Geçen ayı bizimkilerle birlikte geçirmişti ve hâlâ Kahn ailesinde demokrasi olduğunu mu düşünüyordu?

Babam onayladı. “Devam edin.”

Doktor göründüğünden daha akıllıydı, itaat etti. “Bedeninizin yüzde yetmişi üçüncü derece yanıklarla kaplıydı. En öncelikli tehdit oydu. Deri nakli basit elbette, ama çoğu vakada, bizim bir şey yapma fırsatımız olmadan enfeksiyon ölümcül oluyor. Çarpışma bacaklara ve leğen kemiğine zarar verdi. Omurilik zedelenmesi. Çökmüş akciğer. Aort kapağında hemen baypas gerektiren ve olası nakle ihtiyaç duyulabilecek hasar. İç kanama. Ve ikincil hasarlar olsa da, kesmek zorunda kaldık...”

“Lütfen.” Bilgisayar sesi araya girdi. Çok sakindi.

Babam gözlerini kaldırdı, bekliyordu. Yeterince güçlü olduğuma inanıyordu.

Devam edin, diye düşünmeye zorladım kendimi. Daha ben onları geri alamadan sözcükler havaya yayıldı.

“Sol bacağı kestik, baldırın hemen altından. Sol kolu kurtarmak için saatlerce uğraştık, ama mümkün değildi.”

Örtünün altında iki ayak vardı. İki bacak. Onları görebiliyordum. Belki hissedemiyordum ya da oynatamıyor-dum, ama orada olduklarını *biliyordum.*

Protezler. Bilgisayar duyamasın diye beynimin başka bir kısmına çekildim. *Protezlerle bir sürü şey yapabiliyorlar.* Hareket eden, hatta bazı hallerde hissettiren sahte uzuvlar yapıyorlardı. Neredeyse normal görünüyorlardı. Neredeyse.

Doktor yürüyeceğimi söylemişti. Sadece nasıl olacağını söylememişti. O konuda

bir şey dememişti.

Bu benim başıma geliyor olamaz.

Nasıl olabilirdi -nasıl olmaya *devam edebilirdi*- ve yine de bu kadar gerçeküstü gelirdi?

Ama nasıl gerçek olabilirdi? Nasıl olur da ben, Lia Kahn, tek kollu, tek bacaklı, yanmış, yaralanmış, delinmiş *bir yığın* olabilirdim?

“Görmem gerek.”

“Neyi göreceksin, Lia?” diye fısıldadı annem. Neyi olduğunu sanıyordu?

“Görmeliyim. Gasil göründüğümü görmeliyim. Ryna istiyorum.” Kafamda bağırıyordum. Ses bağırmıyordu.

“Şu noktada bu tavsiye edilmez,” dedi doktor. “Size sadece yaralarınızdan bahsettim, böylece tamamen iyileşerek ne kadar şanslı olduğunuzun farkına varacaktınız. O yüzden, bazı kararların sizin iyiliğiniz için verildiğini anlayacaksınız. Hayatınızı kurtarmak için bazı fedakârlıklar gerekti.”

Yani bir kol ve bir bacak gibi “fedakârlıklar” mı?

“Görmek istiyorum."

Doktor kaşlarını çattı. “Son kozmetik prosedürler tamamlanana kadar beklemeliyiz. Bu safhada yapılması tavsiye-”

“Görmesine izin ver,” dedi hiç konuşmayan adamlardan biri. Annemle babama yakın duruyordu, gri takımı kalp atışıyla eşzamanlı olarak parlıyordu. Bir zamanlar bu tarz modaydı ve birkaç yıl önce de modası geçmişti, ama ona yakışıyordu. Öte yandan yüzünün -biçimli elma-cıkkemikleri, uzun kirpikli kahverengi gözleri, gamzeli çenesi, kadınsı gibi görünse de tam olarak öyle olmayan dudakları- hiçbir çalışmaya ihtiyacı yoktu. “Eninde sonunda öğrenmesi gerekecek. Neden şimdi olmasın?”

Ona gülümseyemediğim için üzüldüm.

Sonra kendime, gülümsemenin kabarcıklı dudaklarla yapılacağını hatırlattım,

geriye çekildiğinde kırılmış dişleri ya da karanlık boşlukları, onlarla birlikte kanlı dişetlerini açığa çıkarabilirdi. Ona doğru lavanta kokusunu estirmek için omzuma doğru savurmaktan hoşlanacağım san saçlarım? Muhtemelen gitmişti. Yanık kokusunu almıştım. Gözlerimin ikisi de hâlâ yerindeydi, o kadarı açıktı. En azından kulaklanmın biri de öyle. Ama ağzım çalışmıyordu, burnum çalışmıyordu. —Yerlerine bağlı olup olmadıklarını ya da sadece etteki boşluktan ibaret olup olmadıklannı kim bilirdi? Güzel doktorun güzel Lia Kahn'ı görmediğini hatırlattım kendime. O bir yığın görüyordu.

Bir ayna buldu.

Ufaktı, dümdüz uzanan, parmakları birbirine yapıştırılmış bir elin boyutu kadar. Parlak olması gereken, ama artık olmayan siyah bir plastik çerçevesi vardı. Duraksadı, başını babama doğru eğdi. "Siz ister misiniz?"

Babam başını iki yana salladı.

Böylece güzel doktor elinde aynayla yaklaştı. Walker tıraş olmayı hatırlarsa ve gen teknolojisinden kalmayı keserse, bir gün onun gibi olurdu. Doktor mesafesini güvenli bir uzaklıkta tuttu. "Hazır mısın?"

Sanki bir önemi varmış gibi. Gözlerimi kapattım. Bilgisayar evet dedi.

Düzeltecekler, diye söz verdim kendime. *Kaça mal olursa olsun, ne kadar sürerse sürsün.* Eğer annem derisini yirmi iki yaşındaymış gibi tutabiliyorsa, eğer Bliss Tanzen her yeni sezonun modasına uysun diye yeni bir burun yaptırabiliyorsa, birkaç yara izi önemli olmamalıydı. Hatta belki birkaçını ellemezdim. Becca Mai'nin elmacıkkemiğinin üzerinde zarif, solgun bir çizgi vardı ve şehirdeki yasadışı bir mesele sırasında kırık bir cam parçasıyla girdiği yakın münasebetle olduğunu iddia ediyordu. Becca Mai'nin evden çıkamayacak kadar kuralcı ve şehre gidemeyecek kadar korkak olduğunu herkes biliyordu. Bliss, Becca'nın alışveriş kaydında ev dövme seti bulmuştu, sonra da gizemli bir şekilde kayıttan çıkı-vermişti. Ama erkekler parmaklarını yara izinin üzerinde gezdirirken onun seksi, küçük ürpertisini hâlâ seviyordu. Becca güzel ürperirdi.

Ben daha iyisini yapabilirdim.

"Lia, eğer görmek istiyorsan gözlerini açmak zorundasın." Doktorun sesi güzel yüzüne pek uymuyordu. Ben daha alçak, biraz boğuk sesleri severdim. Elbette

Walker neredeyse bir tenordu. Çıkık elmacıkkemikleri, sıkı, altılı karın kası olunca, bir kız neredeyse her şeye alışabilirdi.

Her şeye, dedim kendime.

Ve sonra, derin bir nefes.

Ardına kadar açık gözler.

Bilgisayarların çığlık, atabildiğini bilmiyordum.

HİÇBİR ŞEY

“Makinenin içindeki bir hayalettim. ”

I A *udaklar,* diye düşündüm. *Dudaklara odaklan.*

Çünkü onlar normaldi. Soluk pembe, silik. Yarım somurtmayla kıvrık. Beyaz dişlerin hafifçe görünen bir görüntüsü var, dümdüz ve tam. Bir ağızdı, normal bir ağız.

Sadece benim ağzım değildi.

Burun da öyle. Burundu. İnce, neredeyse sivriydi ama hoş olmayacak şekilde değildi, çıkıntı ya da kemer yoktu, narin burun delikleri ve yukarı doğru çıkan hoş bir eğim—

Hayır, gözler olmaz.

Gözlere bakma.

Yara izi yoktu. Yanık yoktu. Hayal ettiğim Cadılar Bayramı korku maskelerinden değildi. Bu... kusursuzdu. Deride leke yoktu, yüzde esnek ve pürüzsüzce duruyordu. Bir yabancınm yüzü.

Ve gözler. Gözler de benim değildi. Soluk, solgun bir

mavi, beneksiz irisler; siyah, hareketsiz gözbebekleri ve merkezde, iğne deliği gibi kehribar rengi bir halka vardı. Kıpırdamıyordu. Ölüydü.

Ama ben tek gözümü kapatınca, aynadaki göz de kapandı. Kahverengi kirpikleri çok pürüzsüz yanağa sürtündü. Ben gözümü açtım ve aynadaki göz açıldı. Ölüydü. Benimdi.

Yani üzerinde uzanan şeyin de benim olduğu anlamına geliyordu. Sarımsı kaşlar sanki kalemle çizilmiş gibi kusursuzca kalkıktı. Ve kırışıksız bir alm. Ve onun üzerinde?

Makine.

Kafa derim geriye doğru yüzülmüştü. Zo beş yaşındayken yeni SaM'imin içini açmıştı, çünkü kullanmasına izin vermemiştim, aynı onun gibi devre sisteminden bir karmaşaydı. Kafamdan kablolar çıkıyordu. Kablolar kafamı besliyordu. Balmumu gibi, ten rengi bir şeyden gümüş rengi teller geçiyordu.

Bilgisayar susana kadar hâlâ çığlık attığımı fark etmemiştim. Ama şimdi çığlıklar sadece kafamın içindeydi.

Kafamın içinde başka ne vardı?

"Sakin olmaya çalış," dedi ilk doktor, çirkin olan. Ayna gitmişti ama yüzü görmeyi kesemedim. "Hoparlörleri tekrar açacağım, ama sakin kalmak zorundasın, kendi iyiliğin için. Açıklamamıza izin ver. Bunu yapabilir misin?"

Sanki bir seçim şansım varmış gibi.

Bir defa kırptım.

Çığlıkları içimde kalmaya zorladım.

Doktor rahatsızca, "İşte bu yüzden bu evreyi görmeni istemedim," dedi. "Nörolojik dengeyi sağlayana kadar kafatasım açık tutmamız gerekiyor. Kafatası kapatıldığında saçlar-"

"Bana ne yaptınız?"

Doktor yakışıklı, çirkine bir bakış atarak, ipleri elinde tutanın gerçekte kim olduğunu fark etmemi sağladı. Ve en sonunda cevap veren oydu. "Hayatını kurtardık."

"De yaptınız?"

Kimse konuşmadı.

Annem başını babamın omzundan çekti. Gözlerime baktı. Alnıma değil, gözüme. Artık ağlamıyordu. "Bio-Max'i biliyorsun," dedi. "Hatırlıyorsun."

Sadece umursadığım kadar biliyordum. Yani çok az. BioMax, babamın şirketinin biyoteknoloji alt kuruluşlarından biriydi, önceki yıl ucubik bir yeni teknolojiyle ilgili reklamlar yapıyor—

“Hayır.”

Biliyordum.

“Mecburduk,” diye yalvardı annem. “Başka şansımız yoktu.”

“Hayır.”

“Tatlım, doktorları duydun, *ölecektin.* Bu tek yoluydu.”

“Hayır.”

“Lia.” Babam yumruklarını sıkıp ceplerine soktu. *“Evet. ”*

“Yapabildiğimiz kadar beklemede kaldık,” dedi güzel doktor. Bana parçalara ayırmak, sonra yeniden bir araya getirmeyi denemek istediği bir çeşit mekanik bulmacaymışım gibi baktığını hissettim. Tabii bunu çoktan yapmıştı. “Dr. Dreyson” -başıyla trole benzeyen ortağını işaret etti-“biz karan vermeden önce, seni on yedi saat boyunca masada tuttu.”

“Siz benden vazgeçmeden önce.”

“Senden asla vazgeçmedik,” dedi annem.

Babam kaşlannı çattı. “O yüzden hâlâ buradasın.”

Ama değildim.

Makinenin içindeki bir hayalettim.

Bir meka-kafa.

Bir Frankenstein.

Bir deri yüzücü.

“Yükleme süreci son derece başarılı oldu,” dedi Dr. Yakışıklı. “Beynin kazadan tamamen etkilenmeden çıktı ve tam bir transfer gerçekleştirmeyi başardık. Korkarım vücut, daha az kritik şartlar altındayken seçebileceğin bir beden değil, ama temel özelliklerini, boyunu, kilonu, rengini yansıtan bir model seçmek için elimizden geleni yaptık.”

Benden sanki yeni bir arabaymışım gibi bahs ediyordu.

Herkes yükleme ucubeleri bilirdi ya da en abından dışarıda olduklarını bilirdik, el yapımı vücutlara tıkılmış bilgisayar beyinliler, gerçek, yaşayan insanlar gibi etrafta dolaşırlardı. Yani hemen hemen. İlk birkaç tanesi durmadan ekranlardaydı, ama sonra sıkıcı oldular ve insanlar aynı önemsizlikte bir şeye geçiş yaptı. Mesela başkanın tekrar rehabilitasyondan kaçmasının ne kadar süreceği üzerine bahse girmek gibi.

“Beni bir deri yüzücüye çevirdiniz.”

Dr. Trol koca burnunu kırıştırdı. “O kelimeyi kullanmayı tercih etmiyoruz.”

Ama onlara böyle denirdi, çünkü yaptıktan şey buydu.

Deri yüzücüler. İnsan kimliklerini ele geçiren, kendilerini insan derisine bürüyen bilgisayarlar -*makineler*- ama etleri de tıpkı altında yatan gibi suniydi. Bir deri yüzücü, insan maskesi giyen bir bilgisayardan başka bir şey değildi, sentetik etten bir kostümün altına kabloları ve devreleri saklıyorlardı. Mekanik bir beyin, gerçek olduğunu düşündürtüyordu.

Ya da bu dunımda: Lia Kahn olduğunu düşünmeye programlı mekanik bir beyin.

“Sen *Lia ’sın.”* İğrenç bir şekilde yakışıklı olan konuştu. “Bütün anıların, bütün deneyimlerin, sahip olduğun her şey daha dayanıklı bir şeye transfer edildi. Tıpkı bir dosyayı kopyalamak gibi. Ondan daha gizemli bir şey değil.”

“Beni geri Koyun.”

“Lia...” Annem gözlerini kapattı, sol eliyle gözkapak-larııa masaj yapıyordu.

“Sinir ağını yeni fiziksel etkenlere uyum sağlamaya alıştırdığımızda, her şeyi bıraktığın yerden alabileceksin.” Dr. Yakışıklı durdurulamazdı. “Hisle, hareketle ilgili takdire değer şeyler yaptığımızı göreceksin... Elbette alışacak şeyler var ama çoğu müşterimiz yükleme sonrası hayatı neredeyse prosedürden önceki deneyimlerine benzer buluyorlar. Ayrıca senin seviyende yaralan olan birinin sürdüreceği hayattan kat kat daha kaliteli bir hayat olacağım-”

“Beni olduğum gibi geri Koyun. Varalar umurumda değil. Umurumda değil. Beni geri Koyun.”

Tek bacak, tek kol, derişiz olmak, umurumda değil. İnsan olduğum sürece. *Ben* olduğum sürece.

“Bu mümkün değil.”

“Yeterince isterseniz her şey mümkündür.”

Babamın en sevdiği sloganlardan bir diğeriydi.

Doktorun sesi soğuktu. “Geri koymak söz konusu değil. Geri dönecek bir beden yok. Lia Kahn’m bedeni öldü. Onunla birlikte ölmediğin için minnettar ol.”

Ve ben ona inanmadığımda, kanıtlamayı teklif etti. Kablolar söküldü. Makineler tekerlekleri üzerinde itildi. İki adam -doktor değillerdi; doktorlar bana hiç dokunmadı- yanlarımdan tuttu. Beni oturur pozisyona getirdiler. Başım öne doğru düştü ve ellerimi ilk defa gördüm. Kucağımda gevşekçe duruyorlardı, parmaklarım hafif kıvrıktı, tırnaklarım yuvarlak ve pürüzsüzdü; işlevsizdi. Başka birinin elleri, başka birinin kucağında duruyordu. Et doğal olmayacak kadar pürüzsüzdü, aynı yüzdeki deri gibi. Ne kırışık ne de çizgi vardı; renk değişikliği ya da yüzeyin altındaki mavi damarlardan iz yoktu. Parmak izi olup olmadığını merak ettim.

Adamlardan biri kollarımın altından kavradı ve beni yataktan kaldırdı. Nefesi kötü kokan tarzda bir adama benziyordu ve bir anlığına koklayabileceğim kadar yaklaştı, tabii herhangi bir şeyin kokusunu alabilseydim. Kolsuz, kâğıt kadar ince, mavi bir önlük giyiyordum, kol delikleri gevşekti. Adamın elleri çıplak tenle ya da o her neyse onunla temas etti. Herhalde isteseydi ön tarafı görebilirdi. Umursamadım. O benim bedenim değildi. Bir şeydi. Hissedemediğim ve kıpırdatamadığım bir şey, içinde kapana kısıldığım bir şey. Ben değildim.

Bakmadı. Onun yerine, beni yüksek arkalıklı bir tekerlekli sandalyeye attı ve belime bir kemer bağladı. Sonra bir tane de alnıma bağladı, başımı koltuğa yasladı ve gözlerim dosdoğru öne baktı. Hepsinden de ötesi, yüzüme hiç bakmadı.

Her konuşmasıyla gittikçe çirkinleşen yakışıklı doktor, ona Ben dememi istedi. O aslında bir doktor değil, demişti. Mantıklıydı da. Doktorlar insanlarla ilgilenirdi, değil mi? Hasta insanlarla, yaralı insanlarla. *İnsanlarla.* Ben öyle değildim, artık değildim. *Ben* 'in sayesinde. Tamircim.

“Bana-Ben-de” beni uzun bir koridorda ilerletti. Bedeni hissedemedim, koltuğu hissedemedim. Sanki koridorda süzülüyormuşum gibiydi, sadece bir çift göz, zihin, bir hayalet. Ailem arkamda kaldı. Annem onu tekrar göremeyeceğini söyledi. *Onu*, dedi. Babam hiçbir şey söylemedi ama onunla birlikte kaldı.

Ben arkamdan, “Senin için soğuk depoda tuttuk,” dedi. “Müşterilerin çoğu bir bakmak ister.”

O.

Dar bir odaya girdik, beyaz çinili duvarlarında gümüş rengi levhalar vardı. Ben, bir tanesine avucunu bastırdı ve duvardan kayarak uzun, metal bir panel çıktı. Üzerinde çarşafla örtülü bir çıkıntı vardı. Beden şeklinde bir çıkıntıydı.

Ben, “Emin misin?” diye sorarak tekerlekli sandalyeyi hizaladı. “Bu zor olabilir.”

Bilgisayarın benim yerime konuşmasına katlanamazdım, burada olmazdı. Şimdi olmazdı.

Bir defa gözlerimi kırptım.

Ayaklardan başladı. Pardon, ayaktan.

Et kırmızı ve mahvolmuştu, oyuktu. Derin, kara yaralarla alacalıydı. Sanki deri kireçlenmiş gibi inci beyazı izler vardı. Ya da belki et sıyrılmıştı ve kemiğe bakıyordum. Diz yanlış bir açıyla eğikti; diğer bacak yoktu, tam uyluğun altından bitiyordu. Diğerinin etrafından kuru kan ve kararmış et görünüyordu, sanki kesilmiş bir ağacın halkaları gibiydi.

Örtü daha ileri çekildi.

Keşke tanıyamadığımı söyleyebilseydiın, deri ve kemiklerden, kırılmış ve tanımlanamaz korkunç bir yığın diyebilseydim.

Öyleydi. Ama ayrıca o bendim.

Belimin altından çıkıntı yapan kalçalarımı tanıdım, her zaman hoşuma gidenden biraz daha kemikliydim. Ateşle alazlanmış etime rağmen, köprücükkemiğimdeki kara çiller hâlâ görünürdü. Çarpık yüzük parmağım kopmamış kolumdaydı,

ailemin çıkarmamayı tercih ettiği bir aile garipliğiydi, Kalın'lar için genetik bir kartvizit gibiydi.

Yüzüm.

Oradaki yanıklar daha kötüydü. Derinin altında kabarcıklar vardı. Bir tarafı içeri göçmüştü, sanki kilden bir modelmişim de, demirden bir yumruk yemişim gibiydi. Sol gözümde derin bir boşluk vardı. Dudaklarım gitmişti.

Başımın tepesinde gri bir ameliyat bonesi vardı.

"Beyin?"

İçim de aynı sesim gibi ölüydü.

Bana-Ben-de iç geçirdi. "Teknik detayları bilmek istemezsin."

"Dene bakalım." Denedi.

Bana beynin -benim beynimin- nasıl çıkarıldığını anlattı.

Dondurulmuş.

İncecik halde dilimlenmiş.

Taranmış.

İşlevsel olarak üç boyutlu bir modeli çıkarıldı, aksonların ve dendritlerin yerini, bir kuantum bilgisayarının vektörel boşluğu aldı, yapay sinirlerle örüldü, yapay bir vücuttan gelip gidecek uyarımları taşıyacak bir hattı. Hayatın bütün acılarını ve zevklerini yansıtıyordu. Teoride.

Donmuş artıklardan nasıl kurtulduklarını anlattı. Çünkü tıbbi atıklara öyle yapardınız.

Şimdi anlıyordum: Sonuç olarak *deri yüzücü* yanlış bir kelimeydi. Hırsız ben değildim. *Ben* bir kimlik çalmamış-tım, hiçbir şey çalmamıştım. Benden çalan diğerleriydi. Derimi yüzmüş, içime uzanmış ve gizli olan ne varsa, kim olduğumu belli eden özelliği söküp almışlardı.

Sonra paramparça etmişlerdi.

Onu parçaladılar -*beni* parçaladılar- ve beni açıkta, çırılçıplak bir beyin olarak, vücutsuz bir zihin olarak bıraktılar. Çünkü beni içine tıktıkları bu *şey*, bir vücut değildi — heykel gibi bir yüz, ölü gözler ve boş bir kabuktan başka hiçbir şey olmayan sentetik etti. Belki beni Lia Kahn yapan özelliği kaybetmemiştim, ama diğer her şeyi, beni insan yapan her şeyi, kaybetmiştim.

Ben bir deri yüzücü değildim.

Ben derisi üzülendim.

Çocukken Zo'yla ikimiz kavga ederdik. Ağız dalaşından bahsetmiyorum. *Dövüşürdük.* Saç çeker, çimdikler, bilek burkar, kol çevirir, ciyaklar, tükürür, yumruklar, haykırarak *kavga* ederdik. Ve bir keresinde -en kötü ya da en son kavgamız değildi- kamıma diz atmasından sonra, yüzüne yumruk atmıştım. İkimizin üzeri de burnundan akan kanla ıslanmıştı. O küsmüştü. Ben bayılmıştım. İkimizin ortak tek yönüydü; kandan korkuyorduk. Doktorlardan korkuyorduk. Hastanelerden korkuyorduk. Hastalığın kokusundan korkuyorduk.

Ama işte buradaydım, ölü bedenimden birkaç santim ötedeydim. *Benim* ölü bedenim. Çiğ et gibi görünen buruşmuş yüzden, boş bir kafatasından ibaret şeyden birkaç santim ötede. Bir yabancının, beni parçalara ayırışını detaylarıyla tarif etmesini dinliyordum. Ve midem bulanmıyordu. Hiçbir şey hissetmiyordum.

Sadece dışarıdan da demek istemiyordum, hani kıçımın altındaki sandalye ya da kıçım, ya da belime ve alnı-ma batan kayışlar ya da bana-Ben-de'nin omzumdaki eli gibiydi, hissetmiyordum. Aynı elle örtüyü geri örtmüştü. Hem öyleydi hem de değildi. İçimde de hiçbir şey hissedemedim. Midem bulanmadı, başım dönmedi. Kamım kasılmadı; boğazımda gözyaşlarına boğulacağımı haber veren bir boşluk yoktu. Hızlı hızlı solumuyordum. Aslında hiç solumuyordum. Titremiyordum, gerçi titreseydim bile fark etmezdim.

Beynim -ya da oradaki şey neyse- bana korktuğumu söylüyordu. Ve öfkeli olduğumu. Ve dehşete düştüğümü. Ve tiksindiğimi. Tüm o şeyleri *biliyordum.* Ama hissede-miyordum. Sadece sözcüklerdi. Duygusal etkilerle ilişkili sıfatlar, organik yaşam formlarıyla ilgili isimlere dönüşmüştü.

Ve ben artık uygun değildim.

AĞZI KAPALI

“Koyun gibi ses çıkarmak için dile ihtiyacın yok. "

‘"D u konuda konuşmak istemiyorum.” Manası: “Bu konu-da düşünmek istemiyorum.”

Uyum sağlama ağrıları, duygusal bağlar ve psikolojik baskının istatiksel olarak olası sonuçlarıyla ilgili ne kadar saçmalık döküp saçtıkları önemli değildi, sıradan, orta yaşlı bir eziğin cehennemdeki günlük hayatımla ilgili özel detayları didiklemesinin hiç yolu yoktu. Kısaca, rehabilitasyonun. Kaç defa sorduğu fark etmezdi.

“Eğer hazır hissetmiyorsan sorun değil.” Sascha sandalyesinde arkasına yaslandı, başı neredeyse pencereye değiyordu. “Asla *hazır* hissedemeyebilirsin. Bazen sadece risk alıp kendi gücümüze inanmamız gerekir.”

On üçüncü katta bir köşe ofisi vardı, yani BioMax binasını çevreleyen ormanı 180 derecelik bir açıyla gören manzarası vardı. Ben sadece bir katı görmüştüm: dokuzuncu. Bedenleri yok etme zamanı gelinceye dek orada tutuyorlardı. Benimki artık orada değildi. Biliyordum, çünkü Sascha’ya sormuştum. Bedenleri yakıyorlardı. Gömmüyorlardı. Sadece ölen insanları gömerdiniz.
Bedenler sadece tıbbi atıktı. Sascha’ya külleri istemediğimi söylemiştim. Bunun olumlu bir işaret olduğunu söyledi.

“İnanca ihtiyacım yok,” dedim. “Kendi gücümü biliyorum. Her sabah elli şınav çekerim. Mekik de. Dosyanızda var.” Bir saat boyunca sessizce oturmak yerine konuşmak daha kolaydı, gerçi onu da denemiştim. Herhalde yine denerdim. Hayatımla ya da her ne diyorsanız onunla ilgili tek bir şey vardı: Çok fazla zamanım vardı.

Kaşlarını çattı, sonra parmaklarını birleştirdi ve çenesini parmak uçlarına dayadı. “Sanırım hangi tür güçten bahsettiğimi biliyorsun.”

Omzumu silktim.

“Ailenin, yeni haline nasıl tepki vereceğinden endişelenmek son derece doğal,” dedi.

“Yeni beni gördüler zaten.”

“Bir ay oldu, Lia. O zamandan beri kayda değer bir ilerleme kaydettin. Biraz hava atmak istemiyor musun?”

“Neyin havası? Suratımın üzerine kapaklanmadan birkaç adım atmayı öğrendiğimi mi? Boğazımdaki bu şeyle nasıl gerçek *kelimeler* çıkaracağımı çözmemi mi?” Ona üzerinde çalıştığım gülümsemelerinden birini yolladım, ayna karşısındaki alıştırmalarımdan biliyordum ki, daha çok suratımı ekşitmişim gibi görünüyordum. “Aferin bana. En sonunda iki yaşındaki birini solladım.”

Sascha alaycılıktan nefret etti. Muhtemelen anlamadığı içindi. Sonuçta, eğer kabul edilir bir IQ’su olsaydı, başka bir katta olurdu, on üçüncü katta kapana kısılıp benim kendime güvenimi artırmak yerine, benim gibi yeni insanları üretirdi. Ailesinin, kromozomal alışveriş arabasına IQ’dan çok EQ yükledikleri açıktı. Duygulara geldiğinde de iyi olduğundan değildi. En azından, benimki gibi duygularda iyi değildi. “Böyle yaparak değerini düşüremezsin,” dedi. “Bulunduğun yere gelmek için ne kadar sıkı çalıştığını biliyorum.”

Hiçbir şey bildiği yoktu.

Suni derinin en iyi yanı, kendini temizleyen polimerden yapılmış olmasıydı. Metalden ve plastikten donmuş bir yığın olarak yatakta yatarken, kimsenin çıplak vücudumdaki pisliği süngerle temizlemesine gerek yoktu.

Hayır, plasik ve metal gibi *değil.*

Gibisi yok. Öyleydim.

Akciğerleri, midesi, mesanesi ve kalp yerine wifi enerji dönüştürücüsü olan yapay bir vücuda sahip olmanın yararı: Beynim havayı nasıl pompalayacağını hatırlamaya çalışırken, makinenin benim için nefes alıp vermesine gerek yoktu. Kimse donmuş ağzıma yemek sokmak zorunda değildi. Bedenimdeki atıkları almak için kimsenin vücuduma hortumlar sokmasına gerek yoktu; kimsenin kıçımı silmesine gerek yoktu.

Hiç kimsenin, hiçbir şey yapmasına gerek yoktu. Benim haricimde.

“Vapamıyorum.”

“Yapabilirsin. ” Asa ölümcül derecede canlıydı. Kasılan bacağımla kasığına tekme atmış olsam bile.

Kazaydı, yemin ederim.

“Yeterince denemiyorsun. ”

Ondan nefret ediyordum.

Kucağımda işe yaramazca duran ellerimin arasına topu koydu. Sonunda başımı kendi kendime tutabiliyordum ve bunu yapıyordum, böylece onları görmek zorunda kalmıyordum —yapay deriyle kaplı, yapay sinirlerle örülü mekanik parmakları.

Artık onları hissedebiliyordum, arada sırada.

En azından onları “hissediyordum Birisinin onları ne zaman sıktığını biliyordum. Gözlerim kapalıyken bile biliyordum. Asa 'nın onları kaynayan suya daldırmasını, buza bastırmasını. Adım kadar net bir şekilde biliyordum. Bu soğuk. Bu sıcak. *Bunun hissettiğim anlamına gelmediğini. biliyordum. Aynı değildi.*

Hiçbir şey öyle değildi.

Asa, “Topu bana atmaya çalış, ” diye şakıdı. Sapsarı saçları ve kuvvetli kaslarıyla, tıpkı on iki yaşındaki birinin avatarı gibiydi. Güzelliğin ve kusursuzluğun son derece sıkıcı olduğunu fark etmeden önce kendiniz için seçeceğiniz gerçek bir yüzdü. “Yapabilirsin. Yapabileceğini biliyorum. ”

Kıpırdayın, *dedim kollarıma.* Yapın şunu.

Acısalardı daha kolay olurdu. Eğer aşılması gereken, başladığım yere geri dönmem için bana rehberlik edecek acı olsaydı... Eğer ne kadar acıyorsa o kadar yaklaştığımı biliyor olsaydım. Ama bana-Ben-de 'yle ilk günümden bu yana hiç acı yoktu. Beyin yeni çevresini keşfediyor, diyorlardı. Artık her şey geride kalmıştı.

Onlara özlediğimi söylemedim.

Kıpırdayın! *diye düşündüm. Öfkeli olduğumu biliyordum, kendime ve Asa ’ya.*

Artık sürekli öfkeliydim. Ama kafamdaki ses, hâlâ konuşmak için kullandığım ve yapay gırtlakla homurtu ve iniltilerden fazlasını çıkarana kadar kullanacağım bilgisayar kadar sakindi neredeyse. Bunun zamanımın çoğunu alabileceği konusunda beni uyarmışlardı. Ama çoğu insan sonunda ustalaşıyordu. Çoğu.

Kollar vücuttan uzaklaştı ve top ellerden yuvarlandı, sonra düşüp yatağın altına gitti.

Asa, "Güzel! " diye bağırdı, sanki alkışlamak istiyormuş gibi bakıyordu.

Sonra seansımız sona erdi ve Asa beni sandalyeden kaldırdı. Sanki ben koca bir bebekmişim gibi, kalın kolu dizlerimin altından geçerken, diğeri kolumun altına girdi. Başımı dik tutmayı unuttum ve geriye doğru gidip omzuna dayandı. Artık hayat buydu.

Yataktan sandalyeye, sonra yine yatağa.

Geceleri beni kapatıyorlardı -sanırım buna "uyumak" demem gerekiyordu ama niye zahmet edecektim ki?- ve sabahları geri açıyorlardı. Kısa süre sonra kendi başıma yapmayı öğreneceğimi söylüyorlardı. Tıpkı durumumu kontrol etmeyi, gözlerimin önünden akan sistem kontrollerini yapmayı öğreneceğim gibi. Güvenli saklama için hatıralarımı nasıl yükleyeceğimi öğrenecektim. Nasıl konuşulacağını öğrenecektim. Ama hepsi daha sonraydı. Şimdi, *hayat benim için yaşanıyordu. Asa durumumu kontrol ediyor, beni giydiriyor, kapatıp açıyor ve sonra yine kapatıyordu. Bir günün geçtiğini işte böyle biliyordum. Sonra bir diğerinin. Asa 'yla yakalamaca oynuyordum, gözlerimi tavana dikip bakıyordum, bekliyordum ve ölmeyi mi tercih ederdim, yoksa zaten çoktan öldüm mü diye merak etmemeye çalışıyordum.*

Kendimi o şekilde düşünmekten nefret ettim. Çaresiz. Unutmaya çalıştım, ama Sascha hatırlamam için zorlayıp duruyordu. Sanki gurur duymam falan gerekiyormuş gibi. Sanki mutlu olmalıymışım gibi. Sesini kafamdan çıkardığımda bile -ki bu sık sık oluyordu- anılardan kaçamıyordum. Hüsranı. *Aşağılanmayı.* Bu yerde kapana kısıldığım sürece, bir parçam en baştaki gibi hissetmeyi sürdürecekti. Bir hasta gibi. Bir *kurban* gibi.

Sanırım rehabilitasyondan önceki o günleri hatırlamak, öncesinde olanı hatırlamaktan daha iyiydi: kazayı, yangını, uzun saatler boyunca karanlıkta donmuş olmayı.

Daha iyiydi ama çok fazla da değildi.

“Eğer seni görürlerse değiştiğini düşüneceğinden endişeleniyor musun?” diye sordu Sascha. “Ailenin senin artık farklı olduğunu düşünebileceğinden?”

“Ben *zaten* artık farklıyım.” Bana bariz olanı söyletmek için ona ne kadar ödediklerini merak ettim.

Gülümsemesine bakarsak doğru şeyi söylemiştim, yani yanlış şeyi söylediğim anlamına geliyordu, çünkü *ilerleme* kaydettiğimizi düşünüyor demekti. Sascha ilerlemenin büyük meraklısıydı.

Bense gerçeğin meraklısıydım. Sascha’nın pek haberdar olmadığı bir tabir gibiydi.

“Ben fiziksel farklılıklardan bahsetmiyorum, Lia. Ben *senden* bahsediyorum.” Öne doğru eğilip kalbimin olması gereken yere dokundu. “Burada ve” -titanyum plakaları kaplayan gür, sarı saçlara dokundu- “burada neler olduğuyla ilgileniyorum. Bir seri travma atlattın. Bu birisini değiştirmek için yeter de artar.”

“Sanırım.”

“Ama ondan daha fazlası olabilir diye düşünüyorum.”

Aman ne şaşırtıcıydı.

“Senin pozisyonundaki çoğu hasta, yükleme sürecinin onlar için *ne anlam ifade ettiğiyle* ilgili endişelenir. Prosedür esnasında kendilerinden bir şeyi kaybedip kaybetmediklerini, önceden oldukları insan olup olamayacaklarını. Artık kim oldukları konusunda daha çok endişelenirler. Bu endişeler tanıdık geliyor mu?”

Er ya da geç, konuşmamız nerede başlamış olursa olsun -tabii onlara sohbet diyebilirseniz, Sascha’nm fırlattığı ve benim eğilip zikzaklar çizdiğim, kaçınılmaz olarak suratımın ortasına indirmeyi başardığı sözel bir yakar top oyunundan ibaretti- aynı yerde bitiyordu.

“Kim olduğumu biliyorum,” dedim yine. “Lia Kahn.”

“Evet.” Gülümsedi. Ağzının kenarında biriken beyaz tükürükleri

görebiliyordum. Benim hiç tükürüğüm yoktu. Dil kendini nemlendiriyordu. *“Evet. Sen* Lia Kahn’sm. Ama ekranlardan bir şeyler gördün ya da duydun... senin gibi insanlarla ilgili... Bu sana hiç sorun olmuyor mu?”

Hâlâ duygusal yanıtlarım üzerinde çalışıyordum: kaşlarımı ne zaman ve ne kadar kaldıracağımı mesela. Ağzın gülümseyerek gerildiğinde burunla ne yapacağını. Dişlerini ne zaman göstereceğini, dudaklarını ne zaman birbirine bastıracağını, ne kadar sıklıkla göz kırpıyormuş gibi davranacağını. Çok fazla dertti, o yüzden çoğu zaman yüzümü olduğu gibi bırakıyordum, boş ve hissiz. Bazen bu işime geliyordu.

‘“Benim gibi insanlarla’ ilgili hiç video görmedim.” Yalan söyledim. Burada belli başlı isimleri kullanmıyorlardı, “deri yüzücü” ya da “meka-kafa” gibi isimleri. Ya da “makine” kelimesini. “Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Sascha dağılmış göründü. Zihnimi dünyanın beni reddedeceği konusundaki yeni dehşetle doldurur muydu ki? Ya da kurban edilmek üzere olan masum bir kuzunun hoplayıp zıplaması gibi büyük, korkutucu dünyaya çıkmama izin mi verirdi?

Kötünün iyisini seçmişti anlaşılan. “Lia, yükleme işlemini anlamayacak bazı insanlarla karşılaşacağının farkında olmalısın. Başına gelen olayla barış yapmalarına yardım etmek zorunda kalacaksın. Ama zamanla seni tanıyanların ve sevenlerin kabul edeceğini garanti ederim.”

Ama bu bir yalandı. Ben ne olduğumu biliyordum; beni seven insanların neyle başa çıkacaklarını biliyordum. Bununla başa çıkamazlardı.

Anlaşmanın bir parçası olarak en azından bazı süper güçlere falan sahip olacağımı düşünürdünüz. Saatte yüz mil koşabilen bacaklar. Buzdolabını kaldırabilen kollar. Süper görüş, süper işitme, süper bir şeyler. Ama yok. Kendini yıkayan ve kâğıt kesiklerine dayanıklı deriyi almıştım. Nasıl yürüyeceğini zorlukla öğrenen bacaklar. Ağzımın içinde ölü bir balık gibi yatan, çırpınan ve ağır porselen dişlerce çizilen bir dil vardı, gırtlağımdan çıkarmayı başardığım her sesle birlikte dolaşıyordu.

Akciğer yoktu, sadece gırtlağı besleyen emme hortumu, böylece gerekli olduğunda oradan hava alabiliyordum, yapay kıkırdağın doğru frekansta titreşmesini, ses dalgalarının boğazdan yukarı çıkmasını ve ağzı doldurmasını sağlıyordum. O ilk adımdı. Ben homurdanıp inlerken, Asa, “Büyük bir tane! ”

deyip alkışlıyordu. Artık bütün hayvan seslerini çıkarabiliyordum. Maymun bağırışlarını. İneklerin möölemesini. Yunusların ciyaklamasını. Ve bu sabahki gibi, koyunları. “Meel Mee! ”

“İlk kelimen, ” diye tezahürat yaptı. “Neredeyse. ”

Ondan hâlâ nefret ediyordum.

Koyun gibi ses çıkarmak için dile ihtiyacın yoktu. Ama eğer insan sesi çıkarmak istiyorsan, o bambaşka bir hikâyeydi.

Asa akşamları eve gidince sevgilisine taklidimi yapıyor mu diye merak ettim, onun gibi birinin sevgilisi olmalıydı. Bütün günü ellerini bedenimde geçirdiğini, dürttüğünü, çektiğini, esnettiğini ona söylüyor muydu? Kendi kendime giyinmeyi öğrenene kadar beni onun giydirdiğini ya da geçen gün kapıyı çalmadan açıp da beni vücudumun -tamamen- anatomik olarak doğru olduğundan emin olmak için kontrol ederken gördüğünü anlatıyor muydu? Kusursuzca simetrik, sentetik göğüsleri olan, Asa ’nın kim olmasını isterse ona dönüştürdüğü canlı bir bebeği kıskanıyor muydu? Merak ettim doğrusu. Ya da onun sadece tamirat yaptığını mı düşünüyordu? Günlerini insan gibi görünen ve bir şempanze gibi sesler çıkaran bir makineyi ayarlayarak geçirdiğini mi düşünüyordu?

“iyi geceler, Lia, ” dedi. On üçüncü kattan ayrıldığında nereye gidiyorsa oraya gitti ve hayatına geri döndü.

“İnnnnh, ” dedim “cevap olarak". Ses dönüştürücüyü kullanma iznim yoktu, konuşma antrenmanı yaparken olmazdı. Asa ’nın dediği ve patronu bana-Ben-de ’nin de kabul ettiği gibi, eğer sözde hayatımın geri kalanı boyunca kapalı dudaklar ve bilgisayar monotonluğunda konuşmak zorunda kalan hastalardan biri olmak istemiyorsam yapamazdım. “Geee. Aaaap. ”

“Sen de, Lia. Görüşürüz. "

“Baaa, baaa. ”

Bay bay.

Yine parmaklarım vardı, zar zor hissedilebilen, ama çoğunlukla yazabilen parmaklar. Yani ağa bağlanma zamanımın geldiğini gösteriyordu. Konuşmayacaktım, bilgisayar sesi ve hayvan homurtularıyla yapamazdım,

ama yazacaktım, onlarla yüzleşecektim, yapacaktım.

Kendime her gece bunu söylemiştim.

Bu akşam yapacaktım.

Bölgemde altı haftalık ölü bir boşluk vardı. Üç yaşından beri ağa bağlanmadan bu kadar uzun vakit geçirdiğim hiç olmamıştı, o zamanlar ilk hesabımı açmıştım, ilk SaM'imi almıştım ve ilkavatarım bir fil hortumu ve aslan kuyruğu olan mor bir ayıydı. Başına bir silindir şapka takmıştım ve ona Ayı Ayı adını vermiştim, o zamanlar akıllıca olduğunu düşünmüştüm.

Şimdiyse, eğer Ayı Ayı gerçek dünyada var olsaydı, herhalde çoğunlukla benim gibi olacağı kafama dank ediyordu.

Üç yaşımdan beri her gün, ağ bağlantısında geçirilen hayat, gerçeğini gölgede bırakmıştı ve bazen tam tersiydi. Bazen bağlantı çok daha gerçekçiydi. Her yazışma, her fotoğraf, her video zonumda paylaşılıyordu, her kavga ve her barışma da yansıyordu. İlk erkek arkadaşım bana ilk öpücüğümü zonda vermişti, avatarında kırmızı saçlı bir ninja vardı, bense mor saçları ve sivri topukluları olan siyah kanatlı bir periydim. Kim olduğumu zonumdan biliyordum, var olduğumu öyle biliyordum, ancak şimdi bir boşluk vardı. Kazayla birlikte başlamış ve onca hafta boyunca uzamıştı. Lia Kahn var olmaya son vermişti.

Beni bekleyen çiçekler vardı, herkesten — sadece Cass ve Terra 'dan da değil, Bliss bile yollamıştı, hatta zonum-da bir mevkileri olmasını isteyen bir sürü kişi tarafından da. İsimlerini bilmediğim ve hatırlamadığım kişiler mesajlar, pembe kremalı cupcake 7er ve bana Ayı Ayı 'yi hatırlatan oyuncak ayılar bırakmışlardı. Zonum bir mabetti.

Walker'in mesajları özel duvarın arkasındaydı, benden başka kimse göremezdi. Sadece iki tane vardı, ikisi de sesli mesajdı ve dört defa oynattım. Gözlerimi kapatıp şakıyan kalın sesini dinledim, onun daha fazlasına sahip olmayı dilemek en sevmediğim kısımdı.

"Lütfen ölme," *diyordu ilkinde. Kazanın olduğu gece, ben hâlâ hayattayken göndermişti. Bana-Ben-de 'nin söylediğine göre, iç kanama geçiriyordum, boğuluyordum ve kriz geçiriyordum, hepsi aynı anda oluyordu.*

Sonraki haftalar başka mesajlar gelmişti, ben gözlerim kapalı şekilde yatakta

yatıp ayak seslerini dinlerken ve ölmeyi beklerken.

“Kaplumbağa aç,” *diyordu.* “Kaplumbağa açlıktan ölüyor.”

Şifreydi. İlk aylarımızdan sonra çıkarmıştık, Zo başımdan gitmiyordu. Hep gizlice odama girip koca kulakları ve ondan daha büyük ağzıyla zonuma sızıyordu, o yüzden o gidene kadar Walker ’la havadan sudan konuşurduk ve konuşmayı tamamen keserdik.

“Kaplumbağa aç.”

“Seni seviyorum” *demekti.*

Onu görmek istedim. Ona dokunmak istedim. En azından ona sesli mesajla karşılık vermek istedim. Ama ne diyecektim ki?

Ahhh ovvvvv ooooooo.

Artık farklı şifrelerle konuşuyorduk.

Gizli modda kaldım. Hepsi birbiriyle bağlantı içindeydi, Cass Terra ’yla, Terra Walker ’la, Walker Zo ’yla, hepsi özel moddaydı ve benim hakkımda mı konuşuyorlar diye merak ettim, ama kendimi göstermeden öğrenemezdim ve bunu da yapamazdım, bugün olmazdı.

7,346 tane yeni fotoğraf ve mesaj vardı ve özel duvarlarının arkasında daha fazlası olacaktı. Arayı kapatmam gerektiğini biliyordum, ama onu da yapamadım.

Manası yoktu.

En sevdiğim vidkanalını denedim, teknik olarak gerçekçiydi, çünkü vampirler ya da süper kahramanlar yoktu, ama Aileen 'in her gece becermeyi başardığı kişilerin sayısında gerçekçi hiçbir yan yoktu. En son izlediğimde, Aileen çoktan Case’i unutmuştu ve yeni birini beceriyordu ve gizliden gizliye, yeni oğlanın kız kardeşini, yani Aileen 'in eski en iyi arkadaşının kuzenini de götürüyordu. Yeni isimlerin ve vücutların hesabını tutamadım ve altı haftada bu kadar şeyin nasıl olabileceğini anlamadım.

Eskiden Aileen olarak yaşayan kadın için üzülürdüm, Case ve diğerleri için de.

Hayatının, birisinin senaryosuna göre ayarlanmasının, rasgele replikleri söylemeye zorlanmasının acınası olduğunu düşünürdüm. Bundan zengin oluyorlarsa, ünlü oluyorlarsa, hiçbir şeyi kaçırmamak için bütün gece izliyorsam ne oluyordu yani? Yaşadıkları onların hayatı değildi, kimsenin değildi.

Ama artık bilmiyordum.

Eğer birisi bana bir senaryo verseydi, kulağıma nasıl davranacağımı, ne diyeceğimi, ne yapacağımı fısılda-saydı, eğer bir kukla olsaydım ve iplerimi çekebilseler-di her şey daha kolay olurdu. Belki sorun olmazdı. Ama senaryom ve kamera arkası yönlendirilmelerim yoktu ve donmuş bir halde oturup ekranı izliyor, ne yapacağımı bilmeyi bekliyordum.

Her şey değişmişti, en azından avatarım hâlâ aynıydı.

Bir zamanlar her gün değiştirirdim -yeni gözler, yeni saç, bir gün tavşan bıyıkları, ertesi gün kedi kulakları-ama o eskidendi. Çocuk işiydi. Artık avatarım bendim, hakiki Lia, daha iyi Lia, sınırları olmayan bir dünyada var olan Lia. Mor saçı öyle koyuydu ki siyah gibi görünüyordu, sadece ışıkta parlıyordu. Menekşe rengi gözler; genişti, uzun kirpikleri başının yarısını kaplıyordu. Aynı animevid'lerdeki gibiydi. Sarkık mavi dudaklar. Kazanın olduğu sabah ona pembe bir fular ve püskürtme bir mini giydirmiştim. Mağazada gördüğüm, ama alacak kadar kredimin olmadığını bildiğim bir şeydi, çünkü babamın sevdiği laflardan bir diğeri de şuydu: "Biz *zengin değiliz.* Ben *zenginim.* " *İsteyebilirdim, ruh haline göre reddedebilirdi. Şimdi avatarım gerçekse hakiki Lia ben miyim diye merak ediyordum. Eskiden olduğum şeyden geriye hiçbir şey kalmamıştı.*

Ama o, tam olarak aynıydı.

Walker'la temasa geçmedim, ne o gece ne de ardından gelen gecelerde. Sesimi geri aldığımda bile -hiç *benim* sesime benzemese de, en azından *bir* sesti- yapamadım. Ne diyeceğimi bilmiyordum. Ne yapacağını öğrenmek istemiyordum.

"Hâlâ diğer hastalarımızdan biriyle tanışmanın sana iyi gelebileceğini düşünüyorum," dedi Sascha. "Kız senin yaşında."

Bu hiçbir anlam ifade etmiyordu. Bütün deri yüzücüler benim yaşımdaydı.

Prosedür yetişkinlerde işe yaramıyordu -onların nöral yollarındaki bazı şeyler kolay işlenir değildi, yapay ortama ayak uyduramıyorlardı- ve on altısından küçüklere de önerilmiyordu. Eğer kazayı geçen yıl geçirmiş olsaydım, şu anda ölmüş olurdum. Yani tamamen ölü.

“Ne olmuş yani?”

“Yani bence bir sürü ortak noktanız var,” dedi Sascha. “Deneyimlerinizi paylaşmanız yardımcı olabilir, bazı şeyler üzerinde farklı bakış açısı kazandırabilir. Artı, o seninle tanışmaya hevesli.”

“Ortak olan tek yanımız 6n.” Bedene baktım. Benim bedenime. “Ve bana sürekli *bunun* hiçbir anlam ifade etmediğini söylüyorsun.”

“Onunla tanışmak istemiyorsun.”

Sascha’nın sezgisel güçleri hayrete düşürmeyi hiç kesmiyordu. “Hayır.”

“Belki nedenini konuşmalıyız.”

“Belki de konuşmamalıyız.”

Sascha kollarını kavuşturdu. En sonunda şu profesyonel uysallığını bozmayı başardım mı diye merak ettim, sanki Sascha gerçek bir insan olduğunu kanıtlarmış, sürtük bir “hasta”, üzerine fazla gidince rahatsız olabilirmiş gibi.

Hiç şansım yoktu.

“Hadi yeni bir şey deneyelim,” dedi. Yüzünde “bir planım var” gülümsemesi vardı. “Neden *senin* konuşmak istediğin konuyu söylemiyorsun?”

“Her şeyi mi?”

“Her şeyi. Tabii bir şey olduğu sürece.”

Konuşmak istemiyordum. Olay oydu. Artık sesimi aldığıma göre, söyleyecek hiçbir şeyim yoktu.

“Koşmaktan,” dedim. Aklıma gelen ilk şeydi. Belki de sürekli düşündüğüm içindi. Yeni vücutla koşmak nasıl hissettirecekti? Daha mı yavaş olacaktım,

yoksa daha hızlı mı? Yeni bir ritim bulacak mıydım? Soluk soluğa kalmadan koşmak ne anlama gelecekti? Sonsuza kadar koşabilir miydim? Beden sınırlarına ulaşınca yorulma belirtileri göstereceğini söylemişlerdi, daimi bir sistem hatasını önlemek için ölçme yöntemiydi, ama o sınırların ne olacağını kimse tam olarak bilmiyordu.

Sascha, "Koşucu musun?" diye sordu, habersizmiş gibi rol yaptı. Savsaklamıştı; en azından her şeyi biliyorum bilgeliğiyle davranmıyordu. Koşucu olduğumu biliyordu, çünkü benimle ilgili her şeyin yer aldığı bir dosyası vardı. En azından onun önemli olduğunu düşündüğü her şey.

Koşucuydum.

Başımla onayladım.

"Özlüyor musun?"

Omzumu silktim.

"İçerideki bir parkurda mı koşuyorsun, yoksa..

"Dışarıda," dedim ânında.

Sascha öne doğru eğildi, benimle ilgili bir şeyi çözmek üzere olduğunda hep böyle yapardı. "Bu sıradışı," dedi. "Senin yaşında birinin dışarıda o kadar çok vakit geçirmesi."

"Mecburiydi." Ama tam olarak doğru değildi. Evet, hepimiz haftada birkaç saati dışarıda geçirmeye zorlanıyorduk ama çoğu insan için o kadardı. Grimsi soğukta beş saat kadar titredikten sonra içeri dönerlerdi. Benim her zaman farklı olduğumu gösteren bir şeydi. Tek şey.

"Nesinden hoşlanıyorsun?" diye sordu Sascha. "Koşmanın."

"Bilmem." Duraksadım. Bekledi. "İyi geliyordu. Bilirsin. Özellikle uzun bir koşu. Adrenalin yükseliyor. Ya da her neyse."

"Denedin mi? Prosedürden bu yana?"

Başımı iki yana salladım. Binada bir yerlerde parkur olmalıydı, ama bulmaya

zahmet etmemiştim.

“Niye yapmadın?”

Aşağı baktım. Kucağımda duran ellere. Bir tanesini baldırım boyunca uzattım. Yeniden hareket edebilmek iyi hissettirdi. Neredeyse bir aylık rehabilitasyonun ardından, çoğu zaman iki defa düşünmeme bile gerek kalmıyordu; ne zaman istersem elleri yumruğa dönüştürüyordum, parmaklar topların, tarakların üzerinde kapanıyor ve tıpkı gerçek parmaklar gibi klavyede dolaşıyordu. Bacaklarımdaki kumaşı giydirmişlerdi — standart bir durumdu, korkunç şekilde çirkin BioMax termo eşofmanı. Artık ısı düzenlenmesine ihtiyacım olduğundan değildi, resmen birinin içindeydim zaten, ama ellerinde bu vardı, o yüzden bunu giyiyordum, çünkü yeni kıyafetler satın almaktan daha kolaydı ve eski kıyafetlerim artık olmuyordu.

Sonunda, “Manası ne ki?” dedim.

“Manası iyi hissetmek.”

Kafamda kahkaha attım. Ağızdan sert ve kulak tırmalayıcı bir ses döküldü. Kahkaha atmak alengirliydi.

“Katılmıyor musun?” diye sordu.

“Sanırım ‘hissetmek’ tanımına bağlı.”

“Duygusal ve fiziksel hisleri artık daha farklı yaşıyorsun, bu doğal,” dedi. Her yerinden anlayış sızıyordu. Tam olarak anlayabileceğinden değildi. “Ama senin programlanman, duygusal tepkiyi uyaran nörotransmitterleri taklit edecek şekilde yapıldı. Duyguların aynı, öyle hissettirmeseler bile.”

“Farklı hissetsem bile aynı mı hissediyorum? Bunun mantıklı gelmesi mi gerekiyordu?”

Eğer babam bir otorite figürüyle bu şekilde konuştuğumu bilse beni öldürürdü, hatta Sascha’mnki gibi sorgulanabilir otoritesi olan bir figür için bile.

“Öfkelendiğimde kamım kasılır,” dedi Sascha. “Midem bulanır. Üzgün olduğumda ellerim titrer. Bazen ağlarım. Sen üzülünce neler oluyor?”

Hiçbir şey söylemedim.

Sanırım bu oldukça uygundu.

“Bedensel bir yanıt olmadan, duyguların daha zayıf gibi görünmesi doğal,” dedi. “Daha uzak. Ama duygu ne kadar güçlenirse, o kadar ‘gerçekçi’ hissettirebilir, sebebi kısmen güçlü bir duygunun -ya da hissin- etkisine öyle bir kapılırsın ki, o şeylerini hissetmediğini düşünmezsin. Ve zihnin eski kalıplarda rahatlayıp yenilerini bulurken, tıpkı-”

“Eski benliğim gibi olacağım. Doğru.”

“Lia, yeni vücudunun *hiçbir* avantajını bulamadın mı?”

Geçen günkü “ödevim” buydu: yükleme süreciyle ilgili bir reklam tasarlayıp dile dolanan bir sloganla tamamlamak ve yükleme alıcısı herkesin elde edebileceği güzel avantajları listelemekti. Sascha, bunun yaratıcılık kabiliyetimi harekete geçireceğini düşünüyordu.

Görünüşe göre öyle bir şeyim yoktu.

“Ne zaman istersem ağa bağlanabilirim,” diye homurdandım. Ama bu yeni değildi. On altıncı doğum günümde, en sonunda net-lensi almıştım, yani lensi takarken parmağımı gözüme sokmaya alıştıktan sonra, tek göz kır-pışımla bağlanabiliyordum. Aynı reklamların söylediği gibiydi. Bölgemi ve avatarımı sıradan gerçekliğin üzerine getirebilirdim, sadece benim görebildiğim holografik bir klavyede yazabilirdim. Ama reklamlar midenizi nasıl bulandırdığından ya da başınızı yangın yerine çevirdiğinden bahsetmiyordu. Artık net-lensleri ve migrenler sorun değildi.

Yaşasın bana.

“Güzel,” dedi Sascha başını sallayarak. “Başka?”

“Sanırım artık hasta olmamak.” Bugünlerde kimse fazla hasta olmuyordu zaten. Tabii tekno-ilacı karşılayabili-yorsanız, eğer karşılayamıyorsanız gripten daha büyük sorunlarınız vardı. “Eğer canım yanarsa, yanmayacağını biliyorum. Fazla acıtmayacak.” Ağrı olacağını bana söylemişlerdi. Bütün duyular içinde, acının nörokimyası taklit edilmesi en kolayıydı, anlaşılması en iyi olandı — ve en gereklisiydi. *Acı bir şeylerin yolunda olmadığı konusunda beyni uyarır,*

demişti bana-Ben-de. Yani acı olacaktır diye söz vermişlerdi ve ben bunun mümkün olduğunu biliyordum, çünkü hâlâ yatağa mahkûmken hissetmiştim. Sanki kafamın içinde kıvranıyor gibi gelmişti. Ama yatağın dışında, yeniden dünyanın içindeyken, acı her şey kadar uzaktı.

“Güzelsin,” dedi Sascha. “Bu da bir şeydir.”

Önceden de güzeldim.

“Ve büyük bir şey daha var,” diye üsteledi. “Bir sürü kişi sana gıpta edecek. Eğer hükümet izin verseydi, bir sürü kişi yüklemeyi gönüllü olarak seçerdi.”

“Şüpheliyim.”

“Asla yaşlanmamak...” Hülyalı hülyalı baktı ve eli sol gözünün kenarına gitti, derisi gergindi. “Bazıları buna şans diyebilir. Hatta mucizevi.” Yetmişten fazla olamazdı, ondan sonrasında en iyi doktorlar bile arkalarında birkaç iz bırakırdı — ve otuzdan genç değildi, çünkü birisinin ilk estetiğini ne zaman yaptırdığını söyleyebilirdiniz ve o kesinlikle yaptırmıştı. Birinci, ikinci ve muhtemelen sekizinciyi de. Bu kadar yavan birinin daha genç olmasına imkân yoktu.

Bana-Ben-de, hatıralarımı her gece nasıl depolayacağımı, o günün nöral ayarlamalarını ve birikimlerini dijital ortamda nasıl koruyacağımı öğretmişti — “her ihtimale karşı”. Yüzünde Sascha’yla aynı hülyalı bakış vardı. Konu ne zaman açılsa hepsi öyleydi.

“Beden yaşlanır,” diye belirttim. “Sadece elli yıl dayanacağını söylüyorlar.”

“Beden,” dedi Sascha. “Ama bedenlerin değiştirilebileceğini biliyorsun.”

Beden elli yıl dayanırdı. Fakat beyin yedeklenip güvenle depolanabilir ve bedenler değiştirilebilirdi. Ve sonra yine değiştirilirdi.

Bir aydan biraz daha uzun zaman önce ölmüştüm; sonsuza kadar yaşayabilirdim. Tam olarak bu şekilde.

Ne şanslıydım ama.

ZİYARET GÜNÜ *“Kahn’lar yalan söylemez.*

Geç kalmışlardı. Sadece on dakikaydı, ama bu kadarı bile garip olmaya yeterdi. Kahn ailesi politikası: asla geç kalma. Anlık bir dezavantaj, moral kaybı anlamına geliyordu. Yine de saat 10:10’da, “sosyalleşme odasında” yalnızdım, şöyle bir bakınca tuğla mimarisi, sert arkalıklı bankları ve basit beyaz duvarlarıyla herhangi bir sosyalleşmenin önüne geçme niyetinde gibiydi. Gelmelerini istemedim. Hiçbirinin. Onları davet etmemiştim, görmeyi kabul etmemiştim... Bir seçim verilmemişti.

10:13: Sırtım kapıya dönük duruyordum, kendi yansımamdan başka bir şeyi görmeden duvar genişliğindeki pencereye bakıyordum, camdaki bir hayalet gibi.

10:17: Arkamda üç hayalet daha belirdi, kirli pencere camında süt gibi ve saydamlardı. Üç, dört değil.

Walker’ın gelmesini, gelmesine izin verene kadar ailemin başının etini yemesini, endişeyle arka koltukta oturma-sım, uzun bacaklarını göğsüne doğru çekmesini, sırtı Zo’ya dönük bir şekilde pencereden bakarak yolun geçip gitmesini izlemesini, Kahn ailesinin bir sona -bana- gelmesiyle ıstırap çekmesini beklediğimden değildi. Eğer ziyarete gelmek isteseydi, onların peşine takılmasına gerek olmazdı.

Eğer ziyaret etmek isteseydi, çoktan ederdi.

Babam kapıdan, “Lia,” dedi.

“Tatlım,” dedi annem. Sesi ağlamamaya çalıştığında yaptığı gibi gergin, titrekti.

Zo hiçbir şey söylemedi.

Arkamı döndüm.

Gergince ve bir arada duruyorlardı, tıpkı bir aile portresi gibi. Ailedeki herkesin birbirinden nefret ettiği ama fotoğrafçıdan daha çok nefret ettikleri bir fotoğraf gibi. Kapıdan geçerken birlikleri bozuldu, annem ve babam yapışık halde bana doğru gelirken, Zo benimkinden uzaktaki banka doğru gitti. Sanki kafasını doğru pozisyonda tutarsa, beni görüş alanından tamamen çıkarabilirdi.

Annem sanki bana sarılmak istiyormuş gibi kollarım açtı, sonra yaklaşınca indirdi. Bir saniye sonra tekrar kaldırdı; tam zamanında geriye çekildim. Babam elimi sıktı. Oturduk.

Annem gülümsemeye çalıştı. “İyi görünüyorsun Lee Lee.”

“Bu beyin de o lakaptan diğeri kadar nefret ediyor.”

Annem irkildi. “Üzgünüm. Lia. Sen çok daha... iyi görünüyorsun. Öncekinden.”

“O benim işte. Temiz, parlak ve kullanıma hazır.” Kollarımı başımın üzerinde kaldırıp bir şampiyon gibi birleş-

tirdim. “Seri üretim bandından yeni çıktığımı düşünürsünüz.” Kendime onları rahatlatmaya çalıştığımı söyledim. Annem elinin tersiyle burnunu sildi, hızlıydı, sanki kimse sümük damlatma protokolünü ihlal ettiğini fark etmeyecekmiş gibi.

“Lia-” Babam tereddüt etti. Bağırması için bekledim. Konuşulmayan bir kural vardı, annemizin her tuhaf düşüncesinin lafıyla dalga geçebilirdik -geçmeliydik- ta ki babam çok ileri gittiğimizi (ve kararın ne zaman geleceğini asla bilemezdiniz) söyleyene kadar. “Doktorlar neredeyse eve gelmeye hazır olduğunu söylüyor. Sabırsızlıkla bekliyoruz.”

İşte. Ses tonu medeniydi. Yabancılar için kullandığı sesti.

Bunu sen yaptın, diye düşündüm, bana bakmasını istiyordum. Üzerimden değil, etrafımdan değil. Ve baktı, ama sadece yüzüme atılan kaçamak bakışlardı, sonra, ben onu yakalayamadan yere, tavana, pencereye dönüyordu. *Şu anda her neysem, bunu benim için sen seçtin.*

“Zo, ablana verecek bir şeyin yok mu?” diye sordu.

Zo ağırlığını değiştirdikten sonra gözlerini devirdi. “Neyse.” Elini çantasına daldırdı ve uzun, ince bir şeyi benden tarafa attı. “Yakala.” Suratıma çarpmadan savurmayı başardım, ama bedenin parmaklan etrafına kapanacak kadar hızlı değildi. Çubuk yere düştü.

Annem, “Zo!” diye bağırdı.

“Ne var? Yakala dedim ya.”

Çubuğu alıp elimde çevirip durdum. Bu bir koşu so-pasıydı.

“Geçen hafta yarışı kazandık,” diye homurdandı Zo. “Koç sana vermemi istedi. Nedenini bilmem ama.”

“Biz mi?”

Babam ilk defa gülümsedi Zo’ya. “Kız kardeşin en sonunda biraz iş ahlakı geliştirdi.” Işık saçtı. “Koşu takımına katıldı. Şimdiden bölümünde üçüncü ve her hafta yükseliyor, değil mi?”

Zo başını eğdi; sahte bir alçakgönüllükle gülümseyerek geçiştirdi.

“Koşmaktan nefret edersin,” diye hatırlattım.

Omzunu silkti. “İşler değişir.”

“Bize buradaki hayatından bahset,” dedi annem. “Günlerini nasıl geçiriyorsun? Çok sıkı çalışmıyorsun, değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Peki sen yeterince ye-” Lafını ÿanda kesti ve hatalı sorusunu tamamlayamadan kireç gibi bembeyaz oldu: *Yeterince yemek yiyor musun?*

“Burada büyük güç kaynağı var,” dedim göğsüme dokunarak ve gülümsemesinin kenarlardan gerginleştiğini fark ettim. “Enerji dönüştürücümle ortama gayet iyi uyum sağlıyoruz.”

Keşke acımasız olmaya çalışmadığımı söyleyebilseydim.

Başka soru sormadı. Onun yerine konuştu. Clair Teyzem, yirmi birinci yüzyıl başlarındaki dijital fotoğraflar üzerine yeni bir sanal müze zonu tasarlanmasına yardım ediyordu. Büyük Amcam Jordan son tam vücut estetiğinden tek çizgi olmadan çıkmıştı, kelimenin tam anlamıyla. Yer Çekimsiz Oyunlar’da kaykay yaparken dizine aldığı korkunç yara izi, prosedür sonrasında yok olmuştu. İkiz kuzenlerimiz Mox ve Dix, Çindistan’da dış kaynaklardan yararlanıyorlardı — Mox, Pekin’deki bir mühendislik firmasında stajyerlik almıştı ve Dix, Bombay’daki bir şirket için biyotek araştırması yapacaktı. Onları son gördüğümde, Dix buz topu savaşında “kazayla” Zo’nun bileğini kırmıştı ve Mox

benimle öpüşmeye çalışmıştı. *İkinci* göbekten kuzeniz, diye karşı çıkmıştı, yani sorun değildi. *Bon voyoge,*‘ çocuklar.

Sonra bir de ailemizin en yakın arkadaşları vardı. Kyung Lee. Şirket-kasabasında sorunlar yaşıyordu, orada yaşayanlar daha iyi tıbbi-teknoloji için ayaklanmıştı. Sensör-lerden sızan biyotoksinle ilgili bir şeydi. Kyung, işler kısa sürede düzelmezse, hepsini şehre geri yollayıp yepyeni bir topluluk tutmak zorunda kalmaktan korkuyordu. Gerçi anneme göre, bunun tehdidi bile onları yatıştırmaya yeterdi.

Yarım saat geçerken, artık dinlemedim. Bir yirmi dakika daha geçtikten sonra babam doğruldu, pantolonunu gizlice silkeledi. Sanki rehabilitasyonun pisliğiyle arabasının koltuğunu lekelemek istemiyordu. Anneme göre, yeni bir arabaydı. Sonuçta, ben diğerini mahvetmiştim.

“Senin için bir günde fazla heyecan oldu, Lia,” dedi kibarca. “Yorgun olmalısın.”

Artık yorulmuyordum. Geceleri sadece kapa.ıyordum, çünkü programda o vardı ve sadece programı takip ediyordum, çünkü yapacak daha iyi bir iş;m yoktu.

Başımı salladım. Kapıya doğru gittiler ve ben de onları takip ettim. Bir yandan onlarla gidebilmeyi diliyordum, bir yandan da gidip bir daha hiç gelmemelerini diliyordum. Bu defa annem kendini bana sarılmaya zorladı ve kollarımı yanımda tutsam da ona izin verdim. Tanıdık biberiye kokusunu almadan ona bu kadar yakın olmak garipti. Ama herhalde onun için de garip olmalıydı, gö-

1 (Fr.) Yolunuz açık olsun. (Ç.N.) ğüslerimiz birbirine dayandığında ve kollan omuzlarım-dayken, hiç nefes bile almıyor olmam. Birkaç saniyeliğine alıyormuş gibi yapmayı düşündüm, sadece işleri onun için kolaylaştırmak için. Ama yapmadım.

“Seninle çok gurur duyuyoruz,” diye fısıldadı. Sanki bana söylenenden başka bir şey yapmışım gibi — kapan, açıl, hayatta kal. O geri çekilirken yanağıma bir şey değdi, ama ne olduğunu söyleyemedim. Belki saç tutamıydı. Belki de bir gözyaşı. Belki de öyle fena şekilde bir şey hissetmek istiyordum ki, hayal etmiştim.

Babam omzumu sıktı. Yeni bedenin benimkinden uzun olduğunu fark ettim. Neredeyse babamla aynı boydaydık. Benimle gurur duyduğunu söylemedi.

Başka bir aile kuralıydı: Kahn’lar yalan söylemez.

Zo sonuncuydu ve kapıdan çıkıp gidemeden onu durdurdum. Saçı normalden daha iyi görünüyordu. O kadar yağlı değildi. Ve daha kısaydı, omuzlarında zıplıyordu, tıpkı saçlarımın gerçekken olduğu haline benziyordu.

“Zo, okuldakiler...” Sesimi alçak tuttum, bizimkilerin duymasını istemiyordum. “İnsanlar beni soruyor mu? Ya da bilirsin. Benden bahsediyorlar mı?”

Bana komik bir yarım gülümseme gönderdi. “Hep bahsetmezler mi?”

“Hayır, demek istediğim...” Ne demek istediğimi bile bilmiyordum. “Gördün mü, yani, arkadaşlarımla konuştun mu? Bilirsin, Terra, Cass ya da...”

“Eğer sorduğun buysa, Walker burada olduğumu biliyor.” Zo kapı çerçevesine yaslandı ve burun kemerini kaşımayı sürdürdü. Kurdeşen falan dökmediyse, bana bakmaktansa eline bakmasının daha uygun bir yoluydu.

“Peki o-” Ama eğer bir mesaj yollamış olsaydı Zo çoktan söylerdi. Ve eğer yollamamışsa, sormak istemiyordum. Ayrıca, bana asla öyle ulaşmazdı, Zo aracılığıyla. “O iyi mi?”

“İnanması zor biliyorum ama senin günlük varlığın olmadan da dünya ekseninde dolanmayı başarıyor,” diye patladı.

“Dönüyor.”

“Ne?”

“Dünya ekseninde *dönüyor*,” diyerek düzelttim, çünkü söylemeyi düşünebildiğim tek şeydi.

“Doğru, senin etrafında *dolanıyordu.* Nasıl unutabildim?”

Kolunu kavradım. Sanki onu yakmışım gibi çekti. Sadece bir saniyeliğine yüzü buruştu ve sonra kaygısız ifadesi hızla geri döndü, neredeyse değişimi hayal ettiğimi düşündüm. “Niye sürtük gibi davranıyorsun?” diye sordum.

“Rol olduğunu kim söyledi?”

Beni ilk gördüğünde gözyaşlarına boğulup kollarına almasını beklememiştim, tıpkı beni ne kadar sevdiğini ya da ne kadar özlediğini ya da öleceğimi düşünürken ne kadar kötü olduğunu beklemediğim gibi. Sanırım Zo'yu tanıdığım için tam olarak iyi olacağını bile beklememiştim. Ama biz kardeştik.

Ve arabada olmamın sebebi oydu.

Ben sadece... bir şey beklemiştim.

"Hadi ama Zo. Bu sen değilsin."

Bana garip bir bakış attı. "Nereden bileceksin?"

"Ben senin ablamın," diye belirttim. Pis olmak için

hamle yapmış olsam da, rahatsız edecek şekilde muhtaç olmaya dönüşmüştü.

Omzunu silkti. "Söylenene göre."

Sonra gitti, rahatsız banklardan birine tekrar oturdum ve pencereden dışan baktım. Onların, Lia'sız mutlu bir aile olarak arabaya bindiklerini ve eve gittiklerini hayal ettim. Sonra odama gidip yatağıma girdim ve kendimi kapattım.

İçsel alarmımı dokuz saat sonra uyanmaya programlamıştım. Ama beyin gürültülü bir seste uyanmaya programlıydı. Bir hayatta kalma stratejisiydi. Ayak sesleri gürültülü değildi, ama gecenin bir yarısı on üçüncü katta olması yeterince gürültülüydü.

"Uyuyan güzel kalkıyor." Kapıda bir kız duruyordu, koridordan gelen ışıklarla figürü belli oluyordu. Dalgalı, siyah saçların, ince kolların ve tam yerinde kıvrımların gölgesi vuruyordu. "Sanırım seni bir öpücükle uyandırmama gerek yok." Parmaklarını duvara sürttü ve odaya ışık doldu. Yatakta kalkıp oturdum.

Bu bir kız değildi. Bir deri yüzücüydü.

Sascha'nın bana bahsettiği kız olduğunu biliyordum, hani kaynaşmak için çok hevesli olan. Bense çıkıp gitmesi ve beni karanlıkta bırakması için hevesliydim. Yapmadı.

“Sen osun,” dedim. “Quinn. Diğer kişi.”

Odayı geçip davet beklemeden yatağın kenarına oturdu. “Bense burada durmuş *senin* diğer kişi olduğunu düşünüyordum.” Elini uzattı.

Sıkmadım.

Onun yerine gözlerimi dikip baktım — elimde değildi. Daha önce hiç meka-kafa görmemiştim, tabii videoları saymazsanız. Ya da aynayı. Demek annemler bana baktığında bunu görüyorlardı. Ne tam makine ne de tam insan olan bir şey, kesinlikle *şey* olan bir şey, elini kaldırıp başını eğebilse ve gülümseyebilse bile. Gülümseme konusunda benden daha iyi olduğunu fark ettim. Eğer ağzına odaklanıp ölü gözlere bakmazsanız, neredeyse gerçekçi görünüyordu.

“Sen Lia’sın,” dedi. Elini sıkmayacağımı anlayınca indirdi. “Ve evet, benimle tanıştığına memnun oldun. Söylediğin için sağ ol.”

Konuşmadım, o sıkılıp da gidene kadar bekleyebilirim diye düşündüm. Ama sessizlik uzadıkça uzadı; ilk ben sıkıldım.

“Quinn ne?”

“Lia kim?” dedi. “Ya da Lia ne zaman? Lia niçin? Eğer oyun oynamak istiyorsan kuralları söylemelisin. Ama uyarayım; ben kazanmak için oynarım.”

Ben de öyle. En azından o modda olunca. Ki değildim.

“Soyadın ne?” diye sordum.

“Önemli değil.”

“Önemli olduğu için sormadım, ne olduğunu öğrenmek için sordum.”

“Bir şey *di"* dedi. “Ama artık önemsiz.”

Onu anlamadım ve düşüncesinin bu olduğundan şüphelendim. Gizemli havasının saçmalığından öyle etkilenip onu dışarı atmayacağımı düşünüyor gibiydi. Onu buna Sascha’nın sokup sokmadığını merak ettim. Eğer öyleyse, ikisi de benim merak seviyemi ciddi anlamda hafife alıyorlardı. “Ne istiyorsun?” Sesimin somurtkan bir çocuk gibi çıktığını biliyordum. Umursamadım.

“En sonunda ailenin geldiğini duydum. Nasıl gittiğini görmek istedim.”

Elli dakikalık ziyaret için iki saatlik yoldan geldiler, sonra da cehennem olup gittiler.

“Harika,” dedim ekşi ekşi. “Yürekleri ısıtan aile birleşmesi. Nasıl olduğunu bilirsin.”

Kaşlarını kaldırdı. Güzel numaraydı, ben de ustalaşmak istiyordum. “Pek sayılmaz. Ailem mesele değil.”

“Yeni şartlara alışma sancıları için fazla mı mükemmeller?” Yanlış gidebilecek her şey için Sascha’nın en sevdiği tabiri kullanıyordum.

“Fazla ölüler.”

“Ah.”

Suçlu hissetmeyi reddettim. Sohbeti açıkça bu noktaya getirmek istediği açıkken hissetmeyecektim. “Üzgünüm.” Yeniden uzandım ve diğer tarafıma döndüm, sırtım ona dönüktü. “Git buradan” lafının evrensel işaretiydi.

“Detayları istemiyor musun?” diye sordu, hayal kırıklığına uğramış gibiydi. “Zavallı, küçük yetim efsanesini, trajik başlangıcından başarılı sonuna kadar?”

Eğer hâlâ akciğerlerim olsaydı iç geçirirdim. Ya da yalandan esnerdim. “Bak, eğer bana ‘sahip olduğun şeyler için minnettar olmalısın’ suçluluğunu hissettirmen için seni buraya Sascha yolladıysa, ilgilenmiyorum. Evet, ailenin ölmesi berbat bir şey, ama bu benim sorunlarımla başa çıkmam kolay bir hale getirmiyor.”

Sessizlik.

Az önce söylediğim şeye inanamadım.

“Üzgünüm,” diyerek yatakta döndüm, ona bir bakış atma riskine girdim.

Bu defa tek kaşını kaldırdı ki bu çok daha etkileyiciydi. “Evet. Öylesin.” Arkasını döndü, sırtı açık tişörtüyle yapay etinin geniş bir parçasını açığa çıkardı. Nasıl katlanabildiğini bilmiyordum. Ben gece bile mümkün olduğu

kadarını örtmeye çalışıyordum. Ne kadarı kıyafetlerin altında kapalı kalırsa, diğerlerinin -benim- görmem için o kadar az şey olurdu. Kıyafetlerin içindeyken kendimi normal hayal ediyordum. Öte yandan Quinn, hayal gücüne çok az şey bırakıyordu. Odadan dışarı çıkmak için yürüdü, kapıda duraksadı ve parmaklarını duvardaki konsola vuruyordu. Işıklar kapandı, açıldı. Kapandı. "Geliyor musun?"

Gidiyordum.

"Ne yapıyorsun?" Asansörleri beklerken sordum. "Bizim için çalışacak değiller ya."

"Niye çalışmasınlar?"

"Çünkü..." Açık değil miydi? "Buradan ayrılmamamız gerekiyor. Herhalde asansörler programlanmıştır."

"Denedin mi ki?" Quinn'in sesi sıkılmış gibiydi, sanki cevabı zaten biliyordu.

"Hayır, ama-"

"Ben denedim." Asansörün kapısı açıldı ve ben tereddüt ederken tekrar sordu. "Geliyor musun?"

On üçüncü kattan ayrılmama izin olduğu hiç aklıma gelmemişti. Elbette, bunu istemek de hiç aklıma gelmemişti.

"Diğer katlara erişim kısıtlı," dedi Quinn. Bakışlar DNA örneklerimizi toplayıp analiz edecek tarayıcıları işaret etti. Tabii verecek DNA'mız olsaydı. "Ama zemin kat tamamen bizim."

"Nereye gidiyoruz?" Bunca zaman sonra yeni biriyle konuşmak garipti. Ona güvenmek için hiçbir sebebim yoktu. Ama güvendim.

Çünkü o da benim gibi, diye düşündüm. *Biliyor.*

Ama düşünceyi bir kenara ittim. Aynı Sascha'ya söylediğim gibiydi. Quinn'le ikimizin devre parçaları ve ten rengi polimerden katmanlardan başka ortak bir şeyimiz yoktu.

“Keşif turu.” Gülümsedi ve ifadelerinin benimkinden çok daha iyi olması yine beni öldürdü, çok daha doğaldı. Karanlıkta onu gerçek bir insanla karıştırmak kolaydı. Kimse o hatayı benimle yapmazdı. “Çok heyecanlanma.”

Onnana bağlanan çimenlik alan, bekleme odasının penceresinden görünenden daha genişti. Çimlerin üzerine çiy düşmüştü, soğuk damlalar ince BioMax pijamasına işledi, ama beni rahatsız etmedi. Üzerimize gelen vahşi rüzgâr da önemli değildi.

“Yıldızları gerçekten gördüğünü hayal edebiliyor musun?” diye sordu. Işıklandırılmış çimlerin arasında karanlık bir şerit seçti, sonra bütün kıyafetlerini çıkardı ve kendini arkaya doğru bırakıp çırılçıplak uzandı. Kıyafetlerimi üzerimde ve ayaklarımı yerde tuttum.

En azından en başta.

Quinn, “Yat şuraya,” diye emretti.

“Bak, Quinn, eğer sen şeysen sorun değil... ama ben-”

Kahkaha attı. “Seni buraya *onun için* getirdiğimi mi sandın?” Kollarını yanlara doğru açıp kapattı, çimlerin üzerinde sallıyordu. “Giyinik ya da çıplak umurumda değil. Sadece uzan.”

Ondan emir alacak değildim.

Ama yattım.

“Eskiden onları görebilirdin. Yıldızlar, gezegenler ve bir ay,” diyerek kızılımsı göğü işaret etti.

Enseme çiy bulaşmıştı. Ama haklıydı. Karanlıkta çimlere yatmak iyi hissettirdi. Gökyüzü daha yakındı sanki.

“Ayı hâlâ görebiliyorsun.” Söz konusu beyaz pus alçaktaydı, bulutları parlatıyordu.

“Öyle değil,” dedi Quinn. “Karanlığı bölen, parlak, beyaz bir daire. Ve yıldızlar elmaslar gibi, her yerdeyken.”

“Biliyorum. Gördüm.”

“Videolar değil,” dedi. “Onlar sayılmaz.”

“Aynı şey.”

“Sen öyle diyorsan.”

Bir dakikalığına sessiz kaldık. Gözlerimi yukarı dikip berrak bir gökyüzünü, milyonlarca yıldızı hayal etmeye çalıştım. Gördüğüm videoların çoğu, savaşın, atmosferi gezegen boyutunda atomik toz bulutuna dönüştürmesinden hemen öncesiydi. Toz çoğunlukla gitmişti — nükleer silahları yapan ve fırlatan akıl yoksunlarıyla birlikte. İlk saldırılarda dumanı soluyan binlerce kişi ve o yılın sonunda ya da bir sonraki yılda ölen milyonlarca kişi de dahildi. Mekke denilen, Kudüs denilen ve unutulan tüm o yerlerin hepsi, artık sadece Bağışlanma Vaadi’ndeki anlamsız heceler olarak yer alıyordu. Toz gitmişti ama yıldızlar hiç geri gelmemişti. Kirlilik, bulut örtüsü, çevre aydınlığı, havayı temizleyip ozonu yamamak için bir çeşit kimyasallar kullandılar ve kasıtsız sonuçlar kanunu hayata geçirildi. Bir gün birisinin bunu çözeceğini biliyordum. Ama o zamana kadar? Yıldız yoktu. Annemle babam bazen onlardan bahsederdi, gece olunca, genellikle yatıştırıcı etkisi altındayken yapıyorlardı. Bu onları geçmiş hakkında kabalaştırıyordu. Ama ben meselenin büyüklüğünü anlamıyordum. Gece boyunca gökyüzünün kırmızımsı, mor bir renkte parlıyor olması kimin umurun-daydı ki? Güzeldi ve amaç o değil miydi?

“Neden buradayız, Quinn?”

Parmaklarını toprağa geçirip çimleri tırnakladı, toprağın parmaklarının arasından geçmesine izin verdi. “Böy-lece hiçbir şeyi kaçırmayacağız.”

“Neyi?”

“Bunu. Hissetmeyi. Görmeyi. Var olmayı. Her şeyi. Çiyi. Soğuğu. Rüzgârın çimlerdeki bu sesini. Duyuyor musun? Öyle... gerçek ki.”

Umudum yitip gidene kadar umut ettiğimi bilmiyordum. Yani sonuç olarak benimle aynı değildi, anlamıyordu. Bunların hiçbirinin artık gerçek olmadığını anlamıyordu, çiyin, soğuğun yanlış hissettirdiğini, sesin yanlış geldiğini, her şeyin yanlış, mesafeli ve sahte olduğunu anlamıyordu. Ya da belki tam tersiydi — benim dışımda her şey gerçekti.

İlk seferinde haklıydım. Quinn'le ikimizin hiçbir ortak yanı yoktu. "Sen nasıl diyorsan."

"İyi hissettiriyor, değil mi?" diye sordu.

"Ne?" Hiçbir şey iyi değildi.

"Çimler." Kahkaha attı. "Gıdıklamıyor mu?"

"Evet. Sanırım." Hayır.

"Aynı bizim gibi."

"Ne, çimen mi?" dedim. "Niye, buradaki insanların hepsi üstümüzden geçiyor diye mi?"

"Çünkü doğal görünüyor, ama içinde, bir sırrı var. Daha iyi. İnsan yapımı, değil mi? Yeni ve geliştirilmiş."

Sırf çimenler -tıpkı ağaçlar, kuşlar, neredeyse her şey gibi- berbat iklimde, sisli gökyüzünde ve çorak toprakta hayatta kalsınlar diye genetik olarak değiştirilmiş olmaları, onu bizim gibi yapmıyordu. O hâlâ yaşıyordu. "Çimen hâlâ çimen gibi görünüyor," dedim ona. "Son zamanlarda ayna gördün mü? Sır falan yok. Biz tam olarak... olduğumuz gibi görünüyoruz."

"Erkek arkadaşın var mı?"

"Ne?" Başka şartlar altında olsak, neyin peşinde olduğunu merak ederdim. Ama hiçbir şeyin peşinde olmadığını çok iyi biliyordum. Deri yüzücüler için uyuşturucu gibi bir şey olsaydı, daimi bir zihin tatilinde olurdum.

"Ya da kız arkadaşın, ne bileyim."

"Erkek arkadaş," diye itiraf ettim. "Walker."

"İkiniz vuruşuyor muydunuz?"

"Ne?"

"Sen. Walker. Vuruşmak. Yiyişmek. Düzüşmek. Tanıma mı ihtiyacın var? Bir erkek ve bir kız birbirini gerçekten sevdiğinde-"

“Ne anlama geldiğini biliyorum. Sadece seni alakadar ettiğini sanmıyorum.”

“Sadece soruyorum çünkü... Şey, yaptın mı? Şeyden beri, biliyorsun?”

Düşünce bana itici geldi. Walker’in ellerinin bu deriye dokunduğunu, ölü gözlerin içine baktığında yüzünde beliren bakışı, dudaklarının sahte dişlerimi çevreleyen soluk pembe ete dokunması hissini -hissizliğini- düşünmek bile istemedim. Dil olarak görev yapan kaim, sakar şeyi. Ne yapacağımı biliyor olacak mıydım ya da yürümeyi yeniden öğrenmek gibi mi olacaktı? Homurdanmayı ve sesler çıkarmayı hatırlayarak, ya da daha kötüsü, diye düşündüm. Konuşmayı öğrenmek gibi. Ve bu sadece öpüşmekti. Başka bir şey... Düşünemedim bile. “*Sen* yaptm mı?” diye karşı çıktım.

Başını iki yana salladı. “Ama seçeneklerime bir baksana. Asa’yla yapacak halim yok ya?”

“Beni kusturmaya mı *uğraşıyorsun*?”

“O konuda iyi şanslar, tüm şu miden olmaması konusunu göz önüne alırsan.” Kahkaha attı. “Seçeneklerin kısıtlı olduğu gayet açık. Ve uzun zamandır bekliyorum.”

“Ne kadar zamandır buradasın?”

“Senden daha uzun. Dört ay belki? Ama bahsettiğim şey o değil.” Başka açıklamada bulunmadı.

Bu kız tüylerimi diken diken ediyordu. Ama tamamen kötü yönden değildi.

“Yani senin hiç, ah, ziyaretçin olmadı mı?” diye sordum en sonunda. “Erkekler ya da... öyle şeyler?”

“Ne erkekler ne de öyle şeyler.”

“Üzgünüm.”

“Niye?” Quinn doğrulup oturdu, bağdaş kurdu ve dirseklerini dizlerine dayadı. “Sana bakılırsa, eğlenceli aile zamanını kaçırıyor falan değilim.”

“Evet, ama...”

“Devam et,” dedi.

“Ne?”

“Sor. İstediğini biliyorsun.” Quinn ellerini uzun, siyah saçlarından geçirerek gülümsedi. “Buna bayılıyorum,” dedi ve mürekkep gibi perdeyi yüzüne doğru bıraktı. Sonra başını vahşice sallayarak saçlarını sırtına doğru attı. “Tam anlamıyla doğru yaptılar.”

Deliydi. Sanki bu şekilde yaşamaktan *hoşlanıyordu*.

“Durma, sorsana,” dedi tekrar. “Gerçekten umurumda değil.”

“Ben de bilmek istemiyorum,” diye yalan söyledim. “Ama tamam. Neden hiç ziyaretçin yok?”

“Ölü ebeveynler, hatırladın mı?”

Eğer büyük bir mesele değilmiş gibi davranmak istiyorsa, ben de öyle davranırdım. “Evet. Söyledin. Zavallı küçük yetim. Ama birileri olmalı.”

Sırtüstü çimlere uzandı, yüzünü benden uzağa çevirdi. “Doktorlar. Çalışanlar. Önemli kimse yok. Artık önemli olduğundan değil.”

“Niye değil?”

“Çünkü artık her şey farklı. Buradan çıktığımda yeni bir hayat var. İstediğim her şey. *Her şey.”*

“Nasıl öldüler?” diye sordum sessizce.

“Trajik olayı duymak istemediğini sanıyordum?”

“Belki fikrimi değiştirdim. Tabii senin için bahsetmesi çok zor değilse.” Ama Sascha’nın söyleyeceği şekilde söylemedim, sahte bir duyarlılık ve anlayış yoktu. Meydan okur gibi söyledim ve o da öyle algıladı.

“Tamam, ama seni uyarıyorum, oldukça trajik. Benim için epey üzüleceksin.”

“Buna pek güvenme.”

“Araba kazasıydı,” dedi.

İrkildim. Karanlığa rağmen görmüş olmalıydı.

“Aynen, garip değil mi? Artık kim araba kazası geçiriyor ki? Ama işte buradayız. İstatiksel olarak olasılıksız ucubeler.”

“Sen de arabada miydin? Olduğunda...”

“Üç yaşındaydım. Biz-” Duraksadı, sonra bir kahkaha attı. “Bu birisine gerçekten ilk defa anlatışım, biliyor musun? Bu kadar şey olacağını bilmiyordum...”

“Kimseye anlatmadın mı?” Bu kadarı çok fazlaydı, çok kısa süre olmuştu. Özellikle bana soyadını bile söylemeyen bir kız tarafından.

“Sen özel olduğun için falan değil. Ben sadece... Fazla yeni insanla tanışmıyorum. Ya da tanışmadım. Önceden.”

“Mecbur değilsin.”

“Üç yaşındaydım,” dedi hızlıca. “Birini ziyarete gidiyorduk, kim olduğunu bile bilmiyorum. Sadece beni süslediklerini hatırlıyorum ve heyecan vericiydi. Yani, beni önceden de bir yerlere götürmüşlerdir herhalde, en azından birkaç defa, ama sanırım hatırlayamayacak kadar küçüktüm. Bunu hatırlıyorum ama. Araba koltuğunda oturduğumu ve bir şarkıyı dinlediğimi, bebekler için olan aptal oyunları oynadığımı hatırlıyorum. Hatırlıyor musun, şu dinozorlu olan?”

Onayladım.

“Kazanıyordum. Ve sonra... bilmiyorum. Hatırlamıyorum. Sonra uyandım ve hastanedeydim. Onlar ölmüştü. Ve ben...” Parmaklarını saçlarından geçirdi, sonra kollarını yüzüne bıraktı. “Kötü bir kazaydı.”

“Yaralandın.”

Hiçbir şey söylemedi.

“Kötü müydü?” diye tahmin yürüttüm.

“Daha kötüydü.”

“Neyden daha kötü?”

“Gözünde canlandırdığın her neyse ondan. Daha kötü.” Sesi sertleşti. “Protezler ve organ nakilleri falan var ya? Güzel. Eğer yetişkinsen, harika. Ama haşat olmuş üç yaşında bir çocuksan, seni bir araya getirmeleri o kadar kolay olmuyor.”

Yeter, diye düşündüm. *Anladım.* Ama hiçbir şey söylemedim. Ve o durmadı.

“Bir oda düşün. Bir sürü makine. Bir yatak. Yemek taşıyan, bok temizleyen, ağrı kesiciyi dayayan insanlar. Temizleyen insanlar. Her şeyi yapan insanlar. Ve yatakta, şey... yiyen, sıçan, kafayı bulan, temizlenen ve zamanının çoğunu orada yatarak geçiren bir şey.”

Ama gözümde canlandırmak istemedim. “Ne kadar sürdü?”

“Ne, ne kadar sürdü?”

“İyileşmen.”

“İyileştiğimi kim söyledi?”

“Ben düşündüm ki..

“Hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm, ama o kadardı. O oda. O yatak.”

“Ama ya okul? Arkadaşlar ya da...” Ya da bir hayat.

“Hepsini videolardan gördüm. Aynı şey, değil mi? Öyle demiştin.”

Aynen öyle demiştim.

“Her şeyim vardı,” dedi. “Okuyacak şeylerim. Konuşacak insanlar. İzleyecek videolar. Bütün ağ bağlantısı parmaklarımın uçundaydı. Şey, parmaklarımın ucunda değildi. Çünkü öyle bir şeyim yoktu. Ama zamanla aldım. Devasa boyutlardaki kredi bunu senin için yapıyor. Ve on altıma gelir gelmez...”

“Ne?”

Ayağa kalktı. “Bu,” diyerek kollarını açıp döndü. “Gerçekten *çalışan* bu beden. Bu hayat. İstediğim her şey.”

“Bunu kendine sen mi yaptın?” diye sordum inanama-yarak. “Kasten?”

“Söylediklerimin hiçbirini duymadın mı?”

“Duydum, anlıyorum, sadece birinin *bunu* isteyerek seçtiğine... inanamıyorum.”

“Anlamadığın açık. Yoksa bunun sahip olabileceğim her şeyden daha iyi olduğunu görürdün. Ayrıca duyduklarıma bakılırsa, olanlardan sonra *senin* de sahip olabileceğin her şeyden daha iyi.”

Bilmeliydim. Kaçınılmaz “şükretmelisin” suçluluk saçmalığıydı. Sanki benim hakkımda bir halt biliyormuş gibi.

“Seni *öldürmelerine* izin verdin,” dedim. “Buraya kendi ayaklarınla geldin.”

“Ayaklar.” Alayla güldü. “Yaa, tabii.”

“Ve onlardan seni öldürmelerini istedin. Beynini doğramalarını, bir kopya yapmalarını ve bir makineye takmalarını.”

“Aynen öyle. Quinn Sharpe öldü. Eğer yapabilseydim, onu kendi ellerimle öldürürdüm. Bütün gün burada somurtarak dolaşıyorsun -evet, izliyordum; sızlanmakla öyle meşguldün ki fark edemedin- halbuki kutlaman gerekirdi. Deli gibi sevinmen gerekirdi.”

“Bak, anlıyorum, gerçekten. Senin isteme sebebin mantıklı geliyor. Bunun senin için öncekinden daha iyi olmasının sebebini anlıyorum. Ama benim için farklı. Benim kaybettiğim şey farklı.”,

Quinn başını iki yana salladı. “Tek fark anlamıyor olman, henüz. Buraya nasıl geldiğin önemli değil. Artık önemli olan burada olmamız. Geçmiş geçmişte kaldı. Olduğumuz o insanlar? Öldü. Tıpkı senin de olacağın gibi. Olman gerektiği gibi. Ölü. Hayatının geri kalanının bir cenazeden ibaret olmasını mı istiyorsun? Yoksa gerçekten *yaşamak* mı istiyorsun?”

Bu benim işaretimdi. Ayağa fırlayıp ellerimi çırpmam, dönüp durmam, çimlerde parendeler atmam, ay ışığında dans etmem, kollarımı sallayıp bacaklarımı

savurabildiğim gerçeğini özümsemem, hayatta, hareket halinde ve kontrolde olduğumu fark etmem gerekiyordu. Olasılıkları ve geleceği kucaklamam, yeni bir hayata uyanmam gerekiyordu. Bir dönüm noktası ve bir çeşit ruhsal rehabilitasyon olması, somurtmanın ve kendime acımanın sonunun gelmesi, her şeyin başlangıcı olmalıydı.

Kıpırdamadan yattım.

“Kendin çözmen gerekecek.” Omzunu silkti. “Yukarı dönüyorum. Geliyor musun?”

“Sonra.”

Bana yaramaz bir gülümseme attıktan sonra binaya doğru yöneldi, saçları arkasından dökülüyor ve floresan ışıklarının altında parlıyordu, kıyafetleri kafamın yanma bırakılmıştı. Dosdoğruca koştu, tam hızla, nasıl yapılacağını bilmiyormuş gibi koşuyordu. Kollarını savurarak, ayaklarını vurarak, ritmi dengesizdi. Küçük çocuklar gibi koşuyordu, rotası ya da stratejisi olmadan, bir sonraki adımının dışında hiçbir şeyi umursamadan. Sadece koşmak için koşuyordu. Ona katılmak, onunla yarışmak, onu yenmek istedim ve o anda bacakların bunu yapabileceğini biliyordum. Yapabileceğimi biliyordum.

Kıpırdamadan yattım.

Ben onun gibi değilim, dedim kendime. Quinn’in hayatı berbatmış. Benimki değildi. Quinn’in yeni bir başlangıca ihtiyacı varmış. Benim yoktu. Quinn eğer isterse -*çünkü* istiyordu- artık başka bir insandı.

Ben değildim.

Babamın bugün bana bir yabancı gibi davranmasına şaşmamalıydı. Çünkü öyle davranıyordum. Odamda somurtuyordum, yardım etmeye çalışan insanlara bağırıyordum. Kendimi kapatıyordum, moralimi düşürüyordum; kendime acıyordum. Yatıyordum, kıpırdamadan duruyordum, cevap açıkken ne yapacağımı ve kim olacağımı merak ederek vakit harcıyordum. Ben her zaman olduğum kişiydim. Lia Kahn’dım. Ve Lia Kahn’ın her zaman yaptığı şeyi yapacaktım. Aşacaktım. Üstesinden gelecektim. Çalışacaktım. Kazanacaktım.

Ben deri yüzücü değildim. Ben meka-kafa değildim. Ben Lia Kahn’dım. Ve öyle davranmaya başlamanın zamanı gelmişti.

Bir hafta sonra, beni eve gönderdiler.

İNANÇ

"İnsanı Tanrı yarattı. Seni kim yarattı?"

Binleri onlara haber vermiş olmalıydı, çünkü eve vardığımızda bekliyorlardı.

Arabaya binmek yeterince zordu. Harekete geçtiğinde bir köşeye kıvrılıp gözlerimi kapatmış, on üçüncü kattaki odamda ayakta duruyormuşum gibi davranmaya çalışmıştım. Eve gitmekten korkmuyordum. Lia Kahn'ın kendi evinden korkacak bir şeyi yoktu. Sadece yolculuktandı — tekerleklerin altında hızlanan yol, navigasyonla giden araba, bizi bir köşenin, bir ağacın bir kamyonetin çevresinden dolaştırması...

Ağa bağlandım ve nefret edeceğimi bildiğim yeni, gürültülü bir metal müzik seçtim, sesini sonuna kadar açtım ve yolculuğun bitmesini bekledim.

Ancak araba durduğunda hâlâ evde değildik. Müzik azalarak kayboldu ve kafamın içinde yeni bir ses ciyakladı. "Sapkınlık! Onun günahları için hepimiz cezalandırılacağız!"

Bağlantıyı kestim. Gözlerimi açtım. Pencereden soluk benizli bir yüz gördüm, ağzı sessiz bir bağırışla açıktı. İzlediğimi görünce işaretparmağım uzattı ve dudakları gözden kaçırılmayacak bir kelimeyle şekillendi. "Sen."

Kullanmıyor olsa bile direksiyonun arkasında olan babam yumruğunu konsola geçirdi. Koma yankılandı. Annem onun kolunu sıvazladı, daha çok onu sakinleştirmek için yapılan sembolik bir hareketti. "Yaptıkları en büyük hata," diye homurdandı babam. "Bu şeyleri insanların üzerinden geçmemesi için programlamak."

"Hayatım..." İki numaralı sembolik hareketti. Ancak anneme göre, bunlar tamamen işe yarıyordu; yaşadığı fantezi dünyasında, etkisiyle vahşi canavarı yatıştırıyordu.

"Üstünüzden geçip gitmeliyim!" diye bağırdı ön cama doğru. "Protesto edecek bir şey mi istiyorsunuz? Size gerçekten protesto edecek bir şey vereceğim!"

Arabanın etrafına toplanıp bastırdılar, ama çok sıkı değildi. Aramızdaki yasal limit hep sabitti. Kendilerini arabanın önüne, arkasına, her tarafına yerleştirip

yolumuzu kapatıyorlardı, böylece bize orada oturmaktan, evimizin girişinden birkaç metre uzakta güvenliğin gelmesini beklemekten ve o sürede de pankartları okumaktan başka bir seçim şansı bırakmıyorlardı.

“Üzgünüm, Lee Lee,” dedi annem. Koltuğunda dönüp bana uzandı. Geri çekildim. “Bugün eve döneceğini nasıl öğrendiler bilmiyorum.”

Omuzlarında pankartlar taşıyorlardı, göğüslerinin üzerinden kırmızı harfler geçiyor, alınlannda parlıyordu. Destek çağırmayalım diye bağlantıyı bozuyorlardı.

İNSANI TANRI YARATTI. SENİ KİM YARATTI?

FRANKENSTEIN HER ZAMAN YANAR!

NEFES AL, PİLLE ÇALIŞMA!

“Sorun değil,” dedim. “Umurumda değil.”

Babam önce sessizce, sonra yüksek sesle küfretti.

“Sadece gözlerini kapat,” diye önerdi annem. “Onlan görmezden gel.”

Gözlerim açık, “Tamam,” dedim.

Favori pankartımda devasa bir orta parmak tasvir edilmişti, neon bir yazı parlıyordu:

BUNU YÜZ!

Mantıklı bile değildi. Ama işaret ettiği noktayı anladım.

Babam köpürdü. “Kahrolası inançlılar.”

“Görünüşe göre lanetlenenler bizleriz,” diye belirttim. “Ya da benim.”

“Onları dinleme.” Annem elini konsolunda gezdirdi ve pencerem kararark pankartları görüntüden çıkardı. Ama izlediğim şey pankartlar değil, yüzlerdi. Daha önce hiç inanan görmemiştim, en azından yakından. Kazadan önce onları ağ bağlantısında bile pek görmezdim. Ama sonrasında... Adım bir şekilde İnanç’ın kara listesinde belirmişti. Engelleyicilerimi düzeltene kadar, hepsi

aynı saçmalıkla zonuma akın etmişti. Tanrısız bir sapkınlık, şeytanın tohumu olduğumu, var olmayı hak etmediğimi söyleyip durmuşlardı. Ama birebir peşime düşmelerini beklememiştim.

Ortadoğu nükleer felaketle tutuştuktan hemen sonra dinin modası geçmişti. Tabii bu bazı insanların, hatta belki de birçoğunun, iyi olduklarında terfi ve kötü olduklarında frengi veren görünmez, yaşlı bir adama gizlice inanmalarına engel değildi. Eğer krediniz varsa, teke tek bir konuşma için yeterli ilaç bile alabilirdiniz. Bazen insanlarla ilgili dedikodular duyardınız -özellikle şehirde, pek fazla yapacak şey olmayan yerde- aslında tanrıları için toplanıyorlardı, ama çoğu insanın halk arasında itiraf ettiği şey, Tanrı'nm ölü olduğuydu. İnanç topluluğu, her şeyin ardından bile -nükleer felaketin, Uzun Kış'ın, Batı'daki kuraklıkta ortaya çıkan Su Savaşlarfmn, Kaliforniya'yı yok eden depremin ve başkenti boğan dalgaların ardından bile- hayaletten vazgeçmemekte direnen inananlardı. Hayat, ahlak, düzen, minnet peşindelerdi ve kısa zaman öncesine kadar, pek bir şeye karşı değillerdi. Tabii babamı hedef göstermek hep çok kolaydı. Sonra BioMax yükleme süreci açıklanmış ve İnanç amacına kavuşmuştu.

Şimdi beni bulmuşlardı.

Pencerem hâlâ kapalıydı ama ön camdan onları görebiliyordum, şimdi sessizlerdi, hepsi işaret ediyordu.

"Buraya kadar, elle gideceğiz," dedi babam ve motora güç verdi. "Üstlerinden geçeceğim."

Annem başını iki yana salladı. "Araç sana izin vermez."

"Daha iyi bir fikrin var mı?"

Yoktu.

"Hadi, Ana, dinliyoruz."

Annem iç geçirdi.

Babam ellerini direksiyona yerleştirip manuele geçti. "Bir yolunu bulacağım."

"Bekle." Öne doğru eğilip düşünmeden omzuna dokundum. İrkilmedi. Ön

camdan dışarı göz attım ve bakışlarımı takip ettiğinde kalabalığın ortasındaki adamı gördü. Kısacık, san saçlan ve kahverengi-siyah arası gözleri vardı, elleri havadaydı. Bu bir işaretti ve takipçileri -onlara kimin öncülük ettiği ve kimi takip ettikleri açıktı- geri çekilerek yolu araç için açtılar. Adam biraz eğildi, ama yüzünü arabadan başka tarafa çevirmedi, gözleri üzerimdeydi. Kollarını salladı, iması açıktı. *Gidebilirsin. Şimdilik.* Ve sonra itaat etme sırası bizdeydi.

Günlerden perşembeydi ve perşembeler Kahn aile yemeği demekti. Ailenin dörtte biri artık yemiyor olsa bile, istesem bundan sıyrılmama izin verirlerdi, sadece bu defalığına neredeyse üç aydır görmediğim odama kaçabilirdim, kapıyı kapatıp tamamen eski hayatım gibi görünen bu yeni hayatıma başlayabilirdim, ama bu sormak demek oluyordu ve ben sormadım. Yemekler bizden önce gelmişti ve genellikle aile yemeklerine bir ya da iki saat geç gelen Zo, masada bekleyerek iyi kızı oynuyordu. “Merhaba” ya da “eve hoş geldin” ya da “seni özledim” demek yerine, “Biftek söyledim,” dedi. “Ve çikolatalı sufle. Senin sevdiğin şeyler.”

Ve böylece hepimiz her zamanki yerlerimize oturduk ve onların benim en sevdiğim yemekleri yemelerini izledim.

Zo ağzına eti tıkıştırarak, “Ama *yersen* ne olur?” diye sordu. Biftek sevmezdi bile. “Tesisatını mı bozar? Yoksa öylece içinde kalıp çürür mü? Yani içinde küflenmiş ekmek ve çürümüş etle yürüyüp durur musun?”

“Zoie!” Annemin çatalı tabağına düştü.

“Sadece merak ediyor,” dedi babam. “Doğal bir şey.”

“Bu *kabalık.* Ve yemek masasına uygun değil. Yemek yerken olmaz.”

Zo, “*Hepimiz* yemiyoruz,” diye belirtti.

Masadan kalkmak için izin istemedim.

“Yemeğin gideceği hiçbir yer olmaz,” dedim. “Ses boşluğunun üzerinde bir ızgara var. Konuşurken hava girip çıkıyor. İçeri hiçbir şey giremez. Görmek ister misin?” Ağzımı kocaman açtım.

Zo cırlayarak uzaklaştı. “Iyy, *iğrenç*. Baba!”

Babam sakince, “Masada olmaz, lütfen,’’dedi.

Zo’ya değil, *bana.*

“Yarın tatil yapmak isteyebilirsin diye düşündük hayatım,” dedi annem. “Belki biraz alışveriş yapıp gardırobunu yenilersin?” Aslında söylenen: Eski kıyafetlerim eski vücut ölçülerime göre dikildiği için, yeni vücuduma olmazdı. Annemin bahsetmekten kaçındığı bir diğer şeyse: Dokuz yaşından beri annemle alışveriş yapmamıştım. Artık Cass, Terra ve benim bir geleneğimiz vardı -ya da Cass’in deyişiyle, bu bir fetişti- önce tam vücut taraması, sonra tasarımcı zonlanna gidiş, asla giymeyeceğimiz saçmalıkların reklamlarını görmezden gelme, sanal benliklerimizi sanal podyumlarda model yürüyüşlerine göndermek, ne seçersek seçelim otomatik olarak ve ânında yeni cool, yeni moda olacağını bilmek ve sorumluluğun tadını çıkarmaktı.

“Sadece yeniden sipariş vereceğim,” dedim. Aynı şeyler, yeni beden. Tüm vücut estetiği ya da eğlence tatilinden sonra, insanların yeni durumunuzu fark etmesini istemiyorsanız yaptığınız şey buydu. Tamamen yeni bir vücuda yeniden sipariş vermek sakıncalıydı — hayır, bu çok hafif oldu, tamamen yıkıcıydı. Yeni saç, yeni yüz, yeni renk. Moda mantığı yeni bir görünüş talep ediyordu, özellikle de bir moda öncüsü için. Ama ben eskisini tercih ettim. Millet üstesinden gelecekti artık.

“Hızlı sipariş ver,” dedi babam. “Pazartesiye hazır olursun.”

“Pazartesi mi?”

“Okul. Yeterince kaçırdın.”

“Ben sandım ki...” Ne düşündüğümü bilmiyordum. Aslına bakılırsa, düşünmemeye çalışıyordum. Hâlâ ¿onumun kapalı duvarının ardına göz atmamıştım. Herkesin bildiği kadarıyla, ben hâlâ ortamdan uzaktım. Aslında, beni videolardan görmüşlerdi. Ne olduğumu biliyorlardı. “Danışmanım Sascha işleri ağırdan almamı söyledi.”

“İşler?”

“Yeniden alışma... işleri. Okul gibi. Düşündüm ki, belki bir süreliğine bağlantıyla hallederim ve sonra-”

“Babanın o konuda nasıl hissettiğini biliyorsun,” dedi annem.

Biliyordum.

Okul “sosyalleşme yeriydi”. Okul, şekillendirildiğimiz ve diğerlerini şekillendirmeyi öğrendiğimiz yerdi. Gelecekteki iş arkadaşlarımızla tanıştığımız — ve etkilediğimiz, nüfuz ettiğimiz, ele geçirdiğimiz yerdi. Sonuçta toplumun kalıplarının arkasında yerimizi almaya hazırlanıyorduk. Liseyi bitirip uzmanlığımıza başladığımızda ağ bağlantısıyla eğitim görmek için yeterince vakit olacaktı. Ve bunu yaptığımızda, gelişim dönemlerini SaM’e bakarak geçiren asosyal eziklerin önüne geçecektik. O yüzden altı yaşımdayken, ilk gün ve sonraki günlerde kaçmak için çaresizken babam öyle söylemişti, Zo kaçtığında öyle demişti, Zo fazla dozda ilaçla yakalandığında öyle demişti, Zo kendinden geçmiş bir arkadaşı için biyotek laboratuvarından mal araklarken yakalanınca ve neredeyse atılacakken de aynı şeyi söylemişti. Ona yeniden söyletmek istemedim.

Zo gözlerini boş tabağıma dikip baktı. “Eğer okula gidemeyecek kadar korkuyorsa, onu zorlamamalısınız bence.”

Çok sağ ol, Zo.

“Korkmuyorum.”

Zo gözlerini devirdi. “Yaa, tabii.”

“*Korkmuyorum*.”

“O zaman salaksın.”

“Zoie!” Bu yine annemdendi, her zaman huzuru korumaya çalışıyordu. Her zaman.

“Ne? Sadece söylüyorum, eğer ben olsaydım, insanların benim şey olduğumu düşünmelerinden korkardım, biliyorsun.”

Söylesene.

Zo uyarır gibi, “Çok uzun zamandır yoktun,” dedi.

Babama baktım. “Yeterince uzun. Öyleyse, tamam. Pazartesi.”

Hazırdım.

Ya da olacaktım.

Kimse ağa bağlı değildi, Becca Mai haricinde kimse. O da sayılmazdı, acil durumlarda bile ki bu acil durum değil, henüz. Elbette orada kimse yoktu. Perşembe gecesiydi ve perşembe geceleri Cass’in evinde oldukları anlamına geliyordu. Ailesinin cam ve çelikten, neo-modem malikânesi değil, göl kenarında inşa ettikleri konuk evinden bahsediyordum. Hiç konuklan olmamasına ve asla da olmayacağına rağmen yaptırmışlardı.

Walker’a mesaj bıraktım. Bileğine taktığı fleksiSaM’i olmadan hiçbir yere gitmezdi, mesaj geldiğinde titremeye ve sesli mesaj bıraktığımda ısınmaya programlıydı. Ama orada değildi ve ödleklik ettim. Yeni sesimi ilk kez bir mesajdan duymasına izin veremezdim. O yüzden kısa mesaj attım:

Evdeyim.

Müzik çalsın diye bastım ama müzik falan çalmadı.

Doğru. Çünkü biyometrik, vücut ısısı, kalp atışı ve benim artık sahip olmadığım yaşam belirtilerine göre programlanmıştı. O yüzden listede dolaştım, gelişigüzel bir şey seçtim. Birkaç yıl önce hepimizin taptığı ağlatan şarkılardan biriydi, müzikal algoritmayla insanları ağlatmayı tasarladıkları ilk zamanlardı.

Ağlatmadı.

Ama sebebi gözyaşı kanallarımın olmamasından daha öteydi. Ya da gözyaşlarımın. Sadece bu müzik artık bana göre değildi, aynı değildi. Rehabilitasyondayken birkaç defa denemiştim, sevdiğim, beni kendimden geçireceği kesin olan bir şarkıyı açmıştım, ama sadece ritmik seslerden ibaretti. Şarkılar peş peşe çalarken her bir notayı duydum, melodileri takip ettim, sözleri söyledim — ama hiçbir anlam ifade etmedi. Sadece sesti. Titreşen havaydı, belirgin bir frekansla yapay kulak zarına çarpıyordu, dalga boyu belirli bir kalıpla çözülüyordu. Anlamsız kalıplar.

Sascha bunun yüklemeyle ilgisi olmadığını söylemişti. *Benimle* ilgiliydi. Meka-kafalann çoğu hâlâ müzik dinliyordu. Ben sadece onlardan biri değildim.

“Beyinle ilgili bizim bile anlamadığımız şeyler var,” diye itiraf etmişti. “Operasyon sonrası beynin organik modelle eş, ama birçok hasta tecrübe etme süreciyle ilgili ufak -ve bunu yeterince vurgulayamam, *ufak*- farklılıklarla karşılaşır. Eskiden sevdiği şeylerden hoşlanmadığını fark eder. Eskiden nefret ettiği şeyleri sevebilir. Nedenini bilmiyoruz.”

“Nasıl bilemezsiniz?” diye sormuştum. “Bu beyni siz yaptınız. Bilgisayarı. Ne demek istiyorsanız onu. Nasıl çalıştığını bilmeniz lazım.”

“Yükleme operasyonu beyni bir bilgisayara *kopyalar*,” demişti Sascha. “Ancak her beyin binlerce kavramsal kısımlardan oluşur. Her birinin bireysel kısımlarını anlamadan da tamamen modellerini çıkarabiliriz. İşte bu yüzden, örneğin, sıfırdan yeni beyinler yaratacak kapasitemiz yoktur. Onu sadece doğa yapabilir. Şimdilik.”

“Yani sadece kopyalama yapmayı biliyorsunuz,” demiştim. “Onu bile doğru yapamıyorsunuz tabii. Tam olarak değil.” Beynim hakkında, sevdiğim ve nefret ettiğim şeyler hakkında, *benim* hakkımda konuşurken, “neredeyse yakın” demek, gerçekten iş tamamlanmış demek değildi.

“Başta rahatsız edici olabilir, ama heyecan verici olasılıkları kucaklamayı öğreneceksin. Hatta hastalarımızdan biri yeni bir artistik tutkusu olduğunu keşfetti. Şimdiden öyle başarılı ki, ağ bağlantısında *başkanın* zonuna girdi!” Bunu sanki bir çeşit başarıymış gibi söylüyordu. Sanki başkan, bölgesine kimlerin girip çıktığını fark edemeyecek kadar ilaç kullanmıyormuş gibi. Kadının videolarına bakılırsa, yeniden seçildiğinin bile farkında değildi sanki.

Benim yeni tutkularım falan yoktu, hele beni meşhur edecek hiçbir şey yoktu. Müzik olayının sadece geçici olabileceğini, on üçüncü kattan çıkıp da gerçek dünyaya dönünce her şeyin normale döneceğini düşünmüştüm.

Müziği kapattım. Ne manası vardı ki?

Sayko kedimiz Susskind odaya daldı ve yatağın üzerine atladı. Belki de o haklıydı. Ama yatağa gitmek normale dönmeyen diğer şeylerle yüzleşmek anlamına geliyordu. Yatmadan önceki ritüellerin hepsinin modası geçmişti.

Kendi banyom vardı, mor ve mavi renklerle bezeliydi. Her gece kiri yıkadığım ve her sabah güneş önleyiciyle yıkandığım kendi duşum vardı, artık gerekli değildi. Her atıkta biyo-düzensizliklerin analiz edildiği tıbbi çipli tuvaletim vardı

— artık o da lazım değildi. Eğer dişlerim mikroplardan etkilenmeyen, parlak beyaz bir alaşımdan yapılmış olmasaydı, dişlerimi fırçalayacağım bir lavabom vardı. Tabii dişlerimin bir şeyle temas edeceğinden değildi, şu “yemek yok” olayına bakılırsa. Kendi ilaç dolabım... Asla ihtiyacım olmayacak, mod-d denilen davranış düzenleyiciler, canlanmak için uyarıcılar, uyku için yatıştırıcılar, partiler için XerTer, iş için uyarıcılar ve oyun için uçurucular doluydu, ama artık hiçbir davranış düzenleyici bana yardım edemezdi. Dolabın yüzünde aynam vardı. Aynalardan uzak duruyordum.

Sayko Susskind kucağıma kıvrıldı.

“Harika.” Elimi sırtına koydum, her nefesiyle yükselip alçalıyordu. “Elbette artık benden hoşlanıyorsun.” Sus-sie insanlardan korkuyordu, ona bakan ve besleyenlerden bile; belki düzenli olarak tıslayıp tırmalamasına bakılırsa özellikle bizden korkuyordu. Ya da şunu onlardan yapalım. Çünkü görünüşe göre artık çok iyi arkadaştık.

Onu kucağımdan atmadım.

“Sana güzel kokuyor muyum, Sussie?” diye fısıldadım. Kulaklarının arkasını kaşıdım. Mırladı. “Diğer yakın arkadaşın gibi?” O da bulaşık makinesi oluyordu, Sussie kendisi bir İnanç üyesi ve bulaşık makinesi de aksakallı ve bir avuç yıldırımları olan biriymiş gibi davranıyordu.

Zaman öldürecek başka bir şeyim yok değildi ya. Akşam aktivitelerim duş ve müzikten oluşmuyordu. Her zaman ağ bağlantısında dönen bir oyun olurdu. Ya da avatarımda düzeltmeler yapabilirdim, zonumu güncelleyebilirdim, beni hiç kanlı canlı görmemiş ve bu yüzden gittiğimi fark etmeyen net-arkadaşlarımla sohbet edebilirdim. Hatta yerel dedikodu sitelerine girip kendimle ilgili yazılanları bile okuyabilirdim. Köklü Kahn ailesinin varlıklı evladı bir meka- kafaya ve bedene hapsoldu. Artık evde olduğuna göre bir sonraki hamlesi ne olacak, nereye gidecek, kimle görüşecek, ne giyecek?

Onun yerine duygularla ilgili bilgi almak için ağa bağlandım, insanlar neden ve nasıl hissettikleri şeyi hissederlerdi? Ama kendimi benimle alakası olmayan sonuçları, gerçekleri, teorileri ve uzun, ağır açıklamaları okumaya zorlayamadım.

Walker hâlâ mesaj atmamıştı.

Bağlantıyı kestim.

Eşofmanımı giydim, onun da diğer kıyafetlerimden geri kalır yanı yoktu. Paçaları ve kollan aşırı kısa ve aşırı boldu, vücut ısısını ölçen ölçek gereksizdi ve üzerinde sıfır yazıyordu. Ama iş göreceklerdi, BioMax'ten aldığım ayakkabılar da öyle. Ancak artık ayağıma olmayan spor ayakkabılar gibi ayaklanmı sarmıyordu, fakat vücut ağırlığını kaydediyor ve şok absorpsiyonunu düzenliyordu, tek ihtiyacım olan da buydu. Zo dışanda bir yerlerdeydi; annemle babam yataktaydı. Gittiğimi fark edecek kimse yoktu.

Soğuk bir geceydi, ama önemli değildi, yani benim için. Evin arkasında ormanın etrafında dolanan bir patika vardı, son birkaç yıldır her sabah koştuğum yoldu. Isı dengeleyici eşofmanımı giyip soluk soluğa, terleyerek, küfrederek ve bayılarak koşardım. Çakıllann sesi her zamanki gibiydi, ayaklarımın altında eziliyordu.

Buna ihtiyacım var, dedim sessizce, birisine, belki kendime ya da belki de beni içine hapsettikleri ve istediğim şeyleri reddeden bedene. *Lütfen. Bunun işe yaramasını sağla.*

Yaramadı.

Bir saat boyunca koştum. Bacaklarım hareket ediyordu. Ayaklarım basıyordu. Kollarım sallanıyordu. Yüzüm rüzgâra dönüktü. Beden kusursuz çalışıyordu. Terlemedim. Kramp girmedi. Soluğum kesilmedi, çaresizce oksijen almaya çalışmadım, çünkü hiç nefes almadım. Daha hızlı, daha fazla zorladım, ta ki kafamdaki bir şey yorulduğumu, yavaşlamam, durmam gerektiğini söyleyene kadar, ama kaslarım sızlamadı, göğsüm sıkışmadı, ayaklarım sürünmedi, durmaya hazır *hissetmedim.* Sadece öyle olduğumu biliyordum ve o yüzden de yaptım.

Heyecan yoktu, son birkaç milde beni gaza getiren doğallık yoktu. O kendimi bırakıp da bedenimde kaybolma hissi, vücudumda *var olduğum* hissi, kolların, bacakların, kaslann, tendonlann zonklaması ve senkronize hareket etmesi, dünyanın daralarak ayaklarımın altından geçip giden yeri iğne deliği kadar bir tünele dönüştürmesi yoktu. Yokluğun saf zevki, Lia Kahn'ı geride bırakma ve anda var olma hissinin -tamamen bedenle, zihin olmadan- hiçbiri yoktu.

Vücut hâlâ başkasına aitmiş gibi geliyordu; zihinse hâlâ elimde kalan son şeydi.

Eve giden yolun kalanını yürüdüm, karanlık yolda ilerledim. Ağır bulutlar aym soluk ışığını bile gizlemişti, o yüzden gölgelerin bir insan figürüne dönüştüğünü görmedim bile. Dokunacak kadar yakına gelene kadar hem de.

Parmakları kolumun etrafına dolandı. Kalın, güçlü parmaklardı. Bir el kıvrıldı ve kolum dile getirilmeyen emre uydu, vücudum peşinden çekildi. Beni bir ağaca yapıştırdı, kolunu boğazıma dayadı.

Neyse ki nefes almam gerekmiyordu.

Yüzü benimkine o kadar yakındı ki neredeyse burunlarımız birbirine değecekti, adamı tanıdım. Bu sabah arabanın camından gördüğüm yüzdü, camdan bana bağıran boş yüz.

Kaçmalıyım, diye düşündüm. *Çığlık atmalıyım.* Ama aklıma gelen fikirler uzak, neredeyse aptalca geldi.

“Bizi yaratan O’dur, kendimizi var etmedik,” diye tısladı adam. “Biz O’nun kulları, otlağının koyunlarıyız.” Nefesi yüzümü okşadı. Nasıl koktuğunu merak ettim.

Patronunun onun hâlâ burada sinsi sinsi dolaştığını bilip bilmediğini merak ettim. Patronunun kim olduğunu merak ettim. Çok solgun derisi ve çok koyu renk gözleri olan? Yoksa doğrudan büyük patrona mı rapor veriyordu, gökyüzündekine? Eğer sorarsam bana ne yapacağım merak ettim.

“Kendine yukarıda gökyüzünde, aşağıda yeryüzünde ya da yeraltındaki sularda yaşayan herhangi bir canlıya benzer put yapmayacaksın.”

Ağa bağlandım. Yardım isteyebilirdim. Ama istemiyordum. Kolunu boğazıma daha sertçe dayadı.

“O sensin,” dedi tükürürcesine. “Bir put. Bir *makine.* Gerçek bir insan olduğunu düşünmeye programlısın. Açması.”

Yeter. “Evet, *ben* acınasıyım,” diye bağırdım. “Bir ağacın arkasına saklanıyorsun, özel bir mülke giriyorsun, polisler tarafından yakalanıp şehre postalanmak üzere olmaktan beş dakika uzaksın ve acınası olan *benim”*

“Tzedek, tzedek tirdof, ” diye fısıldadı. Anlamsız sözlerinin bir çeşit gizli gücü

varmış gibi sırıtıyordu. Ürperdim.

“Doğruluğun, yalnızca doğruluğun ardından gidin.” Diğer eliyle uzandı ve yanağımı okşadı. “Tanrı kullarına karşı adil olunmalı diyor. Ama senin gibi şeylerle ne yapılması gerektiği konusunda *hiçbir şey* demiyor.” Parmaklan kulağımın kıvrımını takip etti. Başımı geriye çektim, ama bir avuç saçımı kavradı ve sertçe çekti. “Sanırım ne yapacağımı çözmek için tek başınayım. Bir fikrin var mı?”

Kahkaha attı ve işte korku tam o anda geldi, hızlı ve sertti, sanki dehşet iğnesi kafatasıma saplanmış gibiydi. “Hiçbir şey” kelimesi aklımda yankılandı. Her şeyi yapabilirdi. Elini yakaladım, ensemden aşağı doğru giderek omurgamdan inen eliydi. Parmaklarını kavradım ve ek-temlerinin çatırdadığını duyana kadar geriye doğru kıvırdım. Boğazımdaki kolu tam da o sırada geri çekildi, suratıma bir tane patlattı. Başım arkamdaki ağaca çarptı, ama bacağımı çoktan savunmuştum bite ve kasığına iniverdi. İki büklüm oldu, koşmaya başladım. Arkamdan gelen sesleri duyabiliyordum, küfrediyor ve homurdanıyordu, çimlerin arasından geliyordu, ben daha hızlı koşup uzaklaşırken yaklaşıyordu ve neredeyse kalbimin attığını, ciğerlerimin şiştiğini hayal ettim, çünkü panik çok gerçekti. Ama arkada kaldı ve ben de kısa süre içinde elektronik girişe ulaşıp onu dışarı, kendimi içeri kilitledim.
Korku neredeyse ânında solup gitti ve korkum azalıp giderken, son bir dehşet verici düşüncem vardı.

Geri dönmeliyim.

Yine kapıdan çıkıp adamla yüzleşmeli, onunla *mücadele etmeliydim* — ya da mücadele etmemeliydim, ne istiyorsa yapmasına izin vermeliydim, onunla karşılaşmayı ve sonuçlarına katlanmayı seçmeliydim, geri dönmeliydim, çünkü arkamdaki şey, ağaçların arasından çıkan adamda gerçek bir şeyler vardı. İnsani bir şey.

Sascha, duygu ne kadar güçlü olursa o kadar gerçekçi görünür demişti.

Hissetmiştim. Bağımlısı olmuştum.

Tekrar odamdaydım, güvende ve yalnız. Adam her kimse gideli çok olmuştu. Onunla birlikte, korkum da.

Ter damlası olmayan eşofmanlarımı çıkardım. Günün nörolojik değişikliklerini

yükledim; birkaç tuşa basmak ve sunucuyla birkaç şifreli iletişim sağlamaktan fazlası değildi, eğer bu bedene bir şey olursa, Lia Kahn'ın günlük hatıraları depolanmış olarak kalacaktı, yeni bir bedene aktarılmaya hazır olacaktı. Ben mi olurdum, yoksa bir kopyam mı? Ve eğer bir kopya olursa, bu *beni* de bir kopya mı yapıyordu, başka bir "daha gerçek" Lia mı vardı? O ölmüş müydü? Adam benim insan olduğuna inandırılan bir makine olduğumu söylerken haklı mıydı? Ve eğer kandırılmışsam, o zaman nasıl bir makine olabilirdim ki? Düşüncesiz, ruhsuz, bilinçsiz bir şey, nasıl olur da bir yalana, herhangi bir şeye inanır ya da inanmak *isteyebilirdi*?

Yepyeni uyku öncesi ritüelimle başa çıkarken bu soruları mı düşündüm? Mantıksal çıkarımın zevk ve sefa yolundan, mantıklı sonuna kadar gidip esas soruya mı ulaştım?

Hayır, hiçbirini yapmadım.

Eşofmanı attım, kayıt yaptım, pijamalarımı giydim, sarı saçımı kıvırarak gevşek bir atkuyruğu yaptım, say-ko Susskind'i koridora attım. Hepsini robot gibi yaptım. Mekanik gibi, aslında pek de düşünmeden, alışkanlıktan, sanki içgüdüselmiş gibi otomatik olarak, istemsizce. Mekanik, yani bir makine gibi.

Ve o konuda da düşünmedim.

Işıkları kapatıp yatağa girmek yerine, makine gibi -hep makine gibi- mor ve mavi karolu banyoya ilk kez girdim. Aynadan beni izleyen bir yabancının yüzüydü, cansız. Boş.

Evden çıkmadan önce yaptığım aramayı açtım, hani okuyacak cesareti bulamadığımı. Kelimeler sol gözümün önünden akıp geçiyor, parlayan harfler yansıyan yüzümle üst üste geliyordu.

Tanımlardan oluşan sırayı dondurdum ve önemli görünen bir tanesini genişlettim. Adamın adı William James'ti ve haklı olmak için çok yaşlıydı. İki yüzyıl önce kimse bir şey bilmiyordu; o yüzden hepsi o kadar genç ve kırışmış yüzlerle, kötü saçlarla ölmüşlerdi. İki yüzyıl önce ışığın istediği kadar hızlı gidebileceğini düşünüyorlardı, atomun bölünmez ve muhtemelen hayalî olduğunu düşünüyorlardı, "bilgisayarların" çamaşır yıkamakla meşgul olmadıklarında patronları için hesaplama yapan hizmetkâr kızlar olduklarını düşünüyorlardı. Hiçbir şey bildikleri yoktu. Ama yine de okudum.

Eğer güçlü bir duygu tasavvur edersek ve ardından o duygunun karakteristik bedensel semptomlarının bütün hissettirdiklerini bilincimizden çıkarmaya çalışırsak, geride hiçbir şey kalmadığını fark ederiz. Duygunun oluşturulabileceği hiçbir "zihinsel malzemenin " olmadığını ve geriye kalan tek şeyin, düşünsel algının soğuk ve tarafsız durumu olduğunu görürüz.

Aynadaki yüz kıpırdamadı, gözler kırpışmadı. *Soğuk ve tarafsız,* diye düşündüm. Doğru değildi. Ben öfke hissetmiştim, korku hissetmiştim. Ama korktuğum neydi? Adam bana gerçekten zarar veremezdi. En azından, bana sonsuza kadar zarar veremezdi. Bedene ne yaparsa yapsın, ben devam ederdim. Ölemezdim. Buna rağmen korkacak ne vardı?

Görünürde hızlanan nabız ya da yüzeysel soluklanma yoksa, titreyen dudaklar ya da uyuşan uzuvlar yoksa, tüylerin diken diken olmuyor ya da için titremiyorsa, korkudan geriye nasıl bir duygu kalırdı?

Şimdi bile, pijamalarımla banyomda dururken hissettim. Ayaklanmın altındaki fayansı. Avuçlarıma değen lavaboyu hissettim. Eksiklik hissettim: düzenli soluklar olması gerekirken sessizliği. Parmaklarımı göğsüme dayadım, altındaki hareketsizliği hissettim. Yitik hissettim.

Tıpkı kederdeki tutum gibi: gözyaşları, hıçkırık, yüreğin sıkışması, göğüskafesindeki sancı olmadan nasıl olurdu? Sadece bazı durumların çok kötü olduğuna dair hissiz bir düşünce olurdu, fazlası değil.

Fazlası değil.

BEDEN

“Ona veda öpücüğü vermeyecek misin?”

Fısıltıları yatak odamın kapısının altındaki aralıktan sızdı ve kulağımı kapıya yapıştırmanın baştan çıkarıcılığıyla savaştım. Yıllardır birbirine karşı çoğunlukla dile getirilmemiş, karşılıklı, sonsuz bir hoşnutsuzluk hissi besleyen Zo ve Walker’ın, neyi konuşabileceğini öğrenmek istiyordum. Konu konusunda şüphem olduğundan değildi.

Konu bendim.

Fısıltılar kesildi. En iyi normal duruşumu aldım, bacaklarım yatağın kenarından sallanıyordu, dirseklerim yatağa gömülüydü, ayak bileklerimi çaprazladım ve başımı arkaya doğru eğdim, sanki güneş panelleri biraz sonra olacak şeylerden daha ilgi çekiciymiş gibi tavana baktım. Kapı açıldı, pozisyonumu korudum ve ben onu görmeden önce Walker’ın beni görmesine izin verdim.

Ben görmeden önce ifadesini yüzünden silmesi için ona zaman verdim.

Anlaşılan yeterince vermemiştim. Ben doğrulup oturduğumda, o hâlâ kapının girişinde duruyordu. Tek eli cebindeydi, diğeriyse kendini sabit tutmak ister gibi çerçeveyi tutuyordu.

“Selam,” dedim.

Kıpırdamadı. “Sesin...”

“Garip, değil mi? Kendimi konuşurken duyuyorum ve sonra, bir dakika, kim konuştu diye düşünüyorum.” Zorla güldüm, ama irkildiğini görür görmez durdum. Kahkaha konusunda henüz pek iyi olmadığımı unutmuştum. Özellikle de rol yaparken.

“Güzel,” dedi, sanki kendini ikna etmeye çalışıyordu. “Hoşuma gitti.”

Nefret ediyordum. Ağzımdan başka birinin boğuk ve ahenksiz sesi çıkıyordu.

Benim ağzım, diye hatırlattım kendime. *Benim* sesim. Ama buna sadece yalnızken inanabilirdim. Walker en sonunda burada dururken, beni izlerken,

kendimi kabullenmeye zorladım: ses şeye aitti, bedene, bana değil.

Konuyu açmamak için kendime söz vermiş olsam bile, “Epey zaman oldu,” dedim. Perşembe gecesi ya da cuma günü sesli mesaj atmamıştı. Ve sonra cumartesi geldiğinde, işte buradaydı. Bu kadarı yeterli olmalıydı.

Walker omzunu silkti. Çenesini sıvazladı, kahverengi kirli sakalla gölgeliydi. Ona tıraş olmasını hatırlatmak için etrafında olmayınca, sakal bırakmıştı. “Sana mesaj atacaktım, ama...”

“Evet. Ama.” Ayağa kalktım. Hâlâ girişte duruyordu. Eğer o bana gelmezse, ben ona giderdim. Sascha, *başta zor olabilir*, demişti. *Ama seni tanıyan insanlar, seni seven insanlar yüzeyin altını görecektir. Alttakinin gerçekten sen olduğunu anlayacaklar. Sadece onlara biraz zaman vermen gerekecek.*

Kimse beni Walker’dan daha iyi tanımıyordu. Ama elimi bileğine sardığımda irkilerek kaçtı. “Üzgünüm, ben-”

Geri çekildim. “Hayır, sorun değil.” Sorundu. “Yapmamalıydım.” O yapmamalıydı.

“Hayır, gerçekten. Ben sadece...” Walker en sonunda odaya girdi, geçerken etrafımdan dolandı, bedene değmeme konusunda dikkatliydi. Masamdaki sandalyeye oturdu, sırtı dimdikti, ayakları yere sağlam basıyordu. Kollarını göğsünde kavuşturdu.

Yatağa geri oturdum ve bekledim.

“İyi olduğun için çok memnunum,” dedi en sonunda, sanki kalçasını kırmış yaşlı bir kadına annesinin mesajını iletiyordu. Sanki prova yapıyordu.

Gülümseme riskini aldım. Ben de prova yapıyordum. “Seni özledim.”

“Ben de seni.” Gözlerini yere dikti. Saçları onu son gördüğüm zamankinden uzundu, neredeyse omuzların-daydı. Zo’nun retrolarmdan biri gibiydi. Arkaya doğru düzeltmek istedim. Arkasında durmak ve yüzümü içine gömmek istedim, yanağımı başının arkasına dayayıp kollarımı omuzlarına dolamak ve ellerimi ellerinin arasına almasına izin vermek istedim. Ama olduğum yerde kaldım. “O, ah, o hoş,” dedi. “Yani-*sen* hoşsun. Şimdi. Böyle.”

“Yalan söylemek zorunda değilsin.”

Yerinde kıpırdandı. “Hayır — sadece, sanırım senin biraz daha şey görüneceğini düşündüm... Diyorum ki, videolarda ve sen şey görünüyordun... Ama şimdi... Biraz daha şey görüneceğini düşünmüştüm...”

“Kendim gibi mi?” Ama laf ağzımdan çıkar çıkmaz, onun söylemek istediği şeyin bu olmadığını anladım. Kendim gibi *görünmüyordum,* artık değil. Yanlış renkteki ve dokudaki saçlayken öyle değildim, hatta sadece saç bile değildi, asla uzamayacak sentetik bir şeydi. Burun fazla ufaktı, gözler fazla genişti, parmaklar yanlış kalınlıkta, yanlış uzunluktaydı, dişler fazla düz ve fazla parlaktı, ağız daha büyüktü, kulaklar daha küçüktü, beden daha uzun ve fazla simetrikti, proporsiyonu fazla düzgündü, fazla kusursuzdu. Ama konu o değildi. Ne söylemek istediğini biliyordum; onu çok iyi tanıyordum.

Daha fazla... insan gibi görüneceğini düşünüyordum.

Ve bedeni sanki ilk defa görüyormuşum gibi gördüm, *onun* gözüyle. Deri pürüzsüz ve balmumu gibiydi, hiçbir sarkıklık ya da leke olmayan şeftalimsi bir tondaydı. Hareket edişi garipti, her zaman ya çok yavaş ya çok hızlıydı. Ölü gözleri olan bir yabancının yüzüydü, soluk mavi irisleri sahte gözbebeklerini çevreliyordu ve lensler görüntüyü algılarken, siyahlığın ortasında ufacık bir ışık parlıyordu. Ben kırpıştırmayı hatırlamadığım sürece kırpışmayan gözler. Ben nefes alıyormuşum gibi davranmadığım süre ne yükselen ne de alçalan bir göğüskafesi. Beden olmayan bir beden.

Kız arkadaşı, makine.

“Sadece garip,” diye itiraf etti. “Üzgünüm, söylememem gerektiğini biliyorum-”

“Sorun değil,” dedim çabucak. “*Garip.* Benim için de öyle.”

“Yani sen olduğunu biliyorum, bunu anlıyorum, ama sesin farklı geliyor ve farklı görünüyorsun ve...”

“Acil bir durum olduğu için böyle. Bana eşdeğer bir model vermek zorunda kalmışlar. Babam seçmiş. Bana en çok benzeyenin bu olduğunu söyledi. Bana benzediğinden değil, biliyorum, ama elinden gelenin en iyisi buymuş.” *Çok fazla detay veriyorsun,* dedim kendime. *Konuşmayı kes.* Ama yapamadım. Ben durduğum anda o başlayacaktı. Ya da başlamazdı. Sonra öylece otururduk, o

gözlerini bana dikip bakmamaya çalışırdı ve ben de gözlerimi kaçırmamaya çalışırdım. “Bazı insanlar tamamen onlara benzeyen siparişlerde bulunuyorlar, oldukları gibi — ya da nasıl istiyorlarsa öyle sanırım. Yapabildikleri şeyler gerçekten çılgınca. Ses de öyle. Sen sadece bir kayıt yapıyorsun ve onlar uyduruyorlar. Yani, tamamen aynı değil, biliyorum, ama... yakın. Daha kolay. Ama siparişi önceden vermen gerekiyor. Onlara zaman vermek gerekiyor, eğer kaza falan olursa, şey...” Bir kez daha gülümsemeyi denedim.
“Artık yapabileceğim hiçbir şey yok. Sanal sinirler ve reseptörler çoktan nöral yollarla mı ne kaynaştı ve yapısal değişikliklerin bunu mahvedeceğini söylüyorlar, ama bir dahaki sefere önceden kaydı vereceğim, böylece canım ne isterse onu sipariş vereceğim. O zaman daha çok benzeyeceğim...”

“Lia’ya,” dedi.

Lia zaten *benim.*

Ama bunu kafamdan, kimsenin duymayacağı bir yerden söyledim.

“Daha çok *kendime* benzeyeceğim,” dedim yüksek sesle. Sakince. “Bir dahaki sefere.”

“Bekle, bir dahakine diyerek ne demek istiyorsun?”

“Beden yıpranırsa ya da-” Bir anlığına gözlerimi yumdum, çarpışmanın yankısını, dinmek bilmeyen metal gıcırtılarını engellemeye çalıştım,“eğer bir şey olursa, şeyi yükleyecekler, ah...” *Veri? Program? Beyin? Ruh?* Doğru kelime yoktu. Sadece *ben* vardım, bir *şeyin* ölü gözlerinden dışarı bakıyordum. “Tekrar yapacaklar. Gerektiğinde.”

“Yani eskisinin işi bitince yeni bir beden mi alacaksın?” diye sordu. “Ve bunu yapmaya devam edecekler... sonsuza kadar?”

“Plan o.” Kelimeler ağzımdan çıktığı anda, en sonunda ne anlama geldiklerini gördüm. Duşun giderinde saç tutamını bulduğu ilk günü ya da yastığında gri bir saç teli bulduğu günü gördüm. Banyo aynasındaki ilk kırışığını. Son futbol maçında dizini dağıttığı günü. Oynamayı bırakıp durmadan yediği için kamının gittikçe şiştiği günü. Herhangi bir gün, her gün, yarından başlayarak, bugünkünden bir gün daha yaşlı olacaktı ve sonraki gün, iki gün yaşlı olacaktı. Sonraki ve sonraki derken, gittikçe olgunlaşacak, yaşlanacak, güçten düşecekti... Bense aynı kalacaktım. Bir sonraki değişmeyen metal ve plastik yığınına

bağlanacaktım.

Ben ondan birkaç saniye önce kavradım, ama sadece birkaç saniye ve sonra o da farkına vardı. Yüzünde gördüm.

“Sonsuza kadar.” Walker yüzünü buruşturdu. “Böyle olacaksın. Sonsuza kadar.” Ayağa kalktı.

Gitme, diye düşündüm. *Daha olmaz.* Ama yüksek sesle söyleyecek değildim. O göremiyor olsa bile, ben hâlâ Lia Kahn’dım. Yalvarmadım.

“Pekâlâ, nasıl bir şey?” diye sorup odayı geçti. Yatağa geldi — bana geldi. Kenara oturup aramızda boşluk bıraktı. “Sen, aa, bir şeyler hissedebiliyor musun?”

“Evet. Elbette.” Bütün dünyanın ince bir perdenin arkasına saklanmış gibi görünmesi bir şey hissetmekten sa-yılıyorsa. Ateş sıcaktı. Buz soğuktu. Her şey zayıftı. Hiçbir şey doğru değildi.

Avucum açık bir halde elimi uzattım. “İster misin?.. Nasıl hissettiğini görebilirsin. Dokunmanın. Eğer istersen.”

Kolunu kaldırıp bir parmağını uzattı, açık bileğimin üzerinde tereddüt etti, titriyordu.

Dokundu. Bana.

Ürperdi. Elini çekiverdi.

Sonra tekrar dokundu. Avucu avucumdaydı. Parmaklarını elime sardı. Benim elime.

“Bunu gerçekten hissedebiliyor musun?” diye sordu.

“Evet.”

“Peki nasıl bir his?”

“Her zamanki gibi.” Yalandı. Yapay sinir uçları, yapay yollar, yapay alıcılar, dokunma hissini yaratıyorlardı. Beş parmaklı, etle kaplı bir el olduğunu ana

işlemciye rapor ediyordu. Isısını, her santime uygulanan basıncı, devam süresini ölçüyordu ve nasıl oluyorsa, tüm bunları dönüştürerek bir hissi yansıtıyordu. “İyi hissettiriyor.” Duraksadım. “Senin için nasıl hissettiriyor?”

“Demek istediğin?..”

“Deri.”

“O...” Kaşlarını çattı. “Önceki gibi değil. Ama garip de... değil. Deri gibi hissettiriyor.” Bıraktı.

Elimin tersini yanağına sürttüm. Bu defa geri çekilmedi. “Tıraş olman lazım.”

“Böyle hoşuma gidiyor,” dedi yarım bir gülümsemeyle. Hep söylediği şeydi.

“Hoşlanan tek kişi sensin.” Bu klasik cevaptı. Kavga olmayan bu kavgayı o kadar çok etmiştik ki, artık bir senaryoyu takip ediyormuşuz gibi geliyordu ve hep aynı şekilde bitiyordu. Belki her şey aynıymış gibi davranırsam, belki...

“İyi görünüyor,” diye karşı çıktı, yarım gülümsemesi tam sırıtışa dönüştü.

“İyi *hissettirmiyor.* Tabii o şeyle suratımın yarısını çizmek istemiyorsan-” Durdum.

Hiçbir şey aynı değildi.

Beni öptüğünde yüzündeki ince kıllar canımı yakmazdı.

Tabii öperse.

“Lia, sen onca zaman yokken, ben...”

“Ne?”

Bir duraklama oldu.

“Hiçbir şey. Ben sadece... ben sadece memnunum, bilirsin. Ölmediğin için.”

Bu söylemesi gereken şeydi ve ben de vermek zorunda olduğum cevabı verdim. “Ben de öyle.” Orada onunla birlikte otururken ilk defa, bunun gerçek olduğuna neredeyse inanabilirdim.

Bir başka duraklama daha oldu, bu defaki daha uzundu.

“Sen o yerdeyken... ziyarete gelmeliydim.”

“Meşguldün,” dedim.

“Gelmeliydim.”

“Evet.”

Beni o şekilde görmesine izin vereceğimden değildi. İstemsizce sarsılan uzuvlar, gelişigüzel bir şekilde kasılıp gevşeyen kaslar, garip hayvan sesleri çıkaran bir ağız, dili kontrol edene kadar benim yerime konuşan tiz sesli hoparlör, hava akımını düzenleme, mekanizmayı insan konuşmasına alıştırma. Eğer beni o şekilde görseydi, asla başka türlü göremezdi. Lia olduğumu asla göremezdi.

“Gitmeliyim,” dedi. “Sen yorgun... Yoruluyor musun?”

Başımı iki yana salladım. “Uyuyorum, ama... Rüya falan görmüyorum. Ben sadece...” Başka türlü söylemenin yolu yoktu. “Kapanıyorum.”

“Ah.”

“Üzgünüm,” dedim aniden.

“Ne?” Yine kaşları ortada birbirine yaklaştı. “Niçin?”

“Bilmiyorum.” Ölü gözlere iliştirilmiş mekanik gözyaşı kanalları yoktu. Kırpışmayan gözkapaklarının arkasına gizlenmiş tuzlu su depoları yoktu. Yapamayacağım şeyler listesine bir tane daha eklendi: ağlamak.
“Sadece öyleyim. Ben üzgünüm... böyle olduğum için.”

İtiraf etmiştim. Kollarını bana dolamasını istedim. Üzgün olmadığını söylemesini istedim. Güzel olduğumu, saçımın gerçek gibi hissettirdiğini, derimin gerçek bir deri gibi olduğunu ve vücudumun gerçek bir vücut gibi his verdiğini, dokunma düşüncesiyle garip hislere kapılmadığını söylemesini istedim. Beni gördüğünü söylemesini.

Ayağa kalktı. Ben kalkmadım. “Yakında okula dönüyor musun?”

“Pazartesi.”

“Öyleyse sanırım orada görüşürüz.” Kapıya doğru geriledi. Kapıyı açtığında Zo diğer taraftaydı. Sanki bütün bu zaman boyunca oradaydı, bekliyordu, tıpkı Walker’la görüşmeye başladığımız ilk zamanlarda yaptığı gibi. Çocuktu, sinir bozucuydu, durmadan etraftaydı, kulağını kapıya bastırarak dışarıda geziniyor ve ne zaman Walker’la öpüşecek gibi olsak kıkırdıyordu.

“Sanırım öyle.”

Sanki gitmek için iznimi bekliyormuş gibi tereddüt etti. Eski Walker her şeyi yapmak için iznimi beklerdi.

Zo, “Ona veda öpücüğü vermeyecek misin?” diye sordu. Sesi çok tatlı, yardımsever, çaresizce cahil geliyordu ve sonra gülümsedi. O gülümsemenin, sesindeki şeylerle alakası yoktu.

Walker kıpırdamadı. Zo yumruklarını onun göğüska-fesinin altına hafifçe dayayıp onu nazikçe itine kadar. Odayı uzun adımlarla geçti ve yine donakaldığımı hissettim. Tıpkı bu bedenin içine hapsolduğum ilk günkü gibi.

Gözlerini kırp, diye hatırlattım kendime. Ama gözka-paklarımı kapattığımda, onları tekrar açmadım.

Walker’m tadı yoktu. Artık hiçbir şeyin yoktu. Dudakları benimkilere hafifçe sürtündü. Dokunuşu hissettirdi ve sonra gidiverdi.

“Hoşça kal, Lia.”

Adım sesleri odayı geçene kadar gözlerimi kapalı tuttum. Kapı kapandı.

Hoşça kal.

AY ILIŞ *“En güçlünün hayatta kalmasıydı. Ve biz en güçlüleriydik. "*

Pazartesi günü, sabahın altısında, yatak uyanmamı fısıldadığında başladı —' ya da içsel bir alarm çoktan gözlerimi açılmaya zorlamasa öyle olurdu ve beynim tam gücüyle bitmeyen dehşete geri döndü. Aslında bir yığın kıyafetin arasından tiksintiyle seçim yaparken, en sevdiklerimi reddederken başladı. Ruh hali kıyafetleri işe yaramazdı, ısıya bağlı değişimleri ve kıvrımları vücut ısısında dalganlanmalar istiyordu, ona da zaten başlı başına gerçek bir beden gerekiyordu. Harmonik dalgalar yayan sonik ipek, kaybettiğim müziğin başka bir hatırlatıcısıydı. BSE, yani her sesle ya da kısa mesajla ağ örgüsü neon ışıkla parıldayan bağlantılı siyah elbise çok sansasyoneldi. Ses geçirmeyen kapüşonlu kullanışlı ve rahattı, ama yeterince heyecan yaratıcı değildi, sıradan ve griydi, sanki arka planda kaybolmayı planlıyormuşum, yıldız olmak yerine dekor olmayı seçiyormuşum gibi. En sonunda kot pantolon ve ağ bağlantısından gelişigüzel alıntılar seçip kumaşa yansıtan, eski bir baskılı tişörtte karar kıldım. Görünüşüm ateşli olmuştu, sonra çabucak bu değişti, ama tarafsız bir kabul edilirliği vardı ve elimden gelenin en iyisi buydu.

Okula ve normal hayatıma resmen başlayışım kahvaltıyla başladı, artık yiyemediğim bir başka öğündü. Ya da belki de Zo’yla içeri girdikten sonra arabanın kapısının arkamızdan çarpmasıyla da başlamış olabilirdi. Belki de uzun, dümdüz bir şekilde uzanan tanıdık çimenlere, ufkun üzerinde yükselen tuğla ve taştan kaleye yol veren tepelerle başlamıştı.

O eski, normal hayatımda, verilen her ara -ister iki gün olsun, istersen iki ay- moda gereği geç kalmış bir şekilde park alanına girerken, Cass ve Terra’nın beni görünce cırlamalarıyla başlardı. Koşarak birbirimize sarılırdık, kollarımızı kenetlerdik, tarzları eleştirir, hikâyelerin hepsini hep bir ağızdan anlatırdık. Bu defa hikâyem yoktu, en azından paylaşmak istediğim bir şey yoktu. Bu defa hiçbir şey normal değildi. Ama araba park alanına girdiğinde, onları okulun önündeki basamaklardan zıplarken gördüm. Kapıyı açtım ve bir cırlama duydum.

İşte şimdi başlıyor.

Dikkatimi çeken ilk şey kıyafetleri oldu. Sarkık, bol, renkleri sıkıcıydı. Cass’in üzerinde baskılı, değişmeyen bir sloganın olduğu bir tişört vardı. Terra

poposundan düşen kot pantolon ve aşırı bol, aşırı yıpranmış siyah bir tişört giyiyordu, teknoloji namına hiçbir şey yoktu. Şehirde bulacağınız ya da Zo'nun yeni retro paçavralar peşine düştüğü ucuzculardan alınmış bir şey gibiydi.

İkinci şey: *"ZoZo!"*

Cass'in ciyaklaması, Cass'in geniş gülümsemesi — ve sonra beni gördüğünde, ikisi de yok oluverdi.

Siyah saçlarını kısacık kestirmiş ve dikmişti, hafif pembe renk artırmıştı. "Lia?" Cass gözlerini kıstı, sanki gözlerini kısmak tanıdık yüz hatlanmı geri getirecekmiş gibi — ya da görüntümü tamamen yok edecekmiş gibi. "Bu... sen misin?"

"Benim." Gülümsemeyi denemeye cesaret edemedim. "Kanlı canlı."

Kimse gülmedi. Terra midesi bulanmış göründü. Kalçasıyla Zo'ya vurdu.

"Zo Zo, niye bize ablanın bugün döneceğini söylemedin?" dedi belirgin bir neşeyle. "Biz... özel bir şeyler yapardık. Kutlamak için."

Terra'nın saçları aynıydı, ama o gerçekten -imkânsız görünüyordu- *ruj* sürmüştü. Ve gözlerinin üzerinde bir çeşit mor parıltı vardı. Bu mantıklı gelmedi, çünkü artık kimse makyaj yapmıyordu. Tabii genetik-teknolojiyi ya da kaldırıp gerdirmeleri karşılayamayan kırışmış fakirler ve ilk gruba uyuyormuş gibi davranmanın havalı olduğunu düşünen pespaye retro düşkünleri dışında. Ah ve bunaklar, ama onlar sayılmıyordu, çünkü hangi yılda olduğumuzu bile bilmiyorlardı. O yüzden onlardan makyaj malzemelerinin modasının televizyonlar ve yapay koruyucularla birlikte geçtiğini hatırlamaları beklenemezdi. Herhangi biri siyah bir kalem ve pembemsi bir boyayla aynı etkiyi yakalayabilseydi, kusursuz bir yüz için onca kredi harcamanın ne anlamı vardı? Zo da ruj sürmüştü elbette, ama bunda yeni bir şey yoktu.

"Söylememesini *Zo* Zo'dan," Zo'ya bir bakış attım, ama görmezden geldi, "ben istedim." Bu bir yalandı. Zo'nun *benim* arkadaşlarımla konuştuğunu hayal bile edemediğim için. "Onu suçlamayın."

"Artık önemli değil," diye şakıdı Cass. "Geri döndün!"

"Bize her şeyi anlat," dedi Terra. *"Her şeyi."*

Cass, Zo’nun omzuna vurarak, “Zo zo hiçbir şey söylemedi,” dedi. “Kaç defa sorsak fayda etmedi. Ve tabii, *binleri* sonsuzluk kadar uzun zamandır ağa bağlanmadı.”

“Evet...” Gizli modda gezinip durduğumu, herkesin omzunun üzerinden bakışlar attığımı ya da neden kimseye mesaj atmadığımı onlara açıklamak istemedim. Özellikle de Zo -pardon, *Zo Zo*- hemen orada durmuş, her kelimeyi dinlerken. “Bunun için üzgünüm. Başa çıkmam gereken çok şey vardı. Bir süreliğine.”

Cass, “Hayal edebiliyoruz,” dedi.

“Hayır, edemeyiz.” Terra’nın sesi kızgın geldi. “Çünkü hiçbir şey bilmiyoruz.”

“Ama öğrenmek istiyoruz.” Cass omzuma dokundu.

“Gerçekten.”

Zo tek parmağıyla bileğinin iç kısmına dokundu ve ufak bir ekran iki defa parladı. “Saate bakın, hanımlar.”

“Ah!” Cass kızardı. “Doğru. Geç kaldık. Ö zaman daha sonra anlatsan? Öğle yemeğinde?”

“Ah, tabii — bekle, olmaz, bugün pazartesi.” Bir gruba liderlik etmenin anahtarı öğle yemeğiydi, ama salıdan cumaya kızlara, pazartesileri Walker’a aitti. Anlaşma hep böyle olmuştu, başından beri.

“Sen ve *Walker* mı?” diye sordu Terra. “Yani o şey yapmadı mı diyorsun-”

Cass,“Walker üstesinden gelir,” diye araya girdi.

Walker ne yapmadı mı? diye düşündüm. Ama sormadım.

“Sorun olmayacak,” dedi Cass. “Güven bana. Öğlen.”

“Öğlen,” diye kabul ettim. Walker bekleyebilirdi. “Ama siz nereye gidiyorsunuz?”

“Çok karışık.” Terra onu çekiştirirken Cass kıkırdadı. “Sonra görüşürüz. Öğlen.”

“Tamam. Sonra. Öğlen.” Zo onları takip edemeden onu kolundan yakaladım.

“Eee?”

Silkinip kurtuldu. “Ee’si ne?”

“Ne zamandan beri en yakın arkadaşlarımı çalıyorsun?”

Pis pis güldü. “Belki onlar beni çalmıştır.”

“Hepiniz nereye gidiyorsunuz?”

“Onlar senin en yakın arkadaşların. Zaten bilmen gerekmez mi?”

“Onlarla aylardır konuşmadığımı biliyorsun,” dedim.

“Aynen öyle.”

“Zo!”

“Geç kalıyorum.” Arkasını döndü, sadece son kelimeleri söylemek için duraksadı. “Ayrıca okulda Zoie. Ya da Zo Zo.”

İnsanların beni izlemelerine alışkındım. Sadece ağızlan açık bakmalanna, onları yakaladığım anda bakışlannı kaçırmalanna alışkın değildim. Koridorlar en kötüsüydü. Ben yaklaşır yaklaşmaz konuşmalar kesiliyordu — bazen kalp kan pompalamayı bırakana kadar açık yaradan azar azar akan kan gibi yavaşça azalıyordu ve bazen de ânında kesiliyordu, silahla vurulan bir kurban gibi. Aniden kesi-liveren konuşmaların benimle ilgili olduğunu biliyordum, Lia Kalın olduğunu iddia ederek koridorlarda dolaşan makineyle ilgiliydi. Diğerleri - tereddüt eden, mırıldanarak garip bir sessizliğe gömülenler- sadece ne söyleyeceğini bilmeyenlerdi. En azından bunlar, bütün gün boyunca yanıma gelip ne söyleyeceklerini *tam olarak* bilenlerden daha iyiydi. Kılıf uydurmak için hangi kelimeleri seçtiklerinin bir önemi yoktu, hepsi SaM’lerini yüzüme doğrultup “kameraya gülümse” demeleriyle sonuçlanıyordu. Yakından çekmek için zumluyor, zonlarında paylaşabilmek ya da yerel dedikodu sitelerine atıp ikimizi de şöhret orospusu yapabilmek için detayları sorarak beni boğuyorlardı.

Gülümsemedim.

Derste öğretmenler bile gözlerini dikip bakıyorlardı. Biz gerçek eğitimimizi ağ bağlantısından alırken, bize bakıcılık yapmaktan başka yapacakları pek bir şey

de yoktu zaten. Bu şu anlama geliyordu: Ben SaM'imin ekranını izlerken, geri kalan herkes beni izliyordu. Tek rahatlık bi-yotek dersindeydi, genellikle kötülük ihtimalinin en kötü-süydü, ama kalın plastikten yüz maskesinin arkasına saklanmış bir halde birleştirme setimin üzerine eğilmişken, neredeyse normal olarak kabul edilebilirdim.

Walker öğle yemeğiyle ilgili mesajıma yanıt vermedi ve kafeteryaya gittiğimde orada değildi. O yüzden mekânın ön tarafındaki her zamanki masada, her zamanki ekibin -artı Zo- yanına oturdum, yani herkesin istediğince bakabileceği yerdeydim. Arkadaşlarımla çevrelenmişken, eski sebepler yüzünden bakıyorlarmış gibi davranmak neredeyse mümkündü. Onların sahip olmadığı neye sahip olduğumuzu, *o zaman* ve *bu zaman* arasında neyin yanlış gittiğini merak ediyorlardı. O zamanlar yarım yamalak hatırlanan, unutulması daha iyi olan, herkesin eşit oyun arkadaşı olarak yaratıldığı düşünülürken ve ne kadar gürültülü, ne kadar kaba, ne kadar çirkin, ne kadar aptal, ne kadar vasat olduğunu kimsenin umursamadığı doğum günü partilerini içeriyordu, çünkü hepimiz fark edemeyecek kadar küçük ve aptaldık. Ama şimdi, nasıl göründüğün ve nasıl konuştuğun olması gerektiği kadar önemliydi.

Helmsley Okulu üç yüzyıl önce, neredeyse bizim kadar zengin olan insanlar için inşa edilmişti ve ahşap panelleri, yerden tavana kadar pencereleri, süslü tavanıyla kafeterya, tamamen taş sütunlar ve tuğla kemerlerden oluşan dışıyla son derece uyumlu bir asalet yayıyordu. Nüfusun azalması ve yükselen bağlantılı eğitim sayesinde, masaların sadece yarısı doluydu, ama kişi sayısının üçten fazla olması biz/onlar ayrımına yetiyordu. Sonuçta anaokulundan beri öğrendiğimiz şey, medeniyetin ve türler arasında hayatta kalmanın anahtarının bu olduğuydu. Sınırlı arz ve sınırsız talep, çatışma, savaş, vahşi doğa demekti. Yaşam alanı, statü, cinsiyet için verilen kanlı mücadeleler, hayatta kalmak demekti. Ve bizler en güçlüleriydik.

Zirvede kalmak demek, beklentilere baş kaldırmak ve kuralları tersine çevirmek anlamına geliyordu, çünkü diğerleri gibi davranmanın hiçbir özel yanı yoktu. Yani eğer okulun geri kalanı yeni yüzüme ve ucubik bedenime ağızları açık bakıyorlarsa, arkadaşlarım -arkadaşlarım dediğim insanların sosyal yakınlıktan öyle olduğundan bahsetmeye bile gerek yoktu- bariz olanı görmezden gelecek, soru bile sormayacak ve her gün bir deri yüzücüyle yemek yiyormuş gibi davranacaklardı. Bugünden sonra, öyle yapacaklardı. Tabii deri yüzücüler yemek yiyemezdi, o ayrı.

Bu, kız kardeşimin yemek yediği gerçeği kadar garip değildi. Ve bunu *benim* masamda yapıyordu.

Ya da diğer herkesin, tıpkı onun gibi retro kıyafetlerle kuşanmış olması gerçeği vardı. Görünür teknolojili bir şeyler giyen tek kişi bendim, en azından masadaki tek kişiydim. Kafedeki herkesle tamamen aynı giyinmiştim. Normal.

Ama kıyafetler her şeyin neden bu kadar yanlış geldiğini açıklamıyordu. İnsanları okumayı bilmeden piramidin tepesine tırmanamazdınız. Radara ihtiyacınız vardı, sosyal ortamlardaki en ufak dalgalanmayı bile sezebilecek bir şeye. Gözleriniz kapalı ve kulaklarınız tıkalıyken bile, kimin dolap çevirdiğini, kimin acı çektiğini, kimin size yetiştiğini, kimin atılmak üzere olduğunu bilmenizi sağlayacak yeteneklere ihtiyacınız vardı. Eğer sonuncusunu çözemediyseniz, onun siz olma ihtimaliniz yüksekti.

Bu öğrenebileceğiniz bir şey değildi. Bu içinizde ya vardı ya yoktu.

Ancak bir de üçüncü seçenek olduğu ortaya çıkmıştı: Sahiptiniz ve sonra kaybettiniz.

Bir kısmı onların yüzündendi. Kimse normal davranamazdı, ben oradayken olmazdı.

Bir kısmı benim yüzümdendi.

Eskiden insanlarla ilgili bildiğim, *anladığım* şeyler... Mantıklı bir şey değildi. Sadece *hissettiğim* bir şeydi, tıpkı birisinin beni izlediğini hissetmem gibiydi.

Artık onu da yapamıyordum.

Kör olmuşum gibi hissettim.

Masadakilerin yansım doğru düzgün tanımıyor olmamın da yardımı olmadı, özellikle de Cass ve Terra'yı elleyip duran iki domuzu tanımıyordum. Tabii çabucak öğrendiğime göre, bu sabah o kadar hızlı tüymelerinin sebebi onlardı. Yeni mevsim, yeni erkekler.

Walker'dan iz yoktu.

Kimse bana onun nerede olduğunu sormadı.

Bugünün mod-d'sini Bliss seçmişti, yani bunun anlamı -aman ne büyük sürpriz- herkes uçuyordu. Benim haricimde herkes demek daha doğru olurdu, çüıkü değiştirecek beyin kimyasallan olmadan birine pek etki yapamazdı. Aslında retro kıyafetlerine uyması için retro uyuşturucular almalannı beklemiştim. Belki Zo'nun yatıştıncılanndan ya da alkol tabanlı bir şeyler. Akşamdan kalma ve bira göbeği gibi şeylerin olduğu eski kötü günlerdeki gibi. Ama retro ne kadar moda olursa olsun, ânında etki eden ve dersin sonunda etkisi geçen bir şeyi sunamazdı. Avantaj: mod-d'deydi. Bana kalırsa, mutluluk vericiler ben kullanırken de yeterince kötüydü, sonrasında garip bir tat bırakıyordu. Sanki fırlayan şekerin düşmesi gibiydi. Herkes uçarken tamamen ayık kalmak? Çok daha kötüydü.

"Peki süper güçlerin falan var mı?" Bu Cass'in kuyruğundan geldi. Erkeklerin kıkırdaması cidden kötüydü. Doğal değildi işte. "Artık suçlularla mı savaşıyorsun?" Cass ona dik dik baktı, kolumu sıkmaya çalışınca da eline vurdu.

Terra baskılı tişörtümü çekiştirdi. "Altında üniforman falan var mı? Gizli kimliğin için?"

Zo bir kahkaha patlattı. Kazadan beri ilk defa gerçekten güldüğünü görüyordum. "Süper kahraman *benim.'"*

Cass'e gözlerini kısarak baktı. "Tek bir bakışla susturma gücüm var."

Cass onun göğsünü yakaladı. "Beni yakaladın!" Devrilerek üzerime yıkıldı. "Ah, üzgünüm." Hızla doğruldu, dimdik duruyordu, kollarım kucağına çekti. Benden sekiz ya da on santim kadar uzaklaştı. Kimse konuşmadı.

"Görünüşe göre gariplik gücüm var," diye şaka yaptım. Garipçe. "Lia Kahn, süper oyunbozan."

Kimse gülmedi.

Terra'nın sevgilisi; Axe, Jax ya da öyle bir şey; net değildi ve diğerleri umursamıyor göründüğü için, ben de umursamadım, hayalarının kaşındığını ve kimse görmeden onları kaşıma gücünün olmasını tercih ettiğini söyledi. Cass oğlana dirsek attı, oğlan düzeltmesini yapmakla meşguldü. "Biraz o gücü kullansan nasıl olur?" Oğlanın elini kucağından çekti ve bırakmadı.

"Güç," diye tekrarladı oğlan. "Güüüç. Garip kelime. Kelime gariiiiip." Kıllı kollarını Cass'e dolayınca, Cass kıkırtılarla titreyen bir hal aldı.

Mutluluk hapı etkisini gösteriyordu.

Bliss kahkaha atarak, “Hadi sadece aynı baş harflerle konuşalım,” diye önerdi.

Zo omzunu silkti ve yaramazca gülümsedi. “Ne nolursa.”

“Niye?” diye sordu Terra.

Sevgilisi, “Niye nolmasın!” diye fırladı.

“Nalker nerede?” dedi Bliss. Tüm bu *oyun* olayını soruyu sormanın uygun bir yolunu bulmak için mi yaptığını merak ettirdi. Ama Bliss öyle bir plan oluşturacak kadar akıllı değildi, ilaç etkisinde değilken bile.

“Nalker nekliyor,” dedi Cass ve sanki bu bir anlam ifade ediyormuş gibi, diğerleri başlarını sallayarak onayladı.

“Naklili Nalker.”

“Ya da Nalker nuçuyor!”

“Nalker ne nister?”

“Nalker *kimi* nister?” dedi Bliss tekrar.

Zo oyunu kazandığını bilen birinin ses tonuyla konuştu, “Nalker neyin nerbat nolduğunu nerak nediyor, nekle-mek, nistemek ya da norkmak.” Herkes kelime dehası *Zo Zo* ’yu onayladı. Şefe selam olsun.

Ayağa kalktım. “Sonra görüşürüz millet.”

“Nekle!” Cass kıkır kıkır güldü. “Niz...uh... n-” Harf ağzında tıkandı kaldı. Sonra, son saniyede, “Nia’yı nisti-yoruz!” dedi.

Bliss beni işaret etti. “Nıznız.” Sonra kıkırdayıp başını iki yana salladı. “Neyse ne.”

Herkes bir bardak kaldırıp bağırdı. “Neyse ne!”

Böylece masadan ve kafeteryadan çıktım ve öğle arasının geri kalanını dışarıda, yalnız olabileceğim bir yerde geçirdim. Çünkü dışarısı çok soğuktu, en azından

umursayacak kadar sıcakkanlılar için çok soğuktu. Öte yandan bizim gibi güç kaynağıyla çalışan biri, ağacın altında oturup zilin çalmasını bekleyebilir, rüzgârı ve ayazı görmezden gelebilirdi, çünkü hiçbiri -hem de *hiçbiri*- önemli değildi.

Neyse ne.

O ilk gündü. Ve sonraki günler de ondan daha iyi değildi.

Sosyal hayatım kan kaybediyordu. Ve popüler düşüncenin aksine, zaman açık yarayı iyileştirmiyordu. Gardırobumu yeniledim; mod-d etkisinde olsalar da her öğle yemeğinin sonuna kadar dayandım. Zo'ya hayatımın her köşesine sızmayı nasıl başardığını ya da kendi hayatına ve eskiden tanıyıp sevdiği seçkin olmayan arkadaşlarına ne olduğunu hiç *sormadım.* Bir evi, bir kafeterya masasını, birkaç arkadaşı, hatta izni olmamasına ve birinin küflü tavan arasındaki onlarca yıl öncesinden kalma böceklerin istilasına uğrayacağımı düşünmeme rağmen kıyafetlerini paylaştık. Ama konuşmadık. Bana uyardı.

Cass ve Terra'yla da konuşmadım, önemli olan hiçbir şey hakkında konuşmuyorduk. Ve onlara Zo'yu sorduğumda... Yalnız kaldığımız ilk anda dosdoğru sormuştum: Ne zamandan beri kardeşimden nefret etmiyoruz? Muhabbet pek ilerlememişti.

Cass, "Olanlardan sonra," diye kekeledi. "Biz..." "Üzgündük," dedi Terra. "Ve onun için endişelendik." "Senin için de tabii ki."

"Ama sen burada değildin."

"Ve ağa bağlanmıyordun."

Sadece iyilik olsun diye yaptıklarını söylemelerini bekledim — karakterlerine uygun değildi belki, ama olasılık dışı da değildi. Zo'nun "olanlar yüzünden" çok perişan olduğunu, onu teselli etmek, aralarına almak istediklerini, acı çeken küçük kardeş için her arkadaşın yapacağını yaptıklarını söylemelerini bekledim. Yapmadılar.

"Kimse sana neler olduğunu bilmiyordu..."

"Ve Zo sadece..."

"Bizi şaşırttı," dedi Cass.

Terra, “O artık farklı,” dedi.

Bunu yemiyordum. “Bana aynı görünüyor.” Bu tam olarak doğru olmasa da.

Cass bakışlarını kaçırdı. “Belki de sebebi senin de farklı olmandır.”

Ondan sonra, pek fazla konuşmadık.

Öte yandan Walker’la ikimiz konuşmak dışında bir şey yapmadık. Bu bizim tam olarak güçlü yanımız değildi. Onu okulda görmedim, günlerce. Bu tesadüf değildi. Benden kaçıyordu ve bir süre ona izin verdim. Aptal değildim. Hiçbir şey olmamış gibi devam edeceğimizi beklemiyordum. En azından, hemen beklemiyordum. Garipsemişti, o yüzden birkaç gün saklanmasına izin verdim. Ama Walker’ı tanıyordum ve o bilmese bile neye ihtiyacı olduğunu biliyordum. Bana ihtiyacı vardı.

Arabasının yerini belirledim. Binadan insanlarla çevrilmiş bir halde çıktı — açık olmam gerekirse, kızlarla çevriliydi, ama bunda yeni bir şey yoktu. Walker’da o hava vardı; hoşuna giderdi. Ancak sorun değildi, çünkü sonunda hep benimle olurdu. Bu defa da olduğu gibi. Kızlar beni ondan önce fark etti ve yavaşça gittiler.

Walker’in yürüyüşünü izledim. Daha çok, kollarını genişçe savurduğu, bacaklarının kaldırımı yuttuğu hafif bir koşu gibiydi. Walker bana hiç çıkma teklifi etmemişti. Hani şu elleri terleyerek, mırıldanarak “bir şeyler yapmak ister misin?” tarzı bir şeyi hiç yapmamıştı. Kimsenin yaptığı yoktu, ama eğer birisi yapacak olsa, o Walker olmazdı. Biz çok hızlı ve sıradan bir şekilde oluvermiştik, sanki ikimiz de eninde sonunda birlikte olacağımızı biliyorduk.

Başka bir partinin, başka bir eğlencenin olduğu günlerden birinde olmuştu. Gecenin geç saatinde başlamış, sabahın ilk ışıklarına kadar sürmüştü, birisinin evindeki yerde grup haline uzanıyorduk, kafalarımız birbirimizin kanundaydı, bacaklar karman çormandı, parmaklar dalgın bir şekilde birleşiyordu. Sadece ikimiz uyanık kalana kadar bütün gözkapakları kapanmıştı. Ben onun için uyanık kalmamıştım ve o da benim için uyanık kalmamıştı, ama sanki bir şekilde öyle yapmıştık. Sanki bütün gece -parti, grup, her şey- bizi o noktaya, kanepenin gölgesinde kalan halıdaki boş yere getirmek için özellikle tasarlanmıştı. Kolunu gelişigüzel bir şekilde bacağıma atması için, bana doğru kaydığında ve ona bakmak için döndüğümde bedenlerimizin aradaki boşluğu tüketmesi için tasarlanmıştı. Bu arada, onu uzun zamandır tanıyordum, ama hiç istememiştim

— o geceye kadar hiç, sonra aniden iste-yivermiştim. Harekete geçen oydu. Saçımı yüzümden çekmişti. Uykulu gözlerle ve gevşek dudaklarla beni öpmüştü, yumuşakça ve sonra, hiç beklememiş olmamıza rağmen sanki çok uzun beklemişiz gibi sertçe öpmüştü. Sonrasında, bunun diğer gecelerden biri olmadığı, bir şeyin başlangıcı olduğu açıkça görüldüğünde, bir süredir bunu planlıyormuş gibi davranmıştı. Yalan söylemiyordu, en azından bana. Buna inandığını biliyordum. Ama onun için de tıpkı benim için olduğu gibi olduğunu biliyordum: orada uzanıp nedenini bilmeden uykuyla savaşırken, uyanık kalmak için bir sebep olduğunu, yapılması gereken bir şey olduğunu biliyorduk ve sonra, bir şekilde, sadece *biliyorduk.*

Ve yapıyorduk.

“Benden kaçıyorsun,” diyerek arabasının kaputuna yaslandım.

Hayır der gibi başını salladı.

Evet der gibi başımı salladım.

Omzunu silkti. “Meşguldüm.”

“Sen *hiç* meşgul olmazsın.”

“Her şey değişir.”

Bana bilmediğim bir şey söylesene.

“Walker, ben...”

“Ne?”

Arabasına doğru kendimi biraz daha bıraktım. O bir nesneydi; beni dik tutmaktan başka bir seçim şansı yoktu. “Uzun bir hafta oldu, o kadar.”

“Bunun hakkında... konuşmak ister misin?”

“Pek değil.” Bunu, benden istediğini bildiğim için söylemiyordum, gerçi istediği açıktı. Sadece beni yine öpmesini istiyordum, bu defa gerçekten. Ama ne yapmam gerekiyordu? *Sormam mı?*

“Pekâlâ... Bir şeyler yemek ister misin?”

Ona sadece baktım.

“Ah. Doğru. Üzgünüm.”

“Sorun değil.” Öğrenecekti, uyum sağlayacaktık.

“Gelip biraz Akira oynamak ister misin?” dedi.

Aylardır oyunlara düşkündük, gerçi o benden daha çok seviyordu. Oyunun çoğunda Akira’nm dik ve pütürlü ay yüzeyinde hayalet avlayarak, kanyonlardan aşağı zumla-yor ve midemi bulandıran daracık tünellerden geçiyordu. Mide bulantısı artık sorun olmayabilirdi, ama can sıkıntısı öyleydi. Genellikle Walker, muhtemelen millerce uzakta, hızlı ve basit aşk bağlantısı arayan kullanıcıların yönettiği, göğüsleri parlak pullarla kaplı sürtüğümsü yılan kadınlarla flört ederken, tüyler ürpertici yaratıkları patlatarak geçen yirmi dakikanın ardından kestirmeye hazır oluyordum. Ya da en azından, uzanmaya hazır oluyordum. Tadında surat asma ve baştan çıkarmayla, Walker da üzerimde olurdu. Ve belki de amaç da oydu.

“Tabii.”

Kısa süre sonra, kanepesinde yan yana oturup gözlükleri taktık ve oyun dünyasında kaybolduk. Onun avata-rıyla benimki hayaletli koridorlardan ele ele gidiyorlardı, hiçbir şey hissetmeden dokunuyorlardı, gerçeklik unutulmuştu ya da en azından önemsizdi, bu kadarı yeterliydi.

Artık yeterli gelmeyinceye kadar yeterliydi, sonra oyundan sıyrıldım ve gerçek dünyaya geri döndüm. O orada kaldı, sarsılıyor, başını eğiyor, havayı tutmaya çalışıp görünmez iblisleri yakalıyordu ve aramızda özenle bırakılmış bir boşluk vardı. O sırada ona dokunabilirdim. Bacağındaki, sırtındaki, yüzündeki bir eli fark edemeyecek kadar sanal âlemde kaybolmuştu. Daha önce yapmıştım, birden fazla kez, hatta benim için oyun olmuştu. Onu yeniden yüzeye çıkarana kadar ne kadar ileri gidebileceğime bakıyordum. Ne kadar derine batmıştı, onu ne kadar çabuk geri getirebilirdim. Ama ona dokunmadım, sadece oyundan sıkılmasını bekledim ve sıkıldığında, eve döndüm.

En sonunda ona soracak cesareti bulduğumda koç, “Hayır,” dedi. “Üzgünüm, Lia. Keşke yapabilseydim, ama... hayır.”

“Formdan düştüğümü biliyorum, ama hızlanabilirim. Yapabileceğimi biliyorum.”

“Sorun o değil.” Zayıf ve sarı saçlı bir kadındı. Sık sık yaptığım gibi, hobi olarak öğretmenlik ya da el işi sanatı yerine, neden koçluğu seçtiğini merak ettim. Rahat ve içeride olabileceği bir şey, onun pozisyonundaki kadınların çoğu açık göğün altında derilerinin mahvolmasından korkuyordu. *Bir şeyler* yapması gerektiğini anlıyordum. İşsiz zenginler için sosyal bir mecburiyetti. Varlıklı çocukları kendileri yetiştirecek ya da fakirlerin ebeveynleri tarafından yetiştirilecek değildi, ama neden gerçekten bu kadar çalışma gerektiren bir şeyi seçmişti?

Onun da benim gibi koşmayı sevdiği için yaptığından şüpheleniyordum. Özlüyordu, üniformaları, yarışları, kupaları ve hatta dışarıda olmayı bile özlüyordu. Benim de aynı şeyi yaptığımı gözümde canlandırabiliyordum ancak elbette benim kaderimde üretkenlik vardı. Kocam kim olacaksa, hobileriyle oyalanma işini ona bırakacaktım. Daha ilk günden -altım bezliyken ve salya akıtırken- *benim* bir kariyerimin olacağı konusunda bilgilendirilmiştim. Eninde sonunda.

O süre gelene kadar koşacaktım.

“Yerimi verdiniz mi?” diye sorarken, parkura bakındım. Zo ikinci milini koşuyordu. Aynı genetik avantajlara sahip olduğumuzu hatırlattım kendime. Aynı kas miktarına, aynı koordinasyona, aynı dayanıklılığa — o sadece daha önce kendininkini kullanmaya zahmet etmemişti. Ve ben kendiminkini yüksek tutmuştum.

“O da değil.”

“Ne o zaman?”

“Bu...” Beni baştan aşağı süzdü, sonra, sanki ona söyletmek benim suçummuş gibi yüzünü buruşturdu. “Lia, takımla koşmana izin veremem, bu şekilde olmaz. Adil olmaz.”

“Ne adil olmaz?” diye sordum. “Daha hızlı koşabiliyor değilim ya.”

“O konuda elimde bir kanıt yok,” dedi. “Lige göre, adaletsiz bir avantajla koşuyor olacaksın.”

Bu neredeyse komikti. “Güvenin bana, avantaj falan yok.”

“Bu sadece, *doğal* değil.”

Buna inanamadım. Daha da önemlisi, kabullenemedim. Koşmaya ihtiyacım vardı. “Jay Chesin protez bir bacakla koşuyor — *o da* doğal değil.”

“O farklı.”

Bir anlığına gözlerimi kapattım. Geri açtığımda onun rahatlayıp biraz çöktüğünü fark ettim, sanki bütün konuşmamız boyunca gözlerimi kırpmamı beklemişti.

“Peki ya Ana Lig? Mecbur kalırsam onlarla koşarım.” Bana kalırsa gücünü ve hızını kimyasal olarak artırıyorsan o gerçek koşu değildi. Doğal kalırsam onlara asla ye-tişemeyeceğimi biliyordum, ama ödüllerimi ne kadar sevsem de, kazanmama gerek yoktu. Koşmam gerekiyordu.

Koç yine başını iki yana salladı. “Onlar da koşmana izin vermez.”

“Ama onlar *anabolik*,” dedim. Duraksadım, kendime sızlanmamayı hatırlattım. Sakin ol. Mantıklı ol. Reddedilmez ol. “Adil oynamayan insanlardan oluşan koskoca bir lig. Eğer kural yoksa, nasıl kurallara aykırı olabilirim ki?”

“Kurallar var,” dedi. Resmî laflan saymaya başladı, ama herkes Ana Lig’in nasıl olduğunu bilirdi. “Bitiş çizgisine kadar araba kullanmana izin vermezler... ve *senin* koşmana da izin vermezler. Böyle olmaz.”

“Ama-”

“Lia, gerçekçi ol,” diye bağırdı. “Sen nefes almıyorsun. Yorulmuyorsun. Herkesin bildiği kadarıyla, istediğin kadar hızlı, istediğin kadar uzağa koşabilirsin. Seni yanşa sokmak bütün camiayla alay etmek olur. Diğer herkes için işleri mahvetmeyi gerçekten istiyor musun?”

Diğerleri umurumda değildi. Ve kısa zaman öncesine kadar, umurumdaymış gibi davranmam hiç gerekmemiş-ti. Kazandığında, kimse umursamanı beklemezdi. Senden sadece kazanmanı beklerlerdi.

“Sanınm hayır,” dedim.

“Gerçekten üzgünüm.” Şimdi doğru şeyi yapıyormuş gibi davranmasına izin verdiğim için, sanki tekrar arkadaş olabilirmişiz gibiydi.

“Size bir şey sorabilir miyim?”

“Evet.” Hayır demek istiyormuş gibi görünüyordu.

“Gerçekten de kurallarda...” Hâlâ olduğum şey için kullanacağım bir kelimem yoktu, “...benim durumumda olanların uygun olmadığı yazıyor mu?”

Koç tereddüt etti. “Bu özel... *durum* daha önce hiç olmadı. Bu ligde yoktu.”

“Yani, o zaman sadece varsayımda bulunuyorsunuz.”

“Bununla nereye varacaksın?”

“Eğer lig umursamazsa -eğer babam biriyle konuşup işleri yoluna koyarsa- beni tekrar takıma almak ister miydiniz?” Yapabilirdim. Biliyordum ve o da biliyordu. Babam her zaman, mesele para değil, derdi. Bugünlerde herkesin parası vardı. Mesele güçtü. Ve babamda o da vardı.

Ama sorun o değildi. Takımdaki yerimi zorla almaktan bahsetmiyordum. Benden bunu ister mi diye soruyordum.

Bu defa hiç tereddüt etmedi. “Hayır.”

Cuma sabahı İkna Edici Konuşma dersimiz vardı. Sosyal ve politik şöhretin basamaklanna tırmanışımızı kolaylaştırmak için her hafta verilen duruş, tavır ve yansıtma teknikleriydi. Güce giden yol yalanlarla kaplanmış olabilirdi, ama İkna Edici Konuşma gurumuz Bayan Stafford’a göre, söylenen yalanlar şekerle kaplı, kâğıt kadar ince gerçek katmanıyla sarılmış olmalıymış. Ya da en azından, gerçeğin suretinde olmalıymış.

Elbette Bayan Stafford bize zaten bilmediğimiz bir şeyi nadiren söylüyordu.

Helmsley’in sunduğu gereksiz derslerin içinde -ve menüde bir sürü vardı- hiçbiri İkna Edici Konuşma kadar gereksiz değildi. Bayan Stafford can sıkıcı gündem konularını, can sıkıcı sunumlara dönüştürmeye bayılırdı. Bizi, daha en başından bu derse kayıt olurken büyük bir hata yaptığımız gerçeğinden başka bir şeye ikna ettiği yoktu. En azından bir şeyler öğrenmeyi bekleyen herkes için bir hataydı.

Kafadan A almayı bekleyen ve sınıfın arkasında yatıp ağa bağlanarak çevresiyle bağını kesmek isteyenlerin bütün ihtiyaçlarını karşılıyordu. Bayan Stafford, uyuklayan dinleyicilerini dikkatlice görmezden gelirdi.

Yani, her şey iyiydi. Ancak ben "ah, hastayken" -Bayan Stafford'un güçlü edebî kalemi öyle diyordu- Bec-ca Mai derse transfer olmuştu ve Bayan Stafford yerimi ona vermişti. Yani Becca arkada Cass, Terra ve Bliss'le birlikte otururken, ben öndeki kırık sıraya kalmıştım. Ne zaman ağırlığımı diğer tarafa versem gevşek bacağında sallanıyordum ve Auden Heller doğrudan benden tarafa ürpertici bakışlar atmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordum.

Ben Auden'ın ürpertici olmak *istemediğinden* — şey, "eminim" yanlış kelime olurdu, ama şuna "istemediğini kabul etmeye istekliydim" diyelim. Daha önce hiç ürpertici bir tip olmamıştı. Ama diğer yandan, o farklı olmak dışında bir şey de yapmamıştı ve doğru yönden bir farklılık da değildi. Mesela o gözlükler. Artık kimsenin gözlüğe ihtiyacı yoktu. En azından düzelttirmeyi karşılayabilenle-rin. Ama yeterince kredisi olmayan birisi Helmsley'in elli mil yakınına gelemezdi. Ağ bağlantılı gözlüklerdi elbette, ama çocukluğumuzdan beri popüler bir şey değildi. Herkes ekranlara ve klavyelere geri dönerken, artık o tarz bir erişim (ve o tarz bir baş ağrısı) isteyen herkes lens kullanabilirdi. Artık gözlük takmanın tek sebebi -özellikle teknolojiden uzak gözlükleri- farklı görünmekti. Aynı şekilde saat de öyleydi. Artık saat yapmıyorlardı bile. Bileğinize sarabildiğiniz fleksi SaM'ler ya da kolunuza dövme yaptırmak dururken? Evet. Ama saatlerin yaptığı tek iş zamanı söylemekti — birkaç yıl önce bir gün, Walker'ın angut arkadaşlarından biri Auden'ı ağlatıp ağ-latamayacağmı görmek için saatini aldığında gördüğüme göre saat o işi bile doğru yapmıyordu. Birkaç ufak çubuk daire üstüne daire çizerek dönüyordu ve saati öğrenmek için açıları hesaplamanız gerekiyordu. Ve evet, çözecek kadar *akıllıydım,* ama saatin kaç olduğunu öğrenmek için neden her seferinde matematik problemi çözmeye zahmet edecektin ki? SaM'ini çıkarıp bilgiyi alarak hayatına devam etmek varken?

Son zamanlarda güçlü hisler beslediğimiz bir konuyla ilgili beş dakikalık bir konuşmama yapmamız istenmişti. "Biz" olayı "beni" kapsamıyordu. "Uzayan hastalığım" dolayısıyla affedilmiştim. Eğer üstelersem, Bayan Staf-ford'un hastalığımı nasıl tanımlayacağını merak ettim. Benim durumumda, ölümü ölümcül bir hastalık olarak mı görüyordu?

Önce Auden çıktı, hükümetin istediği anda enerji krizini çözebileceğini, ama

şehri ve orada yaşayan fakir, ezilen halkı kontrol etmek için enerji kıtlığını tercih ettiğini anlattığı delice bir teoriden bahsetti. Tüm bu sihirli enerjinin nereden geleceğini düşündüğünü ya da eğer halk o kadar üzgün ve ezilmişse, neden hiçbir şey yapmadıklarını açıklamadı. Eğer istersen şehirden çıkabileceğini herkes biliyordu ve sadece şirket kasabalarına da değil -gerçi şirket kasabalarında elektrik ve sağlık yardımı garanti olduğu için, o bile daha iyiydi- gerçek bir hayatınız bile olabilirdi. Eğer onlar zahmet etmek istemiyorlarsa, bu nasıl bizim sorunumuz oluyordu?

Auden'm komplo teorilerinde asla yeterince kanıt ya da sonuç olmazdı. Çarpıcı, hatta aptalca, iddialarıyla insanlardan tepki almaktan hoşlandığından şüpheleniyordum: *Şirketler ülkeyi gizlice yönetiyor! Disneyaçığı içeriden bir işti! Organik çiftçiler, insanları korkutup halkı ürünlerinden uzak tutmak için ekin mahsullerini zehirliyor ve suçu teröristlerin üzerine atıyor! Mod-d'ler büyük kitlelerin esrarı!* Görünüşe göre, iyi slogan oldukları sürece mantıklı olmak zorunda değillerdi.

Sonraki Sarit Rifkin'di, konuşması daha fazla kırmı-ca Mai derse transfer olmuştu ve Bayan Stafford yerimi ona vermişti. Yani Becca arkada Cass, Terra ve BlissTe birlikte otururken, ben öndeki kırık sıraya kalmıştım. Ne zaman ağırlığımı diğer tarafa versem gevşek bacağında sallanıyordum ve Auden Heller doğrudan benden tarafa ürpertici bakışlar atmıyormuş gibi davranmaya çalışıyordum.

Ben Auden'ın ürpertici olmak *istemediğinden* — şey, "eminim" yanlış kelime olurdu, ama şuna "istemediğini kabul etmeye istekliydim" diyelim. Daha önce hiç ürpertici bir tip olmamıştı. Ama diğer yandan, o farklı olmak dışında bir şey de yapmamıştı ve doğru yönden bir farklılık da değildi. Mesela o gözlükler. Artık kimsenin gözlüğe ihtiyacı yoktu. En azından düzelttirmeyi karşılayabilenle-rin. Ama yeterince kredisi olmayan birisi Helmsley'in elli mil yakınına gelemezdi. Ağ bağlantılı gözlüklerdi elbette, ama çocukluğumuzdan beri popüler bir şey değildi. Herkes ekranlara ve klavyelere geri dönerken, artık o tarz bir erişim (ve o tarz bir baş ağrısı) isteyen herkes lens kullanabilirdi. Artık gözlük takmanın tek sebebi -özellikle teknolojiden uzak gözlükleri- farklı görünmekti. Aynı şekilde saat de öyleydi. Artık saat yapmıyorlardı bile. Bileğinize sarabildiğiniz fleksi SaMTer ya da kolunuza dövme yaptırmak dururken? Evet. Ama saatlerin yaptığı tek iş zamanı söylemekti — birkaç yıl önce bir gün, Walker'ın angut arkadaşlarından biri Auden'ı ağlatıp ağ-latamayacağını görmek için saatini aldığında gördüğüme göre saat o işi bile

doğru yapmıyordu. Birkaç ufak çubuk daire üstüne daire çizerek dönüyordu ve saati öğrenmek için açıları hesaplamanız gerekiyordu. Ve evet, çözecek kadar *akıllıydım*, ama saatin kaç olduğunu öğrenmek için neden her seferinde matematik problemi çözmeye zahmet edecektin ki? SaM'ini çıkarıp bilgiyi alarak hayatına devam etmek varken?

Son zamanlarda güçlü hisler beslediğimiz bir konuyla ilgili beş dakikalık bir konuşmama yapmamız istenmişti. "Biz" olayı "beni" kapsamıyordu. "Uzayan hastalığım" dolayısıyla affedilmiştim. Eğer üstelersem, Bayan Staf-ford'un hastalığımı nasıl tanımlayacağını merak ettim. Benim durumumda, ölümü ölümcül bir hastalık olarak mı görüyordu?

Önce Auden çıktı, hükümetin istediği anda enerji krizini çözebileceğini, ama şehri ve orada yaşayan fakir, ezilen halkı kontrol etmek için enerji kıtlığını tercih ettiğini anlattığı delice bir teoriden bahsetti. Tüm bu sihirli enerjinin nereden geleceğini düşündüğünü ya da eğer halk o kadar üzgün ve ezilmişse, neden hiçbir şey yapmadıklarını açıklamadı. Eğer istersen şehirden çıkabileceğini herkes biliyordu ve sadece şirket kasabalarına da değil -gerçi şirket kasabalarında elektrik ve sağlık yardımı garanti olduğu için, o bile daha iyiydi- gerçek bir hayatınız bile olabilirdi. Eğer onlar zahmet etmek istemiyorlarsa, bu nasıl bizim sorunumuz oluyordu?

Auden'm komplo teorilerinde asla yeterince kanıt ya da sonuç olmazdı. Çarpıcı, hatta aptalca, iddialarıyla insanlardan tepki almaktan hoşlandığından şüpheleniyordum: *Şirketler ülkeyi gizlice yönetiyor! Disneyaçığı içeriden bir işti! Organik çiftçiler, insanları korkutup halkı ürünlerinden uzak tutmak için ekin mahsullerini zehirliyor ve suçu teröristlerin üzerine atıyor! Mod-d 'ler büyük kitlelerin esrarı!* Görünüşe göre, iyi slogan oldukları sürece mantıklı olmak zorunda değillerdi.

Sonraki Sarit Rifkin'di, konuşması daha fazla kırmı-zi et tüketmenin önemi üzerineydi. Ailesi bölgedeki tek büyükbaş hayvan çiftliğinin sahibiydi ve satılan her biftekten kredi kaldırıyorlardı. Cass, yeni ayakkabı seçerken kullandığı kriterleri detaylandırdı. Fox T. Akira'da puan toplamanın en sevdiği taktikleriyle ilgili beş dakikalık bir saçmalık anlattı. Fox J.— ayrıca kırmızı kuyruklu Fox diye de bilinirdi, böyle bilinmesinin sebebi uzun, koyu kestane rengi atkuyruğundan ziyade başka bir şeydi. Bec-ca'yla, kızın babasının mutfağında yiyişmeye başlamışlar ve Fox kıçını ocağın üzerine koymuş, ama öyle ateşli ve kendini kaybetmiş haldeymiş ki, ocağın *açık* olduğunu anlaması bir

dakikasını almış — yaşı tutan ve göğüsleri C kapın altında olanların göğüs estetiği yaptırmasının zorunlu olmasına dair konuşmasını yapmaya başlayalı yarım dakika olmuştu ki, Bayan Stafford onu susturdu.

İşte ondan sonra, Fox onaylı D kap göğüsleriyle, Bliss podyumu aldı. Uzun bir süre konuşmadan orada durdu.

Bayan Stafford'un, zihinsel engelli biriyle konuşurken kullanabileceğiniz türde bir sesi vardı, yavaş, ölçülü ve biraz fazla anlayışlıydı. "Devam et, Bliss."

Bliss ağırlığını diğer tarafa verdi. "Yapmalı mıyım bilmiyorum."

"Dersi geçmek istediğinden emin misin?"

Bliss kızardı. Sonra bana dik dik baktı, sanki devam ettiği için onu suçlayayım diye bana meydan okuyordu. "Bunu geçen hafta yazdım," dedi savunurcasına. "O zaman bilmiyordum-" Durdu. "Bunu geçen hafta yazdım."

"O zaman vermeyi beklemekten yorulmuş olmalısın," dedi Bayan Stafford. "Devam et, ısırmayız."

Bliss Tanzen *ısırırdı*, biliyordum — Walker'm sayesinde tabii, daha iyisine geçiş yapmadan önce onunla birkaç defa çıkmıştı.

Boğazını temizledi. "Ne kadar detaylı ve benzer olsa da, mekanik bir kopya, insan hayatının yapay bir taklidi olmaktan fazlası olamaz."

Hiç kıpırdamadan oturdum, yüzüm bomboştu.

"İşte bu sebeple, yükleme prosedürü uygulanan alıcıların, toplumun insan vatandaşlarıyla aynı haklara ve ayrıcalıklara sahip olmaması gerektiğini düşünüyorum."

Başımı kaldırıp baktım, sadece bir saniyeliğine, herkes bana bakıyordu. Bayan Stafford da dahil. Herkes, ama iki kişi hariç: Gözlerini ağır konuşmasına dikmiş olan Bliss ve gözlerini Bliss'e dikmiş olan Auden.

"Bir bireyin, bir bilgisayara kopyalanamayacağına inanmak için ruh denilen" - birisi kelimeyi kişner gibi söyledi- "bir şeye inanmanız gerekmiyor. Kopyalama kelimesini kullanıyorlar, çünkü olduğu şey bu — gerçek bir şey değil. Sadece o

şekilde davranmaya programlanan bir bilgisayar.”

Bayan Stafford’un onu durdurmayacağını fark ettim. Cass, Terra ya da başka birisi de. Ve *ben de* kesinlikle hiçbir şey söylemeyecektim. *Dört dakika daha*, dedim kendime. Sadece sesini dışarıda bırak ve bittiğinde, devam et.

“Deri yüzücüler konuşabilir,” dedi Bliss. Fox J.’nin “meme” terimini kullanması güya duyarlı kulaklarımız için çok çirkindi, ama görünüşe göre “deri yüzücü” kelimesinde hiç sorun yoktu. “Ama yiyeceğime daha fazla demir eklememi istediğinde buzdolabım da aynısını yapabiliyor. Deri yüzücüler hareket edebiliyor, ama gitmesini istediğim yeri söylediğimde arabam da aynısını yapabiliyor. Buzdolabımın oy verme hakkı yok ve arabam kendisine yeni bir boya yaptırmak için kredimi kullanmıyor.”

Auden bağırarak, “O bir araba değil!” dedi.

Sırama gömülmek istedim — sıramın *altına* girmek istedim. Ama kıpırdamadan durdum.

“Araya girmek yok,” diye bağırdı Bayan Stafford. “Size aklınıza geleni söyleme ayrıcalığını tanıdık; lütfen aynı saygıyı sınıf arkadaşlarınıza da gösterin.”

“Benim aklım boş saçmalıklarla dolu değil,” dedi Auden. “Peki ya *Lia*’ya saygı duymaya ne oldu?”

Onu boğmak istedim.

“Sessiz kalabilir ya da gidebilirsiniz,” dedi Bayan Stafford.

Auden gitti.

Bayan Stafford bana baktı, kadının yüzü okunaksızdı. “Başka birisi?”

Bunun bir teklif mi, yoksa bir uyarı mı olduğundan emin değildim. İki türlü de, görmezden geldim. Ve Bliss devam ettiğinde, onu da görmezden geldim.

En sonunda ders bittiğinde, diğerleri sınıftan çıkana kadar sıramda oturdum. Sonra bir dakika daha bekledim, koridora çıktığım anda maruz kalacağım kaçınılmaz acımaya kendimi hazırladım. Cass, Terra ve hep peşimizde dolananlardan biri, dinlememem gerektiğini, Bliss’in gerzeğin teki olduğunu ve

kıskandığını, eğer konuşmaya ihtiyacım olursa -ki yoktu- yanımda olduklannı söyleyeceklerdi. Herhangi birinin acımasına da ihtiyacım yoktu, ama zarafetle kabul edecektim, çünkü ben iyi eğitilmiştim. Kabalık, zayıflığın bir işaretiydi. Zarafet güçten gelirdi, her şeyi kabul edip devam etme gücünden.

Ama koridor boştu. Beni bekleyen sadece bir kişi vardı, ileri geri yürüyor, hep yanında taşıdığı çirkin yeşil çantayı yumruğunda sıkıyordu.

“Sen iyi misin?” diye sordu Auden.

Yanından yürüyüp geçtim, koridorda ilerleyip köşeden döndüm ve park alanına çıkan kapıya doğru ilerledim. Arabayı bulup gidecektim. Zo da eve nasıl döneceğini çözecekti artık.

Auden peşimden geldi. “Yanılıyordu, biliyorsun.”

Elimi kapıya dayadım, ama açmadım. Okulu ekmeye karşı değildim, en azından prensip olarak, ama Bliss Tan-zen’in beni kaçırmasına izin verecek de değildim.

“O şeyleri söylememeliydi,” diye devam etti.

Sırtım ona dönük bir halde, “Bir ödevdi,” dedim, kararsızdım. Dışarısı mutluluk veren kaçış demekti. İçerisiyse, gittiğim her yerde beni takip eden fısıltıları duymuyormu-şum gibi davranıp aptalca gülümsemek demekti. İçerisi, öğle yemeğine gidip Bliss’le ve söylediklerini duyan herkesle yüzleşmek demekti. Herkes sessizce oturmuş ve dinlemişti. Ama dışarısı kaçış anlamma geliyordu ve onu yapamazdım.

Ben öyle değildim.

Auden acılı bir sesle, “Yanılıyordu,” dedi. “Yükleme konusunda, senin-”

Sonunda onunla yüzleştim. “Öncelikle, o *benim* hakkımda konuşmuyordu,” diye patladım. “Beni konuya dahil eden *şendin* ve İkincisine gelince, bunun için çok sağ ol. Yanıldığını bilmiyor muyum sanıyorsun? *Senin* gibi birisinin gelip de bana kim olduğumu söylemesine ihtiyacım olduğunu mu düşünüyorsun? Ve şimdi yeterince sorunum yokmuş gibi, bütün okul bizim-” *Fazla kabasın,* dedim kendime ve durdum.

“Bizim ne?”

“Yok bir şey.”

“Arkadaş olduğumuzu mu düşünecekler?” Acı bir kahkaha patlattı, yüzü o aptal siyah çerçeveli gözlüklerinin altında büzüştü. “Takma kafanı. Onu kimse düşünmez.” Siyah saçları kısaydı, neredeyse kazıtılmış gibiydi ve burnu kemerliydi. Birisi onu seçerken cidden kötü bir iş çıkarmış, diye düşündüm. Görünüş için feda edilebilecek tek şey atletik yetenek, delice bir zekâ ya da artistik yatkınlıktı -elbette herkesin özel olmaya izni vardı- fakat onun tüm bu şeylere de sahip olmadığını biliyordum ya da en azından, yüzünü haklı çıkaracak kadar çok yoktu. Eğer onu bir yerlerde sokakta görmüş olsaydım, onun fakir olduğunu düşünürdüm demiyorum, ama bizden birisi olduğunu da düşünmezdim.

Belki de gerçek sorunu buydu: Kredisi var ya da yok, bizden değildi.

“Kafama takmıyorum,” dedim. “Ayrıca takıyor bile olsam, seni alakadar etmez.”

“Sadece yardım etmeye çalışıyordum.”

“Eğer senin yerinde olsaydım, kendime yardım etmeye odaklanırdım. Benden daha çok ihtiyacın var.”

“Ne demek istiyorsun?”

“Kendine bir baksana.” Kıyafetler: yanlış. Yüz: yanlış.

Tavır: yanlış. Büyükannemin taşıyacağı bir şeye benzeyen yıpranmış yeşil çanta: garip *ve* yanlış. “Sanki hiç uğraşmıyorsun bile.”

“Neye uğraşmıyorum?”

“Normal olmaya!” Kendimi kaybettim. “Sahip olduğun şeye bak — ve boşa harcıyorsun!”

Kaşlarını çatınca yüzü parladı, sonra aynı hızla kayboldu. “Neye sahibim?” Kaşlarını kaldırdı. “Yani etten ve kemikten bir vücuda mı diyorsun? ‘Normal’ bir beyine?”

“Söylediğim o *değildi*.”

“Belki normal olmak istemiyorumdur,” dedi sakince. “Belki senin öyle olmaman sorun değildir.”

“Öyle olmadığımı kim söyledi?”

Bana sadece baktı, sanki her şey ortadaymış ve orada durup okulun çöp öğütücüsüyle aynı kablosuz güç kaynağını kullanan bir beyinle cevap oluştururken, böyle bir soruyu sormam bile aptalcaymış gibi bakıyordu.

Tiksinerek, “Neden seninle konuşuyorum ki?” dedim.

“Sen söyle.”

“Cevap istemeyen bir soruydu.” Yanından geçtim. Kollarımız birbirine değdiğinde irkilmedi bile. “Sadece bir daha ‘yardım etmeye’ zahmet etme.”

“Merak etme.”

Okulu ekmedim. Derse geri döndüm, başımı aşağıda tutup dikkatimi verdim. Öğle yemeğine Bliss’le yüzleşmeye hazır halde gittim, ya özür ya kavga anlamına geliyordu. Ama orada değildi. Cass, Terra, yeni oyuncak erkekleri, Zo ya da Walker da öyle. Bütün yemek boyunca, neslinin tükenmesini önlemek istediği kurbağa türleriyle ilgili konuşacak olan Becca bile yoktu. Sonradan duydum ki hepsi okulu asıp Cass’in evinde öğle yemeği yemeye gitmişler ve hafta sonu partilerine erken bir başlangıç yapmışlardı. En sonunda nereye gittiklerini öğrendiğimde Cass, “Sana söylediğimden eminim,” dedi. “Unutmuş olmalısın.”

Auden köşeye gizlenmiş boş bir masada yemeğini yedi, kalın ahşap sütunun arkasında yarı yarıya gizlenmişti. Beni izlediğini hissedebiliyordum.

Ben yemedim elbette. Bir tepsi yemek aldım ve her zamanki yerime oturdum, yalnız.

Bütün hafta boyunca bulunduğum en iyi öğündü.

BULUŞMA GECESİ

"Her şey yolunda. ”

Zo kapımdan eğilerek, “*Öyle* mi gideceksin?” diye sordu. Kedi, yatağımdaki yerinden ona tısladı. Sayko Sus-skind, benim iznim olmadan orayı kendi evi ilan etmişti.

“Ne?” Yeniden aynaya döndüm. Siyah retro tişört, paçaları bir çeşit böcek tarafından kemirilmiş gibi görünen bol pantolon ve -Zo’nun eşyalarını izinsiz karıştırmanın getirisi- mor renkli rujla, gözkapaklanma bulaşmış gibi görünen bir çeşit eflatun yağ sürmüştüm. Zo gibi görünüyordum. Bana kalırsa, aynı zamanda bok gibi görünüyordum, ama bugünlerde önemli olan herkes öyle görünüyordu. Böylece en azından aralarına karışabilirdim.

Zo gözlerini devirdi. “Hiç.”

Yanından geçtim. “Yarın görüşürüz.”

“*Bu akşam* görüşürüz.”

Basamakların başında durdum. “Geliyor musun?”

“Terra beni beşte alacak,” dedi. “Sorun olur mu?”

Sanki umurundaydı da. “Sorun yok.”

Başka bir şey söylemek istiyormuş gibi görünüyordu. Ama çok uzun süre bekledi ve ben de çıktım.

Walker’m arabası araç yolundaydı.

“Erkencisin,” deyip yanma geçtim. “Burada oturup bekledin mi?”

Başını sallayarak onayladı. “Sorun değil.”

“Dışarıda olduğunu bilseydim...”

“Sorun değil,” dedi tekrar ve kolunu bana doladı. Göz-bebekleri genişlemişti;

geceye erken başlangıç yaptığı, bir şey ya da fazlasıyla bir şey aldığı belliydi. Ama önemli değildi. Kolunu yine bana dolayacaksa önemli değildi.

“Hazır mısın?” Öne doğru eğilip Cass’in adresini girdi, duraksadı, tıpkı eski günlerdeki gibi iznimi bekliyordu.

Partiyi asmayı teklif etsem, dışan çıkmamızı istediğinde ikimizin yalnız olacağını kastettiğini düşündüğümü söylesem ne olur diye merak ettim.

Önceden bizi partilere sürükleyen bendim. *Yine mi?* diye küçük bir çocuk gibi sızlanan o olurdu ve tatlıydı, ama fikrimi değiştirecek kadar tatlı olmuyordu, o yüzden bir geceyi daha etrafımız dolu halde geçiriyorduk, ta ki beklemek fazla gelinceye kadar. Sonra o elimi sıkardı ya da ben onun poposunu sıkardım ve -sinyal yollanır, mesaj alınırdı- birlikte ekstra yatak odalarından birine, bir dolaba ya da ağaçların arasındaki bir yere sıvışırdık. Bir keresinde, herkes sızdıktan sonra, camlı bir havuza girmiştik ve sualtı ışıklarında vücutlarımız esrarengiz bir mavi ışıkla parlamıştı. Bu bir gelenekti ve bu akşam bunu yapması, geriye gitmek istediği anlamına geliyor olmalıydı. Değişiklik yapma riskini alacak değildim.

Karanlıkta yol alırken beni öpebileceğini de düşünmüştüm; o da bir gelenekti. Ama arabada kendi tarafında kaldı ve ben de kendi tarafımda. Kolu omuzlarıma yerleşti, görünmez bir üçüncü yolcuya ait olduğu da düşünülebilecek bir ölü ağırlıktı.

“Akira oynamak ister misin?” diye sordu.

“Pek değil.”

“Ben oynasam sorun olur mu?”

“Olmaz.”

Bazen, beden kontrolü ele alıyormuş gibi geliyordu. Beden yabancı değildi, bendim — sadece bir yolcuydum, o nereye gitmek isterse gidiyordum. Çünkü bu ben değildim, tek istediğim Walker’in benimle olmasıyken, ağ bağlantısında kaybolmasına izin vermek bana göre değildi. Ya da daha da ötesi, onun benimle olmayı *istemesini* istiyordum. Yabancı ağızdan dökülen yabancı bir ses, ona istediğini yapabileceğini söylüyordu, Walker nereye isterse giderdim, umurumda değildi, ben iyiydim, her şey yolundaydı, her şey iyiydi. Bu Lia Kahn değildi.

Araba her zamanki yerinde durdu, Cass'in konuk evine doğru kıvrılan araç yolunun altında. Ben çıkamadan Walker elimi tuttu. Konuşurken eğilerek yaklaştı, kirli sakalı kulağıma sürtündü ama acıtmadı. "Üst kat?" dedi. "Daha sonra?"

"Kesinlikle." Ona bakmak için döndüm, yanağım onunkine sürtündü, ama dudaklarımız temas etmeden geri çekildi. Karanlıkta bile gözleri kapalıydı. "Sonra."

İçeride her şey eskiden olduğu gibiydi: kanepenin ve ye-şilimsi-gri halının üzerine yayılan bedenler, Cass nasıl bir mod-d karışımı yaptıysa onun etkisiyle kıvranıyorlardı. Duvarlar müzikle eşzamanlı sarsılıyordu, çiftler birbirine karışıyordu, yalnızlar sinsice dolaşıyorlardı, oda ekranlarla çevriliydi, Cass'in en sevdiği video kanalları açıktı ve gelişigüzel zonlarda gezinip duruyordu. Kendini kaybetmiş dansçılar sadece kendi kafalarında çalan müzikle dönüyorlardı. Cam havuzda, kuğu gibi vücutları olan kızlar yüzüyor, kıkırdıyor, su sıçratıp oğlanları kovalıyorlardı ve solar bikinilerindeki değişen desenler ışık yok oldukça soluyordu.

Tek teknoloji bikinilerde değildi. Sonik ipekler, BSE'ler ve LCD'li tişörtler, ağ etekler, eğildiklerine uzayan -ya da kısalan- mikro mini akıllı etekler giymiş kızlar, yeteneklerini sergileyen, ekranlı tişörtler ğiymiş oyuncular... Neredeyse herkes parlayan ya da ağa bağlanan bir şeyin içindeydi, benim dışımda herkes. Tabii bir de Zo, ama o sayılmazdı.

Bliss bizi kapıda karşıladı, daha önce gördüğüm bir elbise giyiyordu — opaktan yapılmış transparan bir kumaştı, parıldayan ışıklarla dikkatli bir desen verilmişti, ama değişken yarı saydamlığında dikkatli bakarsanız, süt gibi bir ten görüntüsü yakalayabilirdiniz. Harap siyah tişörtüme bakarak tek kaşını kaldırdı. Sonra öne doğru eğildi, sesini alçalttı bu sahte bir nezaket gösterisiydi. "Bilmiyor musun, bu retro görünüşü geçti."

"Evet," dedim. "O kadarını anladım." Körlemesine dalmama izin verdiği için Walker'a patlamak için döndüm, aslında bu konuda ona güvenilebileceğinden değildi, beni geçtim, kendisi bile zar zor giyiniyordu. Ama ucube gibi giyinmiştim ve suçlayacak birine ihtiyacım vardı. Kötü haber: Walker çoktan geçip gitmişti, muhtemelen oyun oynayanlara katılmaya ya da kafayı çekmeye gitmişti.

Terra aradan sıyrıldı, yüzünde -diğer herkesinki gibi-makyajdan iz yoktu, tişörtü her hareketiyle melodiler mırıldanıyordu. Benim ne giydiğimi görünce olduğu yerde durdu.

“Ah, güzel... kıyafet,” dedi.

“Bana söyleyebilirdin.” Hangi görünüşlerin moda olduğunu ve hangisinin modasının geçtiğini büyük duyurularla haber veriyor değildik. Ama her şey çabucak eskiyordu ve zamanları geçtiğinde ya biliyordun — ya da bilmiyordun.

Terra omzunu silkti. “Bir şeyin modasının geçtiğini söylemek için ne zamandan beri *bana* ihtiyaç duyuyorsun?”

Zo beni daha sonra buldu, bir köşede oturuyordum ve sanki haplanmışım gibi tavana bakıyordum. İşin aslım bilen herkes artık hap almadığımı biliyordu, ama beni bir duvara boş boş bakmaktan ya da daha da kötüsü, sohbet etmekten kurtarıyordu.

En sonunda suçlayabileceğim biri vardı. “Evden bu şekilde çıkmama izin verdiğine inanamıyorum.”

“Ne?” diye sordu masumca, koltuğun kenarına tünedi. “Benim gibi mi?”

“Biliyordun.”

“Haklısın,” dedi. “O zaman sen neden bilmiyordun? Lia Kahn neyin havalı olduğunu her zaman bilir, değil mi? Lia Kahn neyin havalı olduğuna karar verir. Öyleyse *senin* sorunun ne?”

Onu tokatlamak istedim.

“Seninki ne?” diye sordum onun yerine. “Eğer retro modasının bittiğini biliyorsan neden *bu halde* geldin?” Başımla kıyafetlerini işaret ettim, benimki onunkinden biraz daha berbattı. Ama modanın geçip gitmesi umurunda değilmiş gibi davranıyordu ve başka kimse de umursuyor gibi değildi. Sanki kurallar onun için farklıymış gibi.

“Belki Zoie Kahn da nelerin havalı olduğuna karar ve-riyordur,” dedi.

“İstediğin şeyi kabul edebilirsin. Kimse kabul etmezse sayılmaz. Tek kişilik

çoğunluk diye bir şey yok.”

“Evet, duyduğuma göre bir en yalnız rakammış,” dedi. “Son günlerde iki olmak benim için çok daha iyi.”

“İki mi?” Sanki Zo’nun yeni erkeği -eğer gerçekten varsa- alnında işaret taşıyormuş gibi odada etrafıma bakındım.

“Kim?”

Sanki bir şeyi bozmuş gibi, ağzında bir küfür yuvarladı. “Kimse değil.”

Bu ilginçleşiyordu. *“Kimi”* Zo’yla ikimiz bütün gece uyanık kalıp gece boyunca gümbürdeyen kalpler ve çalınan öpücüklerden bahsederek kıkırdayan tarzda kardeşler olmamıştık. Ama gevezelikleri, takılmalarıyla yeterince randevumu mahvetmişti ve yaşı büyüdükçe, gizlice dinlemeleri ve acemi davranışları şantaja dönüşmüştü. Hayatı boyunca özel hayatımla ilgili bilgi alma bağımlılığı vardı; ne kadar özelse o kadar iyiydi.

Karma sürtüğün tekiydi.

“Sana *kimse değil* dedim.”

“Eninde sonunda bulacağım,” dedim. “Bana söylesen de olur.”

“Vaktini benim aşk hayatıma harcayacağına, belki de kendininkine odaklanmaksın,” diye patladı.

“Ne demek istiyorsun?”

Zo bileğine dokundu ve onun da Auden gibi saat taktığını fark ettim. Belki gizemli adamı *oydu.* Yavan ve daha yavan — uyumlu olurlardı. “Saat bir. Erkek arkadaşının nerede olduğunu biliyor musun?”

“Buralarda.” Ama görebildiğim bir yerde değildi. Yukarı bensiz gidip gitmediğini, onu bulmamı bekleyip beklemediğini merak ettim. Ya da yalnız olup olmadığını.

“Hep öyledir zaten.” Zo kaşlarını çatıp doğruldu.

“Ciddiyim, neden ondan bu kadar çok nefret ediyorsun?”

“Etmiyorum.”

“Normalde bundan daha iyi bir yalancısındır.”

“Canın ne istiyorsa ona inan,” dedi.

Ona başka bir şey sormak istedim. Neden aniden *benden* nefret ettiğini sormak istedim.

Cevap istemedim.

“Sonra görüşürüz,” diyerek yarım yamalak el salladı. “Terra yeni aldığı botlarını bana göstermek istiyor. Garip, değil mi?” Zo pis pis güldü. “Bütün arkadaşlarının birden *benim* fikrimi istemeleri?”

“Sadece sıkılmışlar ve oynamak için farklı bir şey arıyorlar,” diye karşılık verdim. “Onların küçük, retro *maskotu* gibi bir şeysin. Ucube sembolleri.”

Zo omzunu silkti. “Neden onun için bana ihtiyaç duysunlar ki? Sen varsın ya.”

Zehrini salınca gitti, ben olduğum yerde kaldım. Dolaşmam gerektiğini biliyordum, ama tek yapmak istediğim saklanmaktı. Kabul edilebilir gibi görünen bir yerde kalmak istedim. Omuzlarımı sıkan bir çift el ve başıma yerleşen çeneyle, doğru seçimi yaptığımı biliyordum. Kollarımı kaldırıp ellerin beni tutmasına ve ayağa kaldırmasına izin verdim. “Tam zamanıydı.” Arkamı döndüm. “Bu kadar uzun süren-”

Ellerimi hemen çektim.

Cass’in kuyruğu pis pis baktı. “Gerçek el gibi hissettiriyor,” dedi dili dolaşarak. “Dipper sert olacaklarını falan düşünüyordu, ama...” Parmaklarını belimde kaydırdı. Vurup uzaklaştırdım. “Bana gayet gerçekçi geldi.”

Cass erkeklerini hep salak ve güzel severdi.

“Neyin sert olduğunu bilmek ister misin?” Bana doğru atıldı, kaçmaya çalıştığımda kollarını omuzlarıma dayayıp parmaklarını ensemde kenetledi.

“Siktir git.”

Kahkaha attı. “Başka bir şeyi sikmeyi tercih ederim,” dedi. “*Şey* derken ciddiyim. Hadi ama.” Yakamı çekiştirdi. “Aşağıda bütün parçalarının olduğunu duydum, aynı gerçek bir kız gibi.”

“Ben gerçek bir kızım, göt herif.”

“Kanıtlamak ister misin?”

Vurup kollarını uzaklaştırmayı denedim, ama çok kalın ve kaslıydı. Ne kadar direnirsem, tutuşu o kadar sıkı-laşıyordu.

“Walker test sürüşüne çıkmayacak kadar korkak diye-”

Bu ormandaki karanlık ve boş bir yol değildi, o da Tanrı’nm ondan beni becermesini istediğine inanan bir İnanç manyağı değildi — korkmak için hiçbir sebep yoktu. Ama sebepleri düşünmüyordum. Bu eziğin kirli ellerinin gezindiği bedenimi -*benim* bedenimi- yüzüme vuran nefesini ve beni sürükleyip kendini içime itme fantezisiyle titreyen ufak çükünü düşünüyordum. Tüm bunlar bir-leşince hiç düşünmedim. Kamına bir yumruk indirdim.

îki büklüm olurken, “*Kaltakl*” diye tısladı.

Cass de tam o anda gelmeye karar vermişti. “Neler oluyor, Lia?”

Salyaları akan sapık, “Bu kız manyak,” diye tıslayarak tek kolunu Cass’e doladı. “Tamamen kafayı yemiş. Onu becermedim diye bana kızdı.”

Eğer tükürük üretebilseydim, suratına tükürürdüm. “Seni ahlaksız pislik! Cass, hadi.” Cass ona tutunuyordu, kolunu beline dolamıştı. “Sapık bana asılıyordu.”

Ezik alayla güldü. “Doğru. Sen varken bu *şeyi* istermişim gibi.” Yüzünü Cass’in boynuna gömdü. Cass izin verdi.

Terra yanlarında bitiverdi, oyuncak oğlanı peşindeydi. Terra bana dik dik bakarken iki oğlan beşlik çaktı. “Sorun mu var?”

“Cass için sorun,” dedim. “Pisliğin tekiyle çıkıyor.”

Terra’nın sevgilisi yüksek sesle fısıldadı, “Onun hakkında yanılmıyormuşsun.”

Terra’ya döndüm. “Bu da ne demek oluyor?”

Terra, “Uyan demek oluyor, Lia,” diye bağırdı. “Artık eskisi gibi değil. Dünyadaki bütün erkekler senin peşinden salya akıtmıyor. Artık değil.”

Cass gözlerini devirdi. “Ve popüler inanışın aksine -pardon, *senin* inanışının aksine- o zamanlar da senin peşinde değillerdi.”

“Ben asla öyle düşünmedim-”

“Tabii.” Cass kahkahalara boğuldu. “Zaten az önce sevgilime asılmıyordun.”

“Neden bu kıç suratlıyı isteyeyim ki? Benim-”

“Walker’ın mı var?” dedi Terra. “Kendine böyle söylemeye devam et.”

“Walker’la aramız iyi.”

Cass, “O zaman giderken onu da yanında götür,” diye hırladı. Arkasına bile bakmadan kuyruğunu da alıp gitti.

Terra başını iki yana salladı. “Cass sana arka çıktı. Geri geldiğinde ve sen — biliyorsun. Seni savundu. Tüm bunların altında hâlâ aynı kişi olduğunu söyledi. Sana bir fırsat vermemizi söyledi, bu çok...”

“Bu çok *ne* olsa bile?”

Bana sanki kendi başıma farkına varamamış olmam açmasıymış gibi baktı. “Bu *çok utanç verici* olsa bile,” dedi yavaşça. Yavaş beynim için yavaş kelimeler. “Seninle birlikte görülmek. *Bu* şekilde. Sen de sonra Jax’ı çalmaya çalışıyorsun?”

Adının o olduğunu bile bilmiyordum. “Sana söyledim, *benim* üzerime gelen o.”

Terra başını iki yana salladı. “Aslında sana acıyorum. Yani, Lia hep kendini düşünen biriydi, ama sen her kimsen -her neysen- bundan daha bariz olabilir miydin?”

“Kim olduğumu biliyorsun,” diye yalvardım. “Hadi ama Terra, beni tanıyorsun.”

“Evet, ama bunu düzeltmenin kolay bir yolu var.” Kuyruk ikiyle birlikte uzaklaşarak beni yalnız başıma bıraktı.

Walker beni havuz başında buldu.

“Yani bunda sorun yok mu? Islanmanda?” diye sorarak yanıma oturdu.

Omzumu silktim. Ayakkabılarımı çıkarıp çıplak ayaklarımı suya sokmuştum. Soğuktu ya da ben öyle olduğunu düşünüyordum. Isı ölçme işi hâlâ zordu. “Her şey yolunda.”

Ayaklarını suya soktuktan sonra ürperdi. Soğuktu — doğru bilmiştim.

“Olanları duydum.”

Yine omzumu silktim. Benim için kolay şeylerden biriydi, ustalaştığım şeylerden ilkiydi. Belki de istemsiz titremeye bu kadar yakın olduğu içindi.

“Bana mesaj atmalıydın,” dedi. “Sana bakınıyordum.”

Neredeyse bir saattir havuz başında oturuyordum. Çok fazla bakınmasına gerek yoktu. “Sorun yok.”

“Peki, sen, ah... sen ve o çocuk, siz-”

“Bana bunu gerçekten soruyor musun? Sen de mi yalan söylediğimi düşünüyorsun?”

“Bilmem.” Yere baktı, ayaklarını suyun yüzeyinde gezdiriyordu. Sıçratmayacak kadar nazikçe yapıyordu. “Sanırım hayır.”

Omuzlarımız birbirine değiyordu.

“Biliyor musun?” dedim. “Sadece git.”

Başını iki yana salladı. Elini belime dayadı. Ona yaslandım. “Ya istemiyorsam?”

İlk öpücüğüm gibi hissettirdi.

Sanırım bir bakıma öyleydi. Ve tıpkı o zamanki gibi elim ayağıma dolaştı, ellerimi nereye koyacağımı, dilimle ne yapacağımı ve dudaklarımı daha çok mu,

yoksa daha az mı hareket ettireceğimi düşünüp endişeleniyordum — ve sonra bitti. En azından çok iğrenmiş görünmedi. Gözlerinin kenarı kıpkırmızıydı. Ama açıktı.

Ben geldiğimde insanların çoğu havuz bölümünden ayrılmıştı. Arkada kalanlar da bize bakıyordu. Dışan çıktık.

Cass Terin evi kocamandı — ve konuk evinden uzaklaştığınızda çoğunlukla boştu. Sevdiğimiz bir yer vardı, eğimli tepenin üzerindeki ağaçların arasındaydı. Çocukken Cass'le birlikte yuvarlandığımız, çarpıp kayarken ciyakladığımız, çimlerle gökyüzünün etrafımızda döndüğü tepeydi. Walker'la tepede kaldık. Titriyordu.

"Gergin misin?" diye sordum. Birbirimize dönük oturduk, bağdaş kurmuştu. Bense bacaklarımı altıma alarak oturuyordum, o yüzden dizlerimin üzerine kalkıp ona uzandım.

Başını iki yana salladı. "Olmam için bir sebep yok."

O benim gergin olup olmadığımı sormadı.

Derin, titrek bir nefes aldı ve sonra ağzını yine benimkine dayadı, elleri belimdeydi. Siyah tişörtümün altından kaydı. Kasıldım. Elleri derimdeydi — nasıl hissettiriyordu? Gördüğünde vücudumla ilgili ne düşünecekti?

"İyi misin?" diye fısıldadı. Gözleri yine kapandı, sanki bir patlama bekliyormuş gibi yüzü kasıldı.

"İyiyim."

"Yani, sen, bir şeyler yapabilir misin?" diye sordu.

"Her şeyi yapabilirim." Rahatlamak için kendimi zorladım.

Rehabilitasyondayken, bana-Ben-de'ye bu sorulan sormak hayatımın en kötü ânı olmamıştı, yakın bile değildi. Ama yeterince aşağılayıcıydı.

"Islanabilir miyim?" Kolay bir şeyle başlamıştım. "Yoksa erir miyim ya da kısa devre falan yapar mıyım?"

Bana-Ben-de'de gülecek cesaret vardı. "Tamamen su geçirmezsin."

"Peki ya uyku?" Başka bir alçak vuruştu. Gerçek soruma yavaş yavaş gidiyordum. Cevabını tam duymadım bile.

"Beden yorgunluk hissini yayacak, birkaç saatliğine kendini kapatıp sistemi dinlendirmen için sana bir işaret yollayacak. Testler her gece 'uyuyarak' normal düzenini takip etmenin iyi olduğunu gösteriyor."

"Yemek yiyebilir miyim?" Bu hayırdı.

Aynı şekilde tuvalet ya da tampon kullanma gereksiniminin kalmaması da vardı. O noktada, bana-Ben-de bir kadınla konuşmamın daha rahat olabileceğini önermişti, ama kadından kastının *Sascha* olduğunu biliyordum ve ona bu tatmini yaşatacak değildim.

"Kırılırsam ne olur?" diye sordum.

"Bize geleceksin," demişti bana-Ben-de. "Tıpkı doktora gider gibi. Seni düzelteceğiz. Ama kendine bakarsan bir şey olmaz. Organik forma mümkün olduğu kadar benzetmeye uğraşsak da, bu bedenin diğerinden çok daha dayanıklı olduğunu fark edeceksin."

"Neden?"

Şaşkın göründü. "Şey, bariz sebeplerden. Ekonomik olarak etkili, ayrıca-"

"Hayır. Neden taklit ediyorsunuz, neden başka farklılıklar yok? Niye süper güçler falan yok?"

Ben kaşlarını çatmıştı. "Bu bir oyun değil. Videolar ne iddia ediyor olursa olsun, biz yeni bir süper insan ırkı yaratmaya çalışmıyoruz. Bu tıbbi bir operasyon. Biz sana *normal* bir yaşam sağlamak istiyoruz, eski hayatının muhtemelen olabileceği gibi."

"Yani... eskiden yaptığım her şeyi yapabilirim," dedim.

"Makul ölçüde," dedi Ben. "Her şeyi."

"Peki ya... Şey, benim sevgilim var, yani... Onunla biz?.."

Ben ne dersem diyeyim, bana-Ben-de, Sascha'yı çağırmak ister gibi görünüyordu. "Sana da söylendiği gibi, içyapın -bariz nedenlerle- oldukça farklı. Ama dış yapın organik modeli tamamen yansıtıyor."

Normalden daha boş görünmüş olmalıydım.

"Erkek arkadaşınızla aranız iyi olacak," diye belirtmişti. "Bütün sistemler çalışıyor."

Ona nasıl hissettireceğini sormak istemedim.

Artık biliyordum: yanlış hissettiriyordu.

Birbirimize uymuyorduk: eskiden olduğumuz gibi değildi. Yüzlerimiz çarptı, dirseğimi çenesine vurdum, bacakları benimkilere dolandı ve iyi bir şekilde de değildi. Her öpüşmemiz mırıldanan "üzgünüm", "off", "orası değil" ya da "hayır, yok bir şey, devam et" demelerle bölündü, her seferinde de "sorun yok" diyorduk ve devam ediyorduk. Elleri vücudumda yukarı aşağı gezindi, parmaklarım onu araştırıyordu, hatırladıkları girintileri ve oyukları bulmaya çalışıyorlardı, ama bu parmak uçlarındaki her şey farklı hissettiriyordu. Uzak ve hayal ürünü gibi, sanki çimlerde yalnız uzanıyordum, Walker'm üzerimdeki ağırlığını hissediyormuşum gibi davranıyordum.

İşler fazla ileri gitmedi.

Üzerimden yuvarlanarak, "Üzgünüm," dedi bir kez daha. Tişörtümü aşağı çektim. Onun bedene dokunması bir şeydi, ama öylece uzanırken bakmak zorunda kalmasını istemedim. *Ben* bakmak istemedim. Eğer görmem gerekmiyorsa rol yapabilirdim. Karanlıkta daha kolaydı. "Bunu yapabilirim, sadece bir dakikaya ihtiyacım var."

"Sorun değil," dedim. Sadece tek bir cümleyi öğrenen bir papağan gibi.

"Sorun olmadığını biliyorum," diye bağırdı. "Benim sadece..." Cebinden bir hap çıkarıp ağzına attı. "Sorun olmayacak."

"O neydi?"

"Hiçbir şey. Sadece gevşetici. Rahatlamama yardım ediyor."

“Bir tane daha mı?” Bütün gece onları yutup durduğunu biliyordum, büyük ihtimalle bütün öğlen de.

“Kafana takma sen.” Yan tarafına yuvarlandı. “Tamam. Hazır mısın?”

Elimi göğsüne bastırıp onu olduğu yerde tuttum. “Sanki savaşa hazırlanıyormuş gibi söylüyorsun.”

“Neden bahsediyorsun?”

“Sadece, bana dokunmadan önce tamamen haplanman gerekmeseydi iyi olurdu.”

“Benim hiçbir şeye *ihtiyacım yok.”*

“Ne zaman yakınıma gelsen, cezalandınlıyormuşsun gibi görünüyorsun.”

“Peki sana ne demeli?” diye sordu. “Sana dokunuyorum ve donup kalıyorsun. Bu sanki bir şeyle takılmak gibi, şeyle — unut gitsin.”

“Ne?”

“Bir şey yok.”

“Söyle gitsin,” diye üsteledim ve belki de alışkanlıktan, emirleri uyguladı.

“Cesetle yatmak gibi.”

Doğrulup oturdum. “Ne tesadüf. Benim ölmüş olmam falan.”

O da doğrulup oturdu ve dizlerinin üzerine eğildi, eklemleri çıtırdadı. “Kabul etmelisin... bu biraz garip.”

“Ah, gerçekten mi? Fark etmemiştim. Son birkaç aydır hayat benim için öyle normaldi ki. Bileceğinden değil tabii.”

“Bu da ne demek oluyor?”

“Hayatım bok gibi demek oluyor,” diye patladım. “Peki sen neredesin?”

“Buradayım, değil mi?” Walker çimlere bir yumruk savurdu. “Benden ne istiyorsun?”

“Eskiden olduğun gibi olmanı istiyorum.”

“Ben de *senin* eskiden olduğun gibi olmanı istiyorum,” diye bağırdı, “sanırım ikimiz için de çok zor bir bokluk!”

Sessizlik.

“Bundan nefret ediyorsun,” dedim sessizce. “Benim böyle olmamdan.”

“Lia, ben öyle-”

“Hayır.” Dimdik ve kıpırtısızca oturdum. “Sadece itiraf et. Gerçek seni özgür bırakacak falan filan.”

İç geçirdi. “Tamam. Nefret ediyorum. *Senden* değil. Tüm bu olanlardan. Garip, iğrenç, beni ürpertiyor, ama elimden geleni yapıyorum. Buradayım, değil mi?”

“Çünkü bana acıyorsun,” dedim.

“Hayır.”

Evet.

“Çünkü bana bir şey borçlu olduğunu düşünüyorsun,” dedim.

“Değil miyim?”

Evet.

“O her neyse, bu değil.” Ayağa kalktım.

“Bunu yapma,” dedi.

“Buna ihtiyacım yok,” dedim. “Senin *denemene* ihtiyacım yok. Sanki ben senin hayır işinmişim gibi, benimle olmak için kendini *zorlamana* ihtiyacım yok.”

“Sana gitmeni ben söylemiyorum.”

Bana kalmamı söylemekle aynı şey değildi.

“Bu *sensin*, Lia. Pes eden sensin. Eğer çekip gidersen, hatırla, bunun sorumlusu

sensin.”

“Eğer çekip gitmezsem, bana bakmadan önce haplan-mak zorunda kalan birine mahkûm olacağım. Sanırım bundan daha iyisini yapabilirim.”

“Öyle mi? Kimmiş o?”

Soru da oydu, değil mi?

Cass’in kuyruğu sayılmazdı. O bir meka-kafa becermek istiyordu, bir çeşit fetiş fanteziydi, gerçek değildi. Pisliğin teki olmasaydı da sayılmazdı ki öyleydi.

Normal olan biri -ve özellikle normalin ötesinde, Walker gibi olan biri- beni seçmezdi, artık olduğum gibiyken olmazdı. Ama Walker bana mahkûm kalmıştı ve çoğunlukla görev duygusuyla, biraz da işin içine nostalji katılmasıyla kalacağım biliyordum, çünkü Walker’i tanıyordum. Onu yanımda tutabilirdim. Onun yanma oturup beni öpmesine izin verebilirdim, irkilmesine sebep olduğumu görmezden gelebilirdim. Bana dokunduğunda hiçbir şey hissettirmediğini görmezden gelebilirdim. Üzerimdeki vücudunu hissedemediğimden değildi, sadece, his anlamsızdı. Kendi ayağını gıdıklamaya çalışmaya benziyordu. Parmaklarını aynı yerlerde, aynı baskıyla gezdirmek gibiydi, hisler cansızdı. Artık gıdıklanıyor olduğumdan falan değildi tabii.

Eski Lia Kahn tereddüt etmezdi. Eski Lia Kahn daha iyisini hak ettiğini bilirdi. Ama elbette, eski Lia Kahn ateşliydi. Erkek arkadaşı ellerini ondan uzak tutamazdı.

Ayrıca muhtemelen ona âşık olduğum gerçeği de vardı.

“Ne yapmam gerekiyor?[v] dedi. Hâlâ yerdeydi.

Kaplumbağa aç, yoktu. *Üzgünüm,* yoktu. *Seni seviyorum,* yoktu.

Belki o zaman bile ona inanmazdım.

Belki inanırdım.

“Ben hâlâ Lia’yım,” dedim en sonunda.

“Yani? Bu ne demek oluyor? Kalıyor musun, gidiyor musun?”

“Sanırım ne demek olduğunu zaten biliyorsun demek oluyor.”

YAŞAM DESTEĞİ

“Benim sorunlarım yok, bir hayatım var. ”

Sosyal hayatımın ölmesi aşağı yukarı bu kadar sürdü.

Huzurla uyuduğum falan yoktu ya, neyse. Daha çok soyutlanmanın, aşağılanmanın, şüphenin ve pişmanlığın içinde dinlenmek gibiydi. Bir şeyi geri alamaman onu istemediğin anlamına gelmiyordu.

Bir şeyi istemen, deneyeceğin anlamına gelmiyordu.

O akşam eve gelip de ağa bağlandığımda, Cass ve Terra’nın zonlarına özel erişimimi kaybetmiştim ve Wal-ker’ınkinden tamamen engellenmiştim. Herkes onların öncülüğünü takip etti. Dokunulmazdım, ne ağ bağlantısında ne de dışarıda. İnsanlar hâlâ gözlerini dikip bakıyordu, hâlâ ben koridordan geçerken fısıldaşıyorlardı. Ama büyük bir fark vardı. Artık ben yaklaştığımda susmaya zahmet etmiyorlardı. Onun yerine daha yüksek sesle konuşuyorlardı, böylece kıkırtıyla dolu sözlerini duyabilirdim. Ucube. Robo-nemfo. Deri yüzücü sürtük. Cass benim mekanik bir seks manyağı olduğum dedikodusunu yaymıştı ve kuyruğu da, isteğim reddedildiğinde kafayı yeme eğiliminde olduğuma dair detayları paylaşmıştı.

Walker hiçbir şey söylememişti, bundan emindim. Ama aramızdaki her şeyin bittiği açıktı. Ve dedikodular yayıldı: Ona saldırıp kıyafetlerini parçalamış ve onu zorlamaya çalışmıştım. Onu bir tost makinesiyle aldatmıştım. Her şeyin ortasında anzalanmıştım, ilişki sonrasında kıvılcımlar çıkararak onu çirkin bir hatadan kurtarmıştım. Hiçbir şeyi inkâr etmedim.

O da öyle.

Arkadaşlarımın yüzeysel sürtükler olduğunu ve onlar-sız daha iyi olduğumu söylediğim kısım buydu. Walker’m benim için yeterince iyi olmadığını, eğer beni gerçekten sevseydi gitmeme izin vermeyeceğini, en azından bir nebze peşimden geleceğini söylediğim kısım. Gerçekten sadık arkadaşlıkla ilgili değerli bir ders öğrendiğimi ya da kendi başıma hayatta kalmanın, aslında önemsemeyenlere dayanmaktan daha iyi olduğunu söylemeliydim.

Öyle düşünmek güzel olmaz mıydı?

Aslında onlar yüzeysel sürtüklerdi. Flaş haber: Ben de öyleydim. Bu onları daha az özlememi sağlamadı. Walker için de... Erkek arkadaşla hayat? Erkek arkadaşsız hayattan çok daha iyiydi. Muhtemelen bunu kabul etmemeliyim, ama ne yapmam gerekiyordu? Yalan mı söylemeliydim? Yani arkadaşlarım benden nefret ediyor. Yani erkek arkadaşım bana dokunmaktan nefret ediyor. Yani hayatım rollerden ibaret büyük bir oyun. Bu yalnız olmaktan daha mı kötüydü?

Belki öyleydi, belki de o yüzden çekip gitmiştim. Ama pişman olmak hakkımdı.

“Neden bizzat gitmek zorunda olduğumu anlamıyorum?” diye söylendim. “Sadece ağa bağlansam olmaz mı? Farkı ne?”

Annem başını iki yana salladı. “Bu yeni fiziki durumunla rahatlık sağlaman, bedenden ayrılma ve bedensel yabancılaşmayla ilgili meselelerle başa çıkmakla ilgili. Bunu sanal ortamdan yapamazsın.”

“Fiziki durum? Bedensel yabancılaşma?” Bu kulağa annem gibi *gelmiyordu.*

“Danışmanın öyle söyledi.” Annem gömleğinin kenarını kıvırdı, gergin olduğunda yaptığı bir şeydi. En azından babam fark edip onu durmaya zorlayana kadar. “Başarılı bir yeniden uyum sağlama için önemli olduğunu düşünüyor.”

“Yeniden uyum sağlamaT’ Bu da Sascha’nın lafıydı ve bundan nefret ettim. Sanki hayatıma geri katılmadan önce birkaç ufak fabrika ayarı daha yaptırmam gerekiyordu. Sanki bununla ilgili herhangi bir şey *ufakmış* gibi. “Hâlâ alıntı yapıyorsun sanırım.”

Annem kızardı.

Sanki biz orada değilmişiz gibi kurul toplantısını izleyen babam, başını ekranından kaldırdı. “Gidiyorsun.”

Gittim.

Grup toplantısı, eskiden kâğıt kitapları depolamak için kullandıkları binalardan birindeydi, artık kimse o kitapları istemiyordu. Ama anlayabiliyordunuz, çünkü raflar hâlâ oradaydı, bomboş duruyor, dünyanın aklını başına devşirmesini ve yine mürekkeple basmaya başlamasını bekliyordu — sanki öyle bir şey olurmuş gibi. Böyle bir sürü yer vardı, gerekçesi ölüp gideli çok uzun zaman olsa bile kurtulan boş binalar. Sanatı, sinemayı, edebiyatı, modayı koltuğunda oturup

mikroplardan, hava değişiminden, aşırı çabadan, kalabalıktan, sinir bozucu konuşmalardan uzak kalarak, yakından, kişiye özel ve emrine amade şekilde görmek varken, neden gidecektin ki? Şirketlerin işe yaramaz arazileri ele geçirdiğini, ne olur ne olmaz diye ellerinde tuttuğunu biliyordum. Ama o ne olur ne olmaz durumunun *ben* olacağımı bilmiyordum, ben ve yüz mil çapındaki bütün meka-kafalar, pek ölmemiş bedenlerimizi pek ölmemiş bir kütüphaneye sokarak ruhumuzdaki 1 eri dökmeye zorlanıyorduk. Tabii ruhumuz diye bir şey kaldıysa. Tabii bu sorana bağlı olarak, ciddi bir soruydu.

Geç kalmıştım. Diğer altısı oradaydı, sandalyelerden bir çember vardı ve boş olan beni bekliyordu, hemen Qu-inn'in yanında. En sevdiğim insan değildi, ama en azından tamamen berbat değildi. Çemberin diğer tarafındaki tanıdık yüz için aynısını hissetmiyordum. Ben yerime geçerken, Sascha en kibirli gülümsemesini sundu. "Artık herkes burada olduğuna göre, neden kendimizi tanıtmıyoruz? Böylece yeni üyelerimiz kendilerini evlerinde gibi hissederler?"

Quinn elini ağzına doğru kaydırarak fısıldadığını gizledi: "Eğer burası evimizse, bu onu yeni annemiz mi yapıyor?"

Pis pis güldüm. "Beni hemen öldür."

"Lia, neden sen başlamıyorsun?" dedi Sascha yüksek sesle. Bu kesinlikle bir öneri değildi.

"Lia Kahn," diye mırıldandım.

"Bize geçmişinle ilgili daha fazla şey anlatabilir misin?"

Omzumu silktim. "On yedi buçuk yıl önce, karanlık ve fırtınalı bir günde dünyaya-"

Sascha bütün tatlılığı ve canlılığıyla, "Yakın geçmişinden bahsediyorum," dedi. "Bugün burada olmanı sağlayan şartlarla ilgili paylaşmak istediğin bir şey var mı?"

"Şartlar." Bu da en az "yeniden uyum sağlama" kadar iyiydi. Çıtırdayan ateşte yanan etin kokusunu, karanlıkta geçen günleri ve geceleri, donmuş beyin maddesinin taranmak için dilimlenmesini ve bir kenara atılmasını özetlemek için ne güzel, düzgün bir kelimeydi. Sadece talihsiz durumlardan bir derlemeydi. "Aileme bunun zorunlu olduğunu söylediniz," dedim. "Onlar da bunu yedi."

Sascha boğazını temizledi. “Tamam... Quinn? Grupla kendinle ilgili paylaşmak istediğin bir şey var mı?”

“Grubun bazı üyeleriyle, belki,” diyerek sağındaki kıza baktı. Çivit mavisi saçlarının altındaki solgun teni neredeyse beyaz görünüyordu. “Önerecek çok şeyim var.”

Sascha devam etti. Hızlıca.

Mavi saçlı kızın adı Ani’ydi ve neredeyse bir yıldır bir meka-kafaydı. Quinn’in bakışlarından kaçınmak için harcadığı çabaya bakılırsa, paylaşmak istiyormuş gibi görünmüyordu. Birbirlerini tanıdıkları bariz olan Aron ve Sloane -ve bariz olmasa da fark edilecek şekilde, sandalyelerin altından ayaklarını birbirlerine vuruyorlardı-iyi huylulardı. Aron hastalık kapmış, altı haftalık ömrü kalmış vücudunu değiştirmişti; Sloane kendini öldürmeye çalışmıştı, ama yarı yarıya başarılı olup onun yerine ölümsüz olarak uyanmıştı. Yeterince yüksek olmayan bir binadan atlamasının güzelliğiydi. Rehabilitasyondayken tanışmışlardı.

Ve bir de Len vardı. Kusursuz yapılı ve yakışıklıydı, hepimiz gibi plastik, yapay görünüşlüydü, ama görünüşü sandalyesine çökmüş, uzuvlarını bedenine yaklaştırmış, başını içgüdüsel olarak eğmiş haliyle hiç uyumlu değildi. Saçları ne zaman onu açığa çıkarsa hemen yeniden gözlerine düşürüyordu. Kimsenin sevmediği çirkin bir çocuk gibi kambur oturuyordu.

On dakikalık bir acıma festivalinin sonunda, “Kimse benden hoşlanmıyor,” diye sonuca bağladı.

Quinn, “Nedenini tahmin bile edemiyorum,” diye homurdandı. Alaylı kahkahamı sahte bir öksürüğe dönüştürdüm, artık akciğerlerim olmadığı düşünülürse bu bahane utanç verecek kadar kötü bir girişimdi.

“Bundan nefret ediyorum,” dedi Len. “Geri dönebil-meyi diliyorum.”

“Ama bize önceki hayatından ne kadar nefret ettiğini anlatmıştın,” dedi Sascha. “Tekerlekli sandalyeye bağımlıymış gibi hissettiğini, insanların gerçek seni görmediğini hissettiğini, tek gördükleri şeyin bedenin-”

“Peki *bunun* daha iyi olması mı gerekiyor?” Len patladı. “En azından bir bedenim vardı. En azından insanlar bana baktığında, *bana* bakıyorlardı” -yumruğunu bacağına indirdi- “buna değil.”

Quinn, “Herkes eleştirmen olmuş,” diye mırıldandı.

İntihar etmek isteyen kız, “En azından senin kendi tercihindi,” dedi. “Bir seçim yaptın.”

“Sana bir seçim şansı verilmemiş gibi mi hissediyorsun?” diye sordu Sascha. İnsan yankısı olarak hizmet vermek için kaç para aldığını merak ettim.

“Ben lanet olası bir tercihte bulundum,” dedi Sloane. “Bu o değildi.”

Aron onun elini tuttu. “Lütfen yapma.”

Sloane elini çekti. “Ne demek gerekiyor? Sağ olun, anne, baba mı?” Kaşlarını çattı. “Bir kez daha denersem ne olur, biliyor musunuz? Beni yeni bir bedene tıkarlar. Artık yedeklendim, depoda güvendeyim. Her gece güncelleme yapmıyor olsam da — muhtemelen öylesi daha çok hoşlarına gider, temiz bir başlangıç olur. Bir daha kendimi kapatmayı hatırlamam bile. Siktir, belki de çoktan oldu ve herkes bana yalan söylüyor. Onlar da yaptı. Beni istediler, beni aldılar.”

Sascha, “Öfkeli görünüyorsun,” dedi, hep çok anlayışlıydı. “Kızlarının ölmesine izin vermek istemedikleri için aileni mi suçluyorsun?”

Sloane gözlerini devirdi. “Uyan, Sascha. Kızlarının ölmesine *izin verdiler.* Ben sadece yerine koyulacak bir kopyayım. Ve eğer tekrar yaparsam, başka bir kopya daha yaparlar. Sence o ben olacak mıyım? O olduğumu düşünüyor musun?”

“Sen *osun,”* dedi Sascha.

Aron, “Ben hâlâ ben olduğumu biliyorum,” dedi. “Her zaman olduğum gibiyim. Hissedebiliyorum. Ama bazen...”

Sascha hevesli bir şekilde öne eğildi. “Devam et.”

“Bu öncekinden daha iyi. O kadarını anlıyorum,” dedi Aron. “Ama... insanların bana bakışları o şekilde değil. Sanki, artık ben farklıyım gibi. Arkadaşlarım...” Başını iki yana salladı.

Sloane onun kolunu itti. “Sana söyledim, üstesinden gelemiyorlar mı? Boş ver. Unut onları.”

“Evet.” Aron yine onun elini tuttu ve Sloane bu kez izin verdi. Kendime kıskanmadığımı hatırlattım. İki reddedilmiş birbirinde rahatlama anyordu. Onlar için güzeldi, ama kendim gibi bir ucubikle sarılıp uzanmayı bekliyor değildim. “Bazen, onların haklı olduğunu düşünüyorum. Hiçbir şey aynı değil.”

Sascha, “Aynı olmayan ne?” diye sordu.

“Bilmem. Her şey. Ben. Ben aynı değilim.”

“Tabii değilsin,” dedi Quinn. Bu defa herkesin kendisini duyacağı kadar yüksek sesle konuştu. “Daha iyisin, fark etmedin mi? Yoksa bir hastanede yatıp kendi kusmuğunda boğularak ölmeyi beklemeyi mi tercih ederdin?”

“Ben öyle demedim.”

“Yeterince söyledin,” dedi Quinn. “Hepiniz öyle. Geçmişe dönmek istediğinizi söyleyerek sızlanıp duruyorsunuz, sanki geçmiş gidecek harika bir yermiş gibi. Sanki sen hasta olmayacakmışsın, sevgilin deli olmayacakmış ve sen” -Len’e döndü- “sıkıcı olmayacakmışsın gibi. Kelimenin tam anlamıyla.” Quinn ayağa kalktı. “Bunun *yardım etmesi* mi gerekiyordu?” diye sordu Sascha’ya. “Onların kendi *meseleleriyle* ilgili sızlanıp durmalarını dinlemek?”

“Senin sorunlarını paylaşmana yardım etmesi gerekiyor,” dedi Sascha. “Ve, evet, diğerlerininkine empati duymayı.”

Quinn başını iki yana salladı. “Benim sorunlarım yok. Bir *hayatım* var. Sizlere de yapmanızı tavsiye edeceğim bir şey.”

Çıkıp gitti.

Quinn’in dramatik çıkışlara düşkünlüğü olduğunu fark etmeye başlıyordum.

“Lia, oldukça sessizsin,” dedi Sascha. “Bir şey eklemek ister misin?”

Herkes bana bakmak için döndü. Sandalyemden aşağı kayıp dönmemek için kendimi zor tuttum. Ben Len değildim. Hiçbiri değildim.

“Ne söylememi istiyorsun?” diye sordum en sonunda.

“Ne istiyorsan,” dedi Sascha. “Quinn’in de belirttiği gibi geçmişe gidebilmeyi

mi, yoksa önüne bakmayı mı tercih edersin, bir düşün.”

Ona boş boş baktım.

“Ya da okula geri dönmenin nasıl olduğunu anlatabilirsin. Arkadaşlarınla olan herhangi bir sorununu ya da... sevgilinle?” Bunu söyleyiş şeklinde bir şeyler bildiğinden şüphelendim.

“Benim sevgilim yok.”

“Rehabilitasyondayken birinden bahset-”

“Sevgilim yok,” dedim daha yüksek sesle. “Tartışacak *sorunlarım* da yok.”

“Yani yeni durumuna uyum sağlamakta hiç sorun yaşamadığını mı söylüyorsun?” dedi Sascha. “Mutlu musun? Bugünkü toplantıda söylenen hiçbir şey seni yansıtmadı mı?”

Çemberdekilerin yüzüne baktım ve birdenbire tüm bunların nasıl ortaya serildiğini gördüm. Kendimi açıp gelecekle ilgili korkularımı itiraf edecektim, Aron’un farklı hissetmesine, Sloane’ın seçim şansını kaybetmiş olmasına, hatta belki de en çok Len’in yalnızlığıyla em-pati kuracaktım. Sascha’nın yardımıyla gardımızı indirip arkadaş olacaktık, devre parçalarımız ve korkularımızdan başka ortak noktamızın olmadığı hayatta kalanlardan bir ayaktakımı grubu olacaktım. Birlikte insan içine çıkacaktık, birlikten kuvvet doğacağı için daha güçlü olacaktık, dik bakışları ya da bize değmemek için biz geçerken ayrılan kalabalıkları fark etmemiş gibi davranacaktık. Ya da belki bize yaklaşır, çok hafifçe sürtünürlerdi, böylece arkadaşlarına gerçek, canlı (lafın gelişi) bir deri yüzücüyü elledikleri ni anlatırlardı. Sızlanırdık, sırlarımızı paylaşırdık, hâlâ ağlayabilmeyi dilerdik, bağ kurardık, birlikte takılırdık, sözler verirdik, onları bozardık, aldatırdık ve bağışlardık, birlikte kalırdık, çünkü sahip olduğumuz tek şeyin birbirimiz olduğunu bilirdik. Ve eninde sonunda, kendimize mutlu olduğumuzu söylerdik. İyi *uyum sağladığımızı.*

Doğrulurken, “Bir şey doğruydu,” diye itiraf ettim. “Kendinize bir hayat bulmanız lazım.”

Ailem için bir hikâye hazırladım, herkesin ne kadar ilgili, ne muhteşem şekilde destekleyici olduğuyla alakalı parlak bir hikâyeydi. Öyle destekleyicilerdi ki, tamamen uyum sağlamıştım ve geri dönmeme gerek yoktu. Ama anlatma

fırsatını hiç bulamadığım bir hikâyeydi. Çünkü eve gittiğimde, babamın karşısındaki kanepede oturan bir adam vardı. Önceden gördüğüm biriydi.

Babam çağırarak onlara katılmamı söyledi.

“Bu Onurlu Rai Savona,” dedi. “İnanç Grubu’nun lideri. Eve ilk geldiğinde yaşanan olayla ilgili özür dilemek için burada. Arazimizde sana yaklaşan adam?”

Babama ormandaki adamdan bahsetmemiştim — ve yüzündeki bakışa bakılırsa bu konuda mutlu değildi. Ama bir konudaki cehaletini bir yabancıya asla yansıtmayacağını biliyordum ve eğer ben ağzımdan kaçırırsam, durum daha kötü bile olabilirdi. O yüzden oturup çenemi kapalı tuttum. Adam kara gözlerini babamdan ayırmadı. Onu protestodan tamdım: Kontrolde olan oydu, en sonunda bitiren adam.

“Dediğim gibi, Bay Kahn, onun hareketleri grubumuzla bağdaştırılamaz ve disiplin edildi. Çok iyi niyetli, ama fazlasıyla yanlış yönlendirilmiş birisi. İzinsiz girişi için tam sorumluluk alıyorum ve sahip olabileceği herhangi bir zarar için”-benden tarafa bakış attı-“eşyanıza karşı.”

“Benden mi bahsediyorsun?” diye sordum.

“Lia,” diye bağırdı babam. “Adap.”

“Çünkü ben iyiyim, sorduğun için sağ ol.”

Babam dik dik baktı. Adama, “Gelmenizi takdirle karşılıyorum,” dedi. “Ve şu andan itibaren takipçilerinizi uzak tutacağınıza güveniyorum? Ve kızımdan uzak durmaları konusunda da?”

“Bir daha izinsiz girme olayları olmayacak,” dedi adam. Sesi ağır ve yoğundu, kavanozdan dökülen bal gibiydi, sözleri mide bulandırıcı bir tatlılıkla dökülüyordu. Ancak o kadar tatlı değildi. “Saygılı bir mesafede duracağız. .. yükleme prosedürünün alıcısından.”

“Sanırım bundan kastınız,” dedim, “kızı oluyor.”

Meydan okumamı kabul ederek en sonunda dönüp benimle yüzleşti. “Üzgünüm,” dedi ve hakkını vermek lazım -ya da oyunculuk öğretmeninin

hakkıydı- sesi üzgün geliyordu. Üzgünden de öte. Yüreği burkulmuş gibiydi. “Size karşı kötü bir his beslemiyorum.”

“Hayır, sadece gerçek bir insan olduğumu düşünmüyorsunuz.”

“Görünüşün yanıltıcı olabileceğini düşünüyorum,” dedi. “Aynadaki yansımam tam olarak benim gibi *görünüyor.* Benim gibi konuşuyor. Benim gibi hareket ediyor. Ama bu onu bir kopyadan daha fazla bir şey yapmıyor. Yüzeyin altında hiçbir şey yok.”

“Yansıman kendi başına düşünemez. Senin yapmadığın hiçbir şeyi yapamaz.”

“Senin de programlanmadığın hiçbir şeyi yapamaman gibi.”

“Hayır!” Yanılıyordu. Yanılması gerekiyordu. “Ben bir kopya değilim. Bilgisayar değilim. Ben bir *bireyim*.”

“İnsan Tanrı tarafından yaratılır,” dedi. “Doğal bir beden, kutsal bir ruhla ödüllendirilir. Düşünen ve hisseden bir birey, doğar ve ölür. Bir *insanın* özgür iradesi vardır. Öte yandan sen, bir makinesin. İnsan yapımısın. Bir insan tarafından *programlandın.* İnsan gibi görünüyor ve davranıyor olabilirsin, hatta kendi çapında, bir insan olduğuna inanabilirsin. Ama hayır, senin insan olduğunu düşünmüyorum.”

“Benim özgür irademvar.” Örneğin odanın karşısına geçip suratına yumruk atmamayı tercih ediyordum.

“Kafanın içinde bir bilgisayar var, insan yapımı birkaç parametreye uyman için tasarlanmış bir bilgisayar. Uyarıya karşı davranman gereken, birbirinden farklı şekiller.”

“Eğer sadece bir bilgisayarsam, düşünmeden *uyaranlara* tepki veriyorsam, nasıl oluyor da istediğim herhangi bir kararı vermekte nasıl özgür oluyorum?” Annemin cam minyatürlerinden birini aldım, kahve sehpasında oturmuş tartışmayı izleyen kristal bir domuzdu. “Bunu duvara atmaya ya da masaya geri koymaya karar verebilirim. Kimse beni bir şey için programlamadı. *Ben* karar veririm.”

“Özgür iraden olduğu konusunda tartışıyorsun, çünkü özgür iraden varmış gibi mi hissediyorsun?”

“Evet. Bu da değinmek istediğim noktayı doğruluyor. Eğer akılsız bir bilgisayar olsaydım, nasıl olur da bir şeyi hissedebilirdim?”

“Hissettiğini nasıl bileceğim ki?” diye sordu. “Sanki hissediyormuşsun gibi, düşüncelerin ve inançların varmış gibi davranmadığını, programlanmadığını nereden bileceğim? Kimliğine karşı inancın, özgür iradene karşı inancın, insanlığına olan inancın?”

“Çünkü sana söylüyorum, o inançlarım *var."*

“Ve insanmışsın gibi programlanmış olsaydın söyleyeceğin şey tam olarak buydu. Benimki gibi somlan, kendi seçimlerini yaptığmı söylediğin savlarla yanıtlamaya program-lanırdın. Mantık bunun doğru olmadığını dikte etse bile.”

“Yanılıyorsun.”

“Umarım yanılmıyorumdur,” dedi. “Çünkü bir şekilde *düşünebiliyor s an,* benim kavrayamadığım bir şekilde his-sedebiliyorsan, kalbim senin için acıyor. Olmadığın bir şey olduğuna inanmaktan daha trajik bir şey yok.” Babama döndü. “Üzerime vazife olmadan konuşuyorsam özür dilerim, ama bu *şey* sizin kızınız değil. Kızınızın hatıralarına sahip, kızınızın kişiliğini yansıtıyor, kendisi sizin kızmız olduğuna bile inanıyor olabilir. Ama ne kadar öyle olmasını isteseniz de, değil. Kızınız öldü.”

Babam sessizce, “Evimden defol,” dedi. Ses tonundaki hiddeti maskelediğini fark etmek için onu tanıyor olmanız gerekiyordu.

“Bay Kahn, kırıcı bir şey söylemek istemedim, ama sizi bu konuda gerçeklere yönlendirmeme-”

“Z)e/o/!” Babam cam domuzu elimden kaptı ve duvara doğru fırlattı, tam da Onurlu Rai Savona’nm başının yanma. “Z/eAne/î!”

Onurlu Rai Savona eğilmeye zahmet etmedi. Ama hızlı bir çıkış yaptı, saçındaki cam parçalarını silkeleyip gitti. O gittikten sonra, babamla sessizce oturduk.

“Kendine niye öyle diyor sence?” diye sordum. “Onurlu diye.” Umursadığımdan değildi, ama aklıma söyleyecek başka bir şey gelmedi ve gitmek istemiyordum. Kazadan beri ilk defa yalnız kalıyorduk. Babam çoktan ekranına dönmüştü bile. Eğer sessizliği çabucak doldurmazsam, yaşadığımız an sona erecekti.

Başını işinden kaldırmadan, “‘Cemaatinin’ bir saygı işareti olduğunu söylüyor,” dedi. “Mezhep farkı gözetmeyen, her şey dahil.” Alayla güldü. “Ayrıca, eğer gerçekten saygı kazanamıyorsan, isimden saygı almak da elverişli bir yol.”

Bu, babamın bana insan olmadığımı söyleyen adama saygı duymadığını doğrulamasıydı. İhtiyaç duymamam gereken bir doğrulamaydı.

“Annene bundan bahsetmeyeceğiz,” dedi, sanki bariz olması gerekiyormuş gibi. Ki öyleydi.

“Elbette.”

Daha fazla sessizlik oldu.

“Sana bir soru sorabilir miyim?” dedim. Destek grubunu, Sloane’ı, yumruklarının içinde sıktığı eteğinin kumaşını düşünüyordum. Ölmek isteyen Sloane’ı.

Babam onayladı.

“Varsayalım ki, bana bir şey olsaydı ne olurdu?”

Hâlâ başını kaldırmamıştı. “Ne olacak?”

“Sadece söylüyorum, mesela yani,” dedim. “Eğer ben... incinirsem.”

“O zaman seni düzeltirler,” dedi kısaca. “Sana bütün bunları açıkladıklarını sanıyordum. Endişelenecek bir şey yok.”

Öne doğru yavaşça gelmek zorunda kaldım, cesaretimi kaybedersem diye oyalandım. “Ama ya kötü durumdaysa? Düzeltemeyecekleri bir şeyse?”

“O zaman sana yeni bir beden alırız,” dedi. Sanki önemli bir şey değilmiş gibi. Önceden yaptığım, herkesin yaptığı bir şeymiş gibi. “Eğer ücreti için endişeleniyorsan, endişelenme. Hepsi ilk prosedür için ödediğimiz ücrete dâhil.”

“Hayır. Hayır, ondan değil. Ben sadece... Ya istemezsem? Yeni bir bedeni?”

Başını kaldırıp baktı. “Bu ne demek oluyor?”

“Şey, mesela, bir şey olduğunda — yani, eğer bir şey olursa, ben isterim ki...”

Onu isteyeceğimden değildi. İstemezdim, dedim kendime. Sadece işin prensibiydi, seçim şansım olduğunu bilmek. “Ya sana önceden söylemiş olsam. Yeni beden yok desem mesela. Ya sana bu bedeni istiyorum desem?”

“O zaman sana yeni bir beden alırız,” dedi. İlk seferde kullandığı ses tonuyla aynıydı.

“Hayır, anlamıyorsun, demek istediğim-”

“Hayır, Lia. *Anlıyorum*.” Konu babam olunca, ilgisizlik ve öfke arasındaki farkı söylemek her zaman zordu. İkisi de aynı oradan kontrollü seslerle çıkıyordu, dudakları ince ve yüzü ifadesizdi. “Reşit değilsin. Bu da tıbbi durumun konusunda bana yasal olarak hak veriyor. O durumun ‘canlı’ olarak kalmasını tercih ederim. Yani varsayımsal senaryona göre, kararın geçersiz olurdu.”

Sadece varsayımsaldı. Ama o konuda bir güvence istemedi. “Önümüzdeki seneye kadar,” dedim ısrarla.

“Sebebi?”

“On sekiz oluyorum,” diye hatırlattım. “Sonra benim kararım. Yasal olarak.”

İnce bir gülümseme yolladı. “Yasal olarak. Evet. Tabii kurallara göre oynayan biri olursa.”

“Bize her zaman kurallara göre oynamayı öğrettin.”

Başını salladı. “Gerekli. Tabii kuralları koyacak bir pozisyona gelene kadar. Ki ben öyleyim.”

“Yani diyorsun ki-”

“Lia, fark etmediysen diye söylüyorum, çalışmaya uğraşıyorum.” Ekrana vurdu. “Bu da senin saçma varsayımların için vaktim olmadığı anlamına geliyor.”

“Üzgünüm. Evet, tabii.” Ayağa kalktım. Odada geriledim. “Sonra görüşürüz, belki. Ya da her neyse.” Benimle konuşmak istemiyordu yani. Bu konuda bile. Ne olmuş?

Ama sonra yine konuştu. Bana bakmadan. Zar zor duyabileceğim şekilde.

“Ölmene izin vermem diyorum. Vermeyeceğim. Bir daha olmaz.”

Üst kata çıkıp bir kez daha yatağımın kenarında yalnız oturdum. Ölmek istemiyordum, onu biliyordum. Böy-leyken bile... yaşamaktı. *Bir şeydi.* Diğer seçeneği hayal edemedim. Bazen deniyordum, yatakta uzanıp nasıl olacağını düşünüyordum: hiçlik. Son. Bazen neredeyse yakalıyordum ya da en azından kıyısından köşesinden bir şeyleri. Sonsuzluğa uzanan bir hiçlik, artık ben yokum, hiçbir şey yok. Kavrayamadığım kısmı, ardımda bıraktığım şeylerdi, burada kalacak ve ben gittikten sonra devam edecek şeyler.

Çocukken, dünyanın sadece benim için var olup olmadığını merak ederdim. Odaların ben koridora adım atar atmaz belirip belirmediğini ve benim yanımdan ayrıldıkları anda insanlann yok olup olmadığım, hayatlarının geri kalanı tamamen benim eğlencem içindi. Diğer zamanlarda da insanlann benim gibi düşünüp düşünmediğini -yani *gerçekten*- merak ederdim. Düşündüklerini söylediler ve öyle gibi davrandılar, ama doğru olup olmadığını nasıl bilecektim ki? Tıpkı renkler gibiydi. Kırmızının bana nasıl göründüğünü biliyordum, ama bildiğim kadanyla, diğer herkese farklı görünüyordu. Belki diğerlerine kırmızı mavi gibi görünüyordu ve mavi de kırmızı gibi. İtiraf etmem lazım ki, tam olarak Onurlu Savona’nın söylediği gibiydi. Bir insan, birisinin kafasında gerçekten neler olduğunu nasıl görebilirdi?

Söylediğim şu ki, çocukken gerçek olduğumu biliyordum. Sadece diğerlerinin gerçekliğinden emin değilim. Artık öyle düşünmüyor olsam bile, hâlâ dünyanın bensiz devam edebileceğine ikna olmamıştım.

Ölmek istemiyordum.

Ama konu o değildi. Konu, artık bunu *yapamayaca-ğımdı.* Babam bana izin vermedi.

Zo başını içeri soktu, kapıda tereddüt etti. “Duydum,” dedi.

Aman ne sürpriz. “Kulak misafiri olursan öyle olur.”

Kaşlarını çattı. “Ben dinle — boş ver. Unut gitsin.”

“Üzgünüm.” Ama değildim, gerçekten. Ama gitmesini istemedim. “Bugün berbat.”

“Evet.” Ne diyeceğini bilmiyormuş gibi görünüyordu. Ben de öyle. Önceden Zo’yla pek konuşmamıştık ve artık hiç konuşmuyorduk.

En sonunda, “Sence o haklı mı?” diye sordum.

“Kim, babam mı?” Omzunu silkti. “Ne önemi var ki? Başka bir kaza daha mı planlıyorsun? Ya da şöyle ifade edeyim” -parmaklarını tırnak işareti yapar gibi kıvırdı- “farza?”

Benden neden bu kadar nefret ediyormuş gibi göründüğünü yine merak ettim. Ama soramadım.

Cevap verebilirdi.

“Babam değil,” dedim. “İnanç adamı. Şey hakkında, bilirsin. Her şeyle ilgili.”

“Ruh diye bir şey yok,” dedi Zo. “Yani sende de bir tane olduğunu sanmıyorum.”

“Ama ya kalanı? Benim sadece bir makine olmam, inanarak kendimi kandırmam... Haklı olabileceğini düşünüyor musun?”

Tereddüt etti. Fazla uzun sürdü. Harika — duymak istemediğim bir cevap daha.

“Sorduğumu unut,” dedim. “Tabii ki haklı değil. Ben sadece-”

“Kendini kandırdığını sanmıyorum,” dedi yavaşça. “Ve ben...ben onun söylediği şeyin doğru olduğunu da düşünmüyorum. Doğal olmadığı konusunda. Artık ne doğal ki? Ayrıca...” Pencereye doğru baktı. Sis -kirli hava, pus ya da her neyse artık- bugün kötüydü, öyle yoğundu ki ağaçları bile göremiyordunuz. “Doğa boktan.”

Kahkaha attım. İrkildi.

“Ne?” diye sordum.

“Hiç.” Zo ağırlığını değiştirdi. “Sadece henüz alışamadım.”

“Kahkahama.”

“Seninbütün... Evet. Kahkahana.”

“Annemin şarkıcı olmak istediğine karar verdiği ve provası boyunca bizi oturttuğu zamanı hatırlıyor musun?” Neden o ânı düşündüğümü bilmiyordum.

Zo’nun yüzünde bir gülümseme belirdi, sanki engel olamıyordu. “O aptal şarkıyı durmadan katlederken orada oturmak zorunda kalmıştık. Neydi adı?”

İkimiz de duraksadık. Sonra-

“Bahar Zamanı Çiçekler!” Birlikte.

Kıkırdadı. “Sen beni güldürene kadar her şey yolundaydı.”

“Ben mi seni *güldürdüm*?”

“Şu *yüz şeklini* yaptın!” dedi suçlarcasına. “Yanaklarını şişirip kaşlarını büzüştürdüğün...”

“Evet, çünkü nefesimi tutuyordum, *sana* gülmemeye çalışıyordum. Bir çeşit inme geçiriyor gibi görünüyordun.”

“Tamam, ama o aptal şarkıyı söylemeyi sürdürürken nasıl gülmeden durabilirdik ki-”

“Bahar zamanı çiçekler, ağaçlardaki elmalar,” diye söyledim. “Elin elimde, dizlerimin bağı çağlar.”

Zo, “Sesi hasta bir kedi gibiydi,” dedi.

“Sayko Susskind’in, onu fırtınada dışarıda bıraktığımız gece çıkardığı sesler gibiydi.”

Zo başını iki yana salladı. “Sayko Susskind’i pencereden attığımız zamanki gibi. Can havliyle bağırmıştı.”

“Ve sen gülmeye başlamıştın-”

“Sen gülmeye başlayınca-”

“İkimizi de öldüreceğini sanmıştım.”

Zo sırıttı. “En azından şarkı kariyerine son vermişti.”

“Kariyer,” dedim. “Yaa, tabii. Camlan kırıp kulak zarlarını patlatma konusunda parlak bir gelecek.” Başımı iki yana salladım. “O gece Walker’m geldiğini hatırlıyor musun, neden cezalandırıldığımı açıklamak zorunda kalmıştım, ama bu beni yine kahkahalara boğmuştu ve sonra *sen* yine başlamıştın ve hikâyeyi tamamlayamamıştık? Acaba ona neyle ilgili olduğunu hiç anlattım mı merak ediyorum.”

“Anlattın,” dedi düz bir şekilde. Gülmeyi kesmişti. “Daha sonra ona mesaj atıp anlattın.”

“Ah. Doğru, tamam. Onu nasıl hatırlıyorsun ki?”

“Gitmem gerek,” dedi Zo. Sanki son birkaç dakika hiç yaşanmamıştı. “Geciktim.”

“Nereye gidiyorsun?”

“Ne diye umursuyorsun?” diye bağırdı.

Hiçbir şey söylemedim.

Kapıya dayanarak biraz çöktü, sadece birazcık, çoğu insanın fark edemeyeceği kadardı, ama ben ablasıydım. Fark ettim. “Cass’le dışarı çıkıyorum, tamam mı? Bu sorun mu?” Ama gerçekten bilmek istiyormuş gibi sormadı.

“Sorun değil,” dedim. “O artık senin arkadaşın, değil mi? Git.”

“İznini istemiyordum.”

“İyi,” dedim tekrar, ama iyi falan değildi.

“İyi,” dedi. Ve gitti.

Yatağa gidip kendimi kapatmak, günün yaşandığını bile unutmak istedim. Ama beni bekleyen iki mesaj vardı. Bu deliceydi, çünkü artık neredeyse kimse benimle konuşmuyordu. Tabii ağ bağlantısından tanıdığım öylesine kişiler sayılmazsa ve eğer onları sayıyor olsam bile, çoğunlukla yok olmuşlardı, çünkü şu günlerde zonlarda pek takılmıyordum. Öylesine insanları yeterince görmezden gelirseniz, mesajı alıyorlardı.

En son kısa mesaj Quinn’dendi.

Ben gidiyorum. Sen de öyle.

Mantıklı gelmedi. Ta ki ondan önce gelen mesajı görene kadar, ikimize de yollanmıştı. Göndericisi bilinmiyordu.

Tebrikler, ilk testi geçtiniz.

Sonra saat, tarih ve bir adres vardı.

İkinci tura hazır mısınız?

BIZDEN BIRI *"Eğer bir şeyi hatırlayamıyorsan, o şey gerçekten olmuş mudur?”*

Araba aşina olmadığım bir yola girdi, beni şehre rahatsız olacağım kadar yaklaştıran ufakça bir eve getirdi. Arazinin etrafında bir güvenlik alanı vardı, ben geçerken kalktı. Dışarıda beni bekleyen kimse yoktu. Quinn’in gelip gelmediğini merak ettim. Ya da gelme konusunda fikrim değiştirmiş miydi? Sonuçta, kimliği bilinmeyen biri bana söyledi diye hiçliğin ortasındaki bir yere gitmek biraz deliceydi. Nereye gittiğimi kimseye söylemeden gelmek, biraz daha deliceydi.

Ama buraya kadar gelmiştim, içeri girecektim. Sonuçta, en kötü ne olabilirdi ki? Ölebildiğimden değildi ya.

Kapıyı tıklattım. Kapı açıldığında, destek grubundaki mavi saçlı kız arkasında duruyordu. “Sen?” dedim şaşkınca. Kız -Ani, diye hatırladım- orada benden daha az konuşmuştu, çok renkli saçı dışında hatırladığım tek şey, biraz sıradan olmasıydı.

“Ben sayılırım,” dedi yumuşakça. “Ama sadece ben yolcum. İçeri gel.” Kenara çekildi.

Ev onlarla kaynıyordu. Meka-kafalar. Deri yüzücüler. Ucubeler. Cidden kaynıyordu, bazıları yerdeki ucuz halının üzerinde -ya da birbirlerinin üzerinde- kıvranıyorlardı, gözleri geriye kayıyor, parmakları kasılıyordu. Sanki Xers etkisindeydiler, ama olamayacaklarını biliyordum, çünkü benim gibilerdi.

Hayır, diye düşündüm bakmamaya çalışarak, henüz fark etmemiş olsalar bile.

Benim gibi değiller.

Ev çok az döşenmişti: beyaz duvarlar, gri zemin, gelişigüzel duvara yaslanmış birkaç ucuz kanepe vardı, pek bir şey yoktu. Ani onlardan birine oturdu, Quinn'in kolunun altına yaslandı. Quinn evinde gibi görünüyordu. Yanlarında boş bir yer vardı. Oturmadım. Diğer kanepede kahverengi gözlü, kahverengi saçlı ve balmumu gibi yüzünde ekşi bir ifade olan, uzun, zayıf bir meka-kafa oturuyordu. Ve onun yanında, turuncu gözleriyle bana bakan, tanıdık görünen biri vardı. Jude bir şey, önceki deri yüzücülerden biriydi. Bir yıl önce bütün videolarda o vardı, partilere katılıyor, videoları basıyor, bütün takipçi zonlardan çıkıyordu. Ve sonra, bir ya da iki ay sonra, insanlar sıkılmıştı -ya da o sıkılmıştı- ve ortadan kaybolmuştu. Anlık ünlülerden bir ay daha uzun ömürlü olmuştu; şanslıydı.

Ayrıca o zamanlar esmerdi. Ama şimdi o... başka bir şeydi. Saçı gümüş rengi parlıyordu ve renk yüzünden aşağı iniyor, alnını ve yanaklarını metalik bir parıltıyla boyu-yordu. Çıplak sol kolunu saran siyah çizgiler vardı. Ama sağ kolu, en kötüsüydü. Sahte eti sıyrılmıştı, altındaki devreyle birlikte nabız gibi atan ve parıldayan transparan bir şeyle kaplanarak değiştirilmişti.

Yalnız değildi. Yerde kıvranan ucubeler de gümüşlerle kaplıydı, derileri dönen diyagramlarla kaplıydı ve sıyrılmıştı, kablo bağları açıktı. Hatta bir tanesi, kel kafatasını yüzeyin altında pır pır eden beyin kalıbının girinti ve çıkıntılarıyla süslemişti. Ani, kanepede öne doğru eğildiğinde, tişörtü sırtında sıyrılıp bir parça çıplak, gümüşi tenini açığa çıkardı.

"İstediğin kadar bak," dedi Jude. "Ne olduğumuzu bilmen önemli."

"*Sizin* ne olduğunuzu. Bir avuç ucube," diye homurdandım. "Kendinize ne yaptınız?"

"Ucube değiliz. *Makineyiz*," diye düzeltti Jude. "Ve biz bir şey yapmadık. Sadece kabul ettik."

"Bunun komik olduğunu mu sanıyorsun?" dedim tiksinerek. "Hepimizi bir şakaya dönüştürmek mi istiyorsun?"

"Şakaya değil," dedi Jude. "Bir makineye."

"Ben makine değilim!"

Jude, Ani'ye dik dik baktı. "Onun sorun olmadığını söylediğini sanmıştım."

"Öyle," dedi Ani, Quinn'e bir bakış attı. "Arkadaşı-"

Quinn'le aynı anda, "Arkadaş değiliz," dedik. Sadece Quinn güldü.

"Sanki anlamış gibiydi," dedi Ani. "Toplantıdan çıkıp gitti. İyi bir işaret gibiydi."

"Bu da ne?" diye sordum. "Bir çeşit aptalca casus oyunu mu? Toplantılara gidip ona rapor mu veriyorsun? Bu *adamaT*'

"Şey, kız aptal değil," dedi Jude. "O konuda hakkını vermeli."

Ayağa kalktım. "*Kız* buradan gidiyor."

"Kal," dedi Ani. "Sen buraya aitsin."

Ürperdim. "Hiç sanmıyorum."

Quinn, "Sascha'nm saçmalığından daha iyi," dedi, Ani'nin kolundaki gümüş rengi yeri okşuyordu. "Ne olduklarını biliyorlar. *Bizim* ne olduğumuzu."

"Ben bu değilim," dedim gerileyerek.

"Hepimiz öyleyiz." Jude'un yanında oturan oğlan ilk defa konuştu. "Beğen ya da beğenme."

"Bırak onu, Riley." Jude elini tembelce kapıya doğru salladı. "Burası insanların geriye doğru değil, ileriye doğru baktıkları bir yer. Bunun için hazır olmadığı açık. Ne olduğu konusunda sızlanıp duracaksa ve olduğu şeyi inkâr edecekse olamaz."

"Ben hiçbir şeyi inkâr etmiyorum."

"Kurduğun cümle mantıksal bir imkânsızlık," dedi Jude. "Kusurlu olduğundan bahsetmeyeceğim bile. Bunları çözdüğünde geri gel. Bekleyeceğiz."

"Umarım sonsuza kadar bekleyebilirsiniz."

Jude kahkaha attı. "Ne, orada başarabileceğini mi sanıyorsun? Orglarla?"

“Neylerle?”

“Orglar — organikler. Kan ve organlardan oluşan iğrenç şeyler. İnsanlar. Bilirsin, senden nefret edenler.”

“Kimse benden nefret etmiyor.”

“Evet, hiç de inkâr içinde değilsin.” Jude başını iki yana salladı. “Biraz daha büyüdüğünde geri gel.” Benden daha genç duruyordu. Ama o bir deri yüzücüydü — görünüş hiçbir anlam ifade etmiyordu. “Ee? Ne bekliyorsun? İyi bir meka ol ve dışarı çık.”

“Beni kovuyor musun?” İnanılmaz.

Üzgünüm, diyerek dudaklarını kıpırdattı Quinn. Ama olduğu yerde kaldı.

“Orglarınla iyi eğlenceler,” dedi sahte neşeyle. “Kendine iyi bak.”

“Sen de zihinsel sorunlarına iyi bak,” diye tavsiyede bulundum.

Ve çıktım.

Ön verandanın kenarında oturan bir meka-kafa vardı. Kapı arkamdan çarpınca irkildim, dikkatini çekecek diye korktum. Bir günlüğüne yeterince deri yüzücüyle konuşmuştum. Belki de bir ömür yetecek kadar.

Ama meka-kafa başını kaldırmadı. Kamburunu çıkararak eğilmişti, sustalı bir çakı tutuyordu ve verandanın çürüyen ahşabında bir şey oyuyordu, ancak-

Nefesim kesildi.

Ahşap oymuyordu. Kolunu oyuyordu. Ucu yine batınca bıçak parladı, bileğinden dirseğine kadar kesti. Titredi.

Ve en sonunda bana baktı, dudakları mide bulandırıcı bir gülümsemeyle kıvrıldı. Dişleri gümüşle kaplıydı.

“İyi hissettiriyor.” Sesi iç geçirir gibiydi. “Yani, kötü bir his. Ama iyi de hissettiriyor. Anlıyor musun?”

Başımı iki yana salladım. Anlamıyordum.

Ama...

Acı, diye düşündüm. *Acı çekmeyi özlüyorum.*

Başımı daha hızlı salladım.

Bıçağı atıp dikkatlice yakaladı ve keskin kısmını tuttu. Sonra, kraliçesine sunan bir şövalye gibi, bana uzattı. “Hoşuna gidecek.” Dişleri parladı. Bıçağın sapı gibi değildi. Batan güneşte mürekkep gibi siyahtı. “Göreceksin.”

“Sen delisin,” diye fısıldadım. Sesimi doğru düzgün ayarlayamadım. Kendimi uzaklaşmaya ikna edemediğim gibi. “Hepiniz öylesiniz.”

Sadece onayladı.

Bıçak hâlâ oradaydı, bekliyordu.

İstemiyordum.

İstemiyordum.

“Ben sizden biri değilim,” dedim daha yüksek sesle. Geri çekildim. “Buraya ait değilim.”

Meka-kafa sadece omzunu silkti ve yine oyma işine döndü.

Hepsi kafayı yemiş, dedim kendime. Ucubeler. Benimle hiç alakaları yok. Benim *gibi* değiller.

Buraya gelmem yanlıştı, aptallık etmiştim.

Son zamanlarda çokça aptallık etmiştim. Ama artık bitmişti. Verilecek birinci akıllı karar? Bu yeri, bu... *insanları* bırakmaktı.

Gitmek — ve bir daha asla geri gelmemek.

Bir ay geçti.

Ne kadar kolaydı gördünüz mü? Üç küçük kelimeyle A noktasından B noktasına ulaştım, arada olup biten her şeyi atladım. Sanki böyle bir şeyi gerçek hayatta yapmanız mümkünmüş gibi, sanki gözlerinizi kapatıp açtığınızda bir ay geçtiğini

öğrenebilirmişsiniz gibi.

Öyle değildi. Günler yavaşça geçti, hatta dakikalar yavaşça geçti. Ve hepsini yaşamak zorunda kaldım. Okula gittim, en azından çoğu gün. Zil çaldıktan sonra boş sınıflarda takıldım, sonra bir sonraki derse son saniyede gittim, böylece öğretmen kapıdan girmeden içeri sıvışabiliyordum. Ve bir sonraki ders için, yine ve yine. Kimse orada olduğumu bile bilmiyordu, çünkü boş gezen öğrencileri yakalayan biyo sensörler beni yakalayamazdı. Her günün sonunda doğruca eve gittim, yolun batı kanadından geçip de Zo ve diğerlerini görmemek için, park alanına uzun yoldan gidiyordum.

Hava gittikçe soğudu.

Fark ettiğimden değildi. Bazı günler öğleden sonra kendimi odama kapattım, ağa bağlandım ve avatarımı ağ bağlantısında görevlere yolladım. Eskiden tanıdığım kişilerin zonlarından uzak durdum, Akira'da gittikçe iyi oldum, dünyanın diğer tarafında yaşayan ve bir makineyle oynadığını bilmeyen oyuncuları iyice benzettim.

Akşam yemeklerini atladım. Annem yalvarsa bile, babam emrettiğinde bile. Ve ikisi de o kadar fazla uğraşmadı. Beni orada istemiyorlardı, masada kaskatı ve kıpırtısız oturarak onların ağızlarına risotto, fileto ve çikolatalı pudingleri tıkışlarını izlememi istemiyorlardı. Sonra gizlice mutfağa indiğim geceler vardı, brownie, kurabiye ya da çikolatalı herhangi bir şeyi alıp çatalla ezdim ve yutmaya çalıştım, boğazımın ilerisindeki ızgaradan bir şeyleri geçirmek umuduyla su içtim. Bir şeyin tadını almak için değil -bir şeyin tadını da *alamıyordum* zaten- sadece ne olacağını görmek için. Hiçbir şey olmadı.

Artık güncelleme yapmıyordum. Günlük bir rutin olması gerekiyordu; ölümün sonsuzluğuna karşı korumam olması gerekiyordu, her deneyim depolanacak, her hafıza kaydedilecekti, böylece bir sonraki kaza olduğunda, ben -gerçek ben, on yedi yıllık günlerin ve gecelerin gizemli özeti ve kredinin satın alabileceği en iyi kuantum programlaması- kalacaktım. Ama ne gereği vardı ki? Eğer en kötüsü olursa ve baştan başlamak zorunda kalırsam, neyi hatırlamama gerek vardı? Başka bir anlamsız derse daha girme zamanı gelene kadar okulun arkasında dakikaların geçmesini beklemeyi mi? Ya da belki Walker'in beni gördüğü, donakaldığı, sonra aniden dönüp aksi yöne gittiği ânı? Çok kıymetli anılar değildi. O yüzden geçip gitmelerine izin verdim.

Geceleri koştum. Fabrika ayarları, beden yorgunluk raporu verdiğinde koşmayı bırakmamı öneriyordu; normal insanların uyuduğu zamanlarda “uyumamı” söylüyordu. Ama hissettirdiği şeye katlanamadım. Eğer rüya görsem tek bir şey olurdu, ama rüyalara yer yoktu. Sadece karanlık olsa bile olurdu. Karanlıkta epeyce zaman geçirmiştim. Ama kapanmak bir boşluğa teslim olmak demekti; gözlerimi kapatıp tekrar açıyordum, ânında, ama saatlerin geçtiğini fark ediyordum. Uyuduğunda, bedenin zamanı bilirdi. Önceki gün karanlıkta can verir; yarın uyanırdı. Gözlerin açıkken bilirdin. Bedenin yaşlanır, kum saati boşalır, ölüm yaklaşır, zaman geçer ama yitmezdi. Ama benim için artık öyle değildi. Kendimi her gece yeni baştan kaybediyormuşum gibi hissetmeden kapanamıyor-dum. Onun yerine koştum.

Karanlıkta ormanda koştum, engebeli zemine ya da yola düşen kırık dallara takılmaktan korkmadan, daha hızlı koştum. Belki düşmeyi umuyordum, sadece canımın yanıp yanmadığım görmek için ve eğer hissedersem, belki de bu iyi oluyordu. Çünkü bir şey hissetmek hiçbir şey hissetmemekten daha iyiydi. Ama hiç düşmedim. Ve yorulduğumda hiç durmadım. Beden bana yorulduğunu söyledi, ama sancı hissetmedim, kramp girmedi, nefesim kesilmedi. Bedenin monitör sistemi gözlerimin önüne kırmızı uyarı işaretleri gönderdi, görmezden geldim. Koç beni takımdan atmadan önce, koşmanın yüzde doksanının kafada olduğunu söylerdi. O insanlar için diye düşündüm, (ı*Orglar*. Kelime aklıma giriverdi, ama görmezden geldim, çünkü Jude’un kelimesiydi, Jude ve ucubiklerinin, benim değil.) Benim için her şey zihinseldi; beden ya da her neyse, önemsizdi. O yüzden saatlerce, millerce, sıkı-lana kadar koştum ve en sonra daha uzağa koştum. Ta ki en sonunda eve gidip güneşin doğuşunu bekleyene kadar.

Bir ay geçti.

Bir salı günü oldu.

Avluyu geçiyordum, okulun iki kanadı arasındaki çinili, açık havalı bir koridordu. Bir de kapalı bir koridor vardı ve çoğu insan onu kullanırdı, dışarıda gerekenden daha fazla zaman geçirmek istemiyorlardı.

Ben soğuğu tercih ediyordum. Olduğunda garip hissetmiyordum. Pek bir şey hissetmiyordum, bu artık yeni normaldi. Her şey normaldi.

Bir ayak diğerinin önüne. Bir adım, sonra bir tane daha. Bir tane daha. Ve sonra-

Yoktu.

Hareketsizdim. Sol ayak önde, yerde dümdüzdü. Sağ ayak bir adım geride, başparmağın üzerinde, kalkmak üzereydi. Kollar sallanıyordu, biri önde, diğeri arkada. Baş aşağıdaydı, her zamanki gibi.

Kıpırda, diye düşündüm öfkeyle. *Yürü!*

Beden beni görmezden geldi. Beden grevdeydi.

İnsan heykel olmak acıtmadı. Beni yormadı. Hiçbir şey hissettirmedi. Ben hiçbir şey hissetmedim. Tıpkı boşlukta süzülen bir çift göz gibi.

Konuşamadım.

Ve çoğu heykel gibi, kalabalığın dikkatini çektim.

“Bu da ne be?!” Birden fazla insan bağırarak kahkaha atıyordu. Birkaçı beni dürtükledi. Biri neredeyse beni deviriyordu, diğeri yanımdan yakalayarak donmuş ayaklarımın üstünde dengeledi. Durmadan gülüyorlardı. Birkaç oğlan tişörtümün altına baktı.

Walker ve Bliss yanımdan geçti, tereddüt ettiler, sonra yürümeye devam ettiler. Duraksayan Bliss’ti. Walker onu çekip uzaklaştırdı.

Ben olduğum yerde kaldım.

“Sence bizi duyabiliyor mu?”

“Kızı kim bozdu?”

“Şeyi kim bozdu demek istedin herhalde?”

Birisi başımın üzerine muz kabuğu koydu. Birisi kalın bir kırmızı işaret kalemiyle yüzüme yaklaştı. Alnımı karaladığını hissedemiyordum. Ama kalemin kapağını kapatıp geriye çekilirken yüzünde beliren memnun sırıtışı görebiliyordum.

Belki de cezalandırılıyorum, diye düşündüm. Belki İnanç haklıydı ve benim hiç var olmamam gerekiyordu. Tanrı’ya inanıp inanmadığımdan bile emin değildim,

ama kadın, erkek ya da her neyse artık, benim ruhsuz ve berbat halde dolaştığımı görünce kızmıştı herhalde. Bu kutsal bir ceza için etkili bir başlangıç gibiydi.

“Sence bu şekilde sonsuza kadar kalır mı?”

Ben öyle düşünüyordum. Bedenin yokluğu sonsuz hissettiriyordu. Sırf zihinden ibarettim. Süzülüyordum. Süzülebilmeyi diliyordum, kalabalık ayrıldığında, Auden Heller aralarından geçip geldi.

“Uzaklaşın,” diye tısladı onlara. Kimse kıpırdamadı. “Siktirin gidin şuradan!”

Auden düşman bir kalabalığı alt edecek kadar iri değildi; sadece birisini indirecek kadar iriydi ve şu anda bir sürüsüne bakıyordu. Ama siyah çerçeveli gözlüklerinin arkasında yarı delirmiş görünen Auden’a bakıyorlardı. Belki kaçınmaya değecek bir şey gördüler ya da belki donmuş ucubeye gülmekten yoruldular. Belki işaret kalemleri kurudu. Sebebi her neyse, yolundan çekildiler.

Auden kollarını belime doladı.

Senin beni kurtarmana ihtiyacım yok, diye düşündüm öfkeyle.

“Umarım bu canını yakmıyordur,” diye mırıldandı.

Hiçbir şey canımı yakmıyor, diye düşündüm. Beni kaldıracak kadar güçlü olmasını beklemiyordum. Öyleydi. Beni taşıdı, bedenim kaskatıydı, ayaklarım yerden birkaç santim yukarıdaydı, yüzüm omzunun üzerinden boşça bakıyor, kalabalığı izliyordu. Uzaklaşan bir mesafeden hâlâ kahkaha atıyorlardı.

Auden avluyu geçerken sessizce, “İyi olacaksın,’’dedi. “Seni nasıl düzelteceklerini biliyorlar.”

Duyabildiğimi nasıl bildiğini merak ettim. Ya da umursadığımı.

Yardım etmeye zahmet etmesinin sebebini merak ettim.

Beni okulun tıbbi desteğine götürdü, ama elbette işe yaramazdı. İlkyardıma ihtiyacım yoktu, ayarlanmaya ihtiyacım vardı. Teknisyen ailemi aradı, onlar da Bio Max’i aramış olmalıydı. Belki de doğrudan bana-Ben-de’yi aramışlardı. Ve bekledim, hâlâ donmuş halde bir kenara koyuldum. Auden da bekledi, bedenimin yanındaki bir sandalyede oturup elimi tuttu.

Adam beni almaya geldiğinde Auden, “Seninle geliyorum,” dedi.

Adam başını iki yana salladı.

Auden, “Evet,” diye üsteledi.

Adam beni omzuna atınca dünya tepetaklak oldu. Yüzüm sırtına yapıştı ve kıçına bakmaya başladım

“Senin yasal olduğunu nasıl bileceğim?” diye sordu Auden. “Onu kaçırmaya falan ça'ışıyor olabilirsin. Seni durdurabilecek durumda değil.”

“Sen de durdurabilecek durumda değilsin, evlat.” Birkaç işi aynı anda yapacak kadar iriyarı görünen adam, beni tutmadığı koluyla Auden’ı iterek yoldan çekti.

Okul teknisyeni Auden’a, “Bırak gitsinler,” dedi. “Ona nasıl yardım edeceğini biliyor.”

O dediğini kimse bilmiyor, diye düşündüm.

Adam beni dışarı taşıdı, park alanının dışına, muhtemelen çoktan en sevdikleri takipçi zonlara fotoğraflar atmış olan bir grup alaycı özentinin yanından geçti. Beni bir arabaya taşıyıp içeri tıktı.

“Velet haklı,” diye homurdandı adam, beni arkaya oturttu. “Herhangi bir şey yapabilirdim. Kim bilirdi ki?”

Eli bacağımda oyalandı, dar alana sıkıştırmak için kıvırmak zorunda kalmıştı. Uzuvlarım gergindi, ama göründükleri gibi donmuş değillerdi. Biraz çabayla, onları oynattığında hareket ediyorlardı. Parmağını bacağımdaki deride ağırca gezdirdi.

Hissedemiyorum bile. Yani gerçekten olmuyor. Gerçekten benim bedenim değil.

“Neredeyse unutuyordum,” dedi gülerek. Tişörtümü kaldırıp altına uzandı. Elleri gövdemden yukarı çıkarken kumaşın kıvrılmasını izledim. Kolumun hemen altındaki yamaya masaj yapmasını ya da emniyet kısmını açığa çıkarmak için dikkatlice kaldırdığını hissedemedim. Sadece BioMax teknisyeni tarafından ve iyi korunan bir giriş şifresiyle kullanılan bir girdi portuydu; bir acil durum kapaması. Ama ne yaptığını biliyordum. Ve kendimi uyanık kalmak için ne

kadar zorlarsam zorlayayım, işe yaramayacağını biliyordum.

Yapma, dedim çaresizce.

Uyuyarak geçirmek istediğiniz bazı zamanlar vardı, zamanın geçtiğini ya da sizi bugünden geleceğe taşıyacak olayları fark etmeden A noktasından B noktasına geçmek istediğiniz anlar. Ve genellikle o anlarda uyanık kalmak daha akıllıca -daha güvenli- olurdu.

Yapma.

“Tatlı rüyalar,” dedi adam.

Lütfen yapma.

Işıklar söndü.

“Yapma,” dedim ve yüksek sesle söyledim. Farklı bir yerdeydim, tanıdık beyaz odadaydım ve gözlerimde çok parlak bir ışık vardı. Bana-Ben-de’nin yüzü benimkinden birkaç santim ötedeydi. On üçüncü kata dönmüştüm.

“İşte buradasın,” dedi. “Her şey yolunda.”

“Neler oldu?” Arabayı hatırlıyordum. Adamın ellerinin vücuduma değişini, tişörtümün altında kıvrılışını, pis gülümsemesini hatırladım ve sonra... buradaydım, uyanıktım, Ben’le birlikteydim. Sanki zaman hiç geçmemiş gibiydi.

“Birilerinin kendine pek iyi bakmadığından şüpheleniyorum,” dedi. “Ve sistemin. 1. Şey, şöyle düşün; organik bir bedende, çok fazla aşınma, aşırı yorulma ve düzensiz beslenme insanı zayıf düşürür, virüslere açık hale getirir. Bu beden de, düzgün davranmadığında, aynı soruna kurban olabilir. Mikroplar açısından değil elbette.” Sahte bir kahkaha attı. “Ama doğru virüsle her sistem dağılabilir — doğru şartlar altındaysa. Bedenin ve nöral bağlantın arasındaki geçici bir bağlantısızlık. Eğer kendine iyi bakarsan tekrar sorun olmaması gereken bir şey.”

Ama bilmem gereken şey bu değildi. “Buraya nasıl geldim? O adam kimdi?”

“Seni buraya getiren adam mı? Sadece teknisyenlerden biri.”

“Beni bayılttı.”

“Kapatmayı başlattı,” dedi. “Standart prosedür. Eminim pek hoş olmamıştır, öyle donakalmak. Gerekenden daha fazla rahatsızlığa sebep olmak istemedik.”

“Beni buraya yeni mi getirdi?”

Ben onayladı. “Doğrudan buraya. Seni hemen düzelttik. Birkaç test daha yapacağız, sonra eve gidebileceksin.”

“Ne kadar sürdü?”

“Çok fazla sürmez-”

“Hayır. Ne kadar süre kapalı kaldım?”

Bana-Ben-de saati kontrol etti. “Sanırım beş saat kadar. Ama ben aşağı inene kadar senin üzerinde çalışmaya başlamadılar. Yani tamir etmek sadece bir saat falan sürdü. Sadece ufak bir sorundu, endişelenecek bir şey yoktu.”

Beş saat gitmişti. Kapalıyken.

Bunun dört saati bir yığın halinde, gevşek ve hiçbir şey yapamaz halde, bir yerde yatarken geçmişti. Tıpkı *oyuncak bir bebek* gibi. Adamın biri ya da herhangi biri beni dolaştırmış, ne istiyorsa yapmıştı. Ya da belki hiçbir şey yapmamıştı. Belki beni depodaki bir yedek parça gibi bir yerlerdeki bir masaya atmıştı ve gitmişti.

Eğer bir şeyi hatırlayamıyorsan, o gerçekten olmuş mudur?

Hayır, diye düşündüm.

Hatta öyle olsaydı bile fark etmezdi. Beden *ben* değildi, beyin kapalıyken öyle değildi. Bir yığın yedek parça gibi davranıyorlardı, çünkü öyleydi. Ben değildi.

Yani her ne olmuş olursa olsun, hiçbir şey olmamıştı.

Hiçbir şey olmadı.

“Kendine dikkat etmeye başlaman lazım,” dedi Ben. Bunu söyleyişindeki bir şey, yaptığım şeyleri biliyormuş gibi görünmesini sağlamıştı, hepsini. Sascha’nm sevgilimden bahsederken kullandığı sesle aynı tondaydı. Biraz fazla bilmişçe,

sanki kendini göz kırpmamak için zor tutuyormuş gibi. “Bunu yapacağına söz verir misin?”

“Bunun bana bir daha olmayacağını garanti edebilir misin?” diye sordum.

“Eğer kendini bu kadar zorlamayı kesersen mi? Evet, garanti edebilirim. Peki *sen bana* bunun bir daha olmayacağını garanti edebilir misin?”

“Evet.”

Ne yapmam gerektiği umurumda değildi: Bir daha asla böyle çaresiz olmayacaktım.

S ON LAN D İRİLDİ

“Bilgisayarlar düşünür, insanlar hisseder. ”

En sonunda eve geldiğimde, zonumda Auden’dan gelmiş bir mesaj bekliyordu. Avatarı aynı kendisi gibi garipti, kurbağa bacakları ve kara böcek kanatlan olan bir yaratıktı. Mesajı Auden’ın sesiyle şakıdı. “İyi misin?”

Görmezden geldim.

Ama ertesi gün okulda, beni öğle yemeği vaktinde alçak taş duvarın arkasında otururken bulduğunda, oturmasına izin verdim.

“Burada olmamalısın,” dedim.

“Sen de öyle.”

“Ama *beni* yakalayamazlar.” Başımla biyo sensörleri işaret ettim. “Biyolojik değilsen, sezemezler.”

Auden omzunu silkti. “Ve beni yakalamayı umursamazlar. Kimse dikkat etmiyor.”

“Nereden biliyorsun?”

İçinde şüphe verici yeşil bir şey bulunan ince bir sandviçi açtı. “Eskiden nerede yiyordum sanıyorsun? Sen benim bölgemi almadan önce de denilebilir.”

“Ah.”

“Aynen öyle, ‘ah.’”

“Sanırım sana teşekkür falan etmeliyim,” dedim. “Dün için.”

“Sanırım etmelisin.” Bir duraksama ânı oldu. “Ama etmediğini fark etmeden edemedim.”

Gülsem mi, sandviçini suratına mı yapıştırsam bilemedim. Kesinlikle teşekkür ederim demeyecektim.

“Neyse, çanta neyin nesi?” diye sordum onun yerine.

“Ne çantası?”

Gözlerimi devirdim. “Şu çanta.” Hep etrafta dolaştırdığı yeşil şeyi işaret ettim. “Yoksa senin can simidin falan mı?”

Auden kızardı. “Bir şeyler işte. Önemli değil.”

Gerçekten mi?” Şüphe duyarak uzandım. “Bakalım-”

“Yapma!” diye bağırarak kaçırdı. Yumrukları kayışların etrafında kasıldı.

“Tamam, neyse. Üzgünüm.” Ellerimi teslim olurcasma kaldırdım. “Sorduğumu unut.”

“Bak, üzgünüm, ama...”

“Ciddiyim. Unut gitsin. Bilmek istemiyorum.”

Ben mi ona kızgındım, yoksa o mu bana emin değildim. Ya da ikimiz de kızgın değildik. Aramızda belirgin olmayan bir sessizlik vardı, sanki yerleşip rahatımıza mı baksak, yoksa kalkıp gitsek mi diye karar veremiyorduk.

“Benden ne istiyorsun?” diye sordum.

“Bir şey istediğim fikrine nereden kapıldın?”

“Birbirimizi tanımıyoruz bile ve sen... bilirsin, sen beni savunup duruyorsun. *İyi* davranıyorsun. Ve şimdi buraya geldin. Neler oluyor?”

“Yani birisi sana iyi davranınca bir şey istediklerini mi düşünüyorsun?” diye sordu. “İlginç.”

“Bunda o kadar ilginç olan ne?”

“Eğer bir psikiyatr olsaydım, diğer insanlarla ilişkilerin ve onlardan beklediğin şey için ne anlama geldiğini merak edebilirdim,” dedi.

Çok acayip biriydi. “Psikiyatr da ne halt oluyor?”

“Doktor gibiler, ama ruh halin için. Kendini berbat halde hissettiğinde konuştuğun biridir.”

“Neden daha iyi hissetmek için mod-d alabilecekken öylesine biriyle *konuşacaksın* ki?”

“Sanırım bu mod-d’lerden öncesiydi,” dedi. “Ya da belki onları istemeyen insanlar için.”

“Bana sorarsan biraz aptalca.” Ruh halini değiştirebi-liyorsa, kim yapmazdı ki? Mutlu olmak istediğinde seni mutlu eden, uyuşmak istediğinde seni uyuşturan bir şey? Onları çikolatadan daha çok özlüyordum. Peki yerine ne alıyordum? Sonsuz yaşam onlardan biriydi.

Peki berbat hissetme kısmına yardım etmeye gelince? Sanırım Sascha yetecekti.

İlaçları özlüyordum.

“Bu arada, ilişkilerim gayet iyi,” dedim. “Bazı insanların aksine, en azından ilişkilerim *var."*

“Ah, çok pardon,” dedi abartılı bir şekilde. “Unutmuşum — sen *popülersin* ya.”

Bir sebepten, belki gerçeklikten çok uzak olduğu için, belki popüler olmayı ölümcül bir durum gibi gösterdiği için, belki ağlamaktan başka bir şey olmadığı ve benim gözyaşı kanallarım olmadığı için, kahkaha attım. O da öyle.

Nefesini topladığında, “İnsanlar salak,” dedi.

“Bunu söylemene gerek yok.”

“Öylesine söylemiyorum. Eskiden takıldığın şu kızlar var ya? Sığ sürtükler. Ve erkekler-”

“Dur,” dedim.

“Onlar senin *arkadaşların* değil,” dedi. Sanki hatırlatmaya ihtiyacım vardı. “Seni bir kenara attılar.”

“Fark ettim. Sağ ol. Ama onlar yine de...” Başımı iki yana salladım. “Yani benim

hakkımda da öyle mi düşünüyorsun? Sığ sürtük?”

“Bence...” İlk defa ne söyleyeceğinden emin değilmiş gibi göründü. “Artık farklısın. Ve bu ilgimi çekiyor.”

Bu bir cevap değildi.

“Yani dün o yüzden mi yardım ettin? Ben senin için bir çeşit bilimsel proje falan mıyım?” dedim tersçe. “Oynaman için bir şey?”

“Neden bunu yapıyorsun?” diye sordu.

“Neyi?”

“O kadar ufak şeyleri bile başka bir şeye dönüştürmeyi. Acımasızca.”

“Yine psitakırım olmaya mı çalışıyorsun?” dedim.

“Psikiyatr.”

“Ben de öyle dedim.”

“Sadece nasıl olduğunu bilmek istiyorum,” dedi. “Öyle...”

“Farklı olmanın mı?” diye sordum. “Berbat.”

“Hayır. Farklı olmanın nasıl olduğunu biliyorum.” Çantasının kayışını parmaklarına doladı. “*Sen* olmanın nasıl olduğunu bilmek istiyorum. Yüklenmenin. Tamamen senin kontrolünde olan bu zihne sahip olmanın, hiç yaşlanmayacağını, asla ölmeyeceğini, bu bedeninin her anlamda kusursuz olduğunu bilmenin...” Başını kaldırıp bana bakarak kızardı. “Öyle demek istemedim. Yani, ben sadece...”

“Endişelenme,” dedim. “Kimse öyle demek istemedi. Öncesine kadar.”

Daha derin bir pembeye dönüştü. “Öylesin gerçi,” diye mırıldandı. “Böyle iyi görünüyorsun.” Ne dediğini anlamam bir saniyemi aldı. “Öncekinden daha iyi. En azından bence.”

Beden kızaramazdı. Auden Heller bana iltifat etti diye kızaracağımdan değildi zaten. Dünyanın Auden Heller’la-rı, dünyanın Lia KahnTarma hep iltifat ederdi.

O yüzden oldukları yerdelerdi.

Ama çok uzun zamandır ilk defa gerçekten Lia Kahn gibi hissetmiştim.

“Teşekkürler,” dedim. “Yani, dün için.”

“Peki nasıl bir his?” diye sordu hevesle.

“Yani... pek bir şey yok.” Ona açıklamak istemiyor değildim. *İstiyordum,* garip kısmı oydu zaten. Ama nasıl yapacağımı bilmiyordum. “Her şey neredeyse aynı, ama tam olarak değil. Hepsi biraz yanlış, anlıyor musun? Kulağa farklı geliyor, farklı görünüyor ve hissetmeye gelince...”

“Bir yerlerde yapay etin her santiminde bir milyondan fazla reseptör olduğunu okumuştum, organik hisleri taklit etmek için,” dedi.

“Sen diyorsan.” Ben hiçbir şey okumamıştım, bedenin nasıl çalıştığını bilmek istemiyordum. Sadece daha iyi çalışmasını istiyordum. “Ama belki de bir milyon yeterli değildir. Hissedebiliyorum, ama şey gibi değil...” Elimi çantasının yüzeyine sürttüm. Bu defa çekmedi. “Sanki gözlerimi kapatıp çantaya dokunsam, orada olduğunu biliyorum. Sert bir yüzeyi olduğunu biliyorum, biraz ka-şındırıcı. Tüm bunları biliyorum, ama ben... Aynı değil işte. Sanki kafamın içinde yaşıyormuşum gibi, anlarsın ya? Bedeni uzaktan kumandayla yönetiyormuşum gibi. *İçinde* değilim gibi.”

Auden onayladı. “Bedenden ayrılma hissi, yeniden uyum sağlamanın erken safhalarındaki yaygın bir yabancılaşma şaşkınlığı. O konuda da okudum.”

“Bu anladığın anlamına gelmiyor,” diye patladım. “Nasıl olduğunu bilmiyorsun.”

“Bilmediğimi biliyorum,” dedi. “Ama öğrenmek istiyorum, inan bana.”

Neredeyse inanıyordum.

Doruk noktasına ulaşan, bir iniltiye benzeyen son nota sonsuza kadar uzanıyor gibiydi. Solup gitmedi, şişmedi, sadece tek bir bitmeyen tonla bizi doğradı, ta ki hiçbir şey göstermeden sona erene kadar. Bir an için her şey donakaldı — ve sonra alkışlar sessizliği yarıp geçti. Tezahürat ve çığlıklardan bir gök gürültüsü gibiydi. Grup kafayı yedi, zıplayıp duruyor, enstrümanlarını sahneye

vurarak kırıyor, kollarını hayranlara bariz bir mesaj vererek sallıyorlardı: daha fazla alkış, daha fazla haykırış, daha fazla, daha fazla, daha fazla. Sadece solist yerinde donup kalmıştı, ağzı hâlâ son notayı söylercesine açıktı, bu defa bizim duyacağımız kadar yüksek sesli gibiydi. Bana bakıyormuş gibi hissettim.

“Hiçbir şey yok mu?” diye sordu Auden, kendi aygıtını çıkardı.

“Hiçbir şey yok.” Kulaklığı ve gözlüğü yatağının yanındaki yığına bıraktım. “Ama tahmin etmiştim zaten.”

Auden, canlı müziğin -ya da en azından, bugünlerde olabileceği kadar canlı-kayıtlı müzikten fazlasını yapacağını düşünmüştü. Belki kalbimi gümbürdetirdi, tabii kalbim olmasa bile; nefesimi keserdi, tabii ciğerlerim olmasa bile, gözlerimi sulandırırdı, tabii kanalım olmasa bile... Sanırım fikri anladınız.

İkimiz de bunun uzak bir ihtimal olduğunu biliyorduk.

Ama denemeye istekliydim. Ve işe yaramamış olsa bile -her zamanki gibi, müzik kendimi içeriden soğuk ve ölü hissetmeme sebep olsa da- Auden’ın yanımda olması daha iyiydi. Bu defa bir hayal kırıklığı ya da başka bir parçamı daha kaybetmişim gibi hissettirmedi. Sanki deneysel bir sonuç gibiydi — başarısızlık bile değildi, çünkü deney yaptığınızda, her yeni bilgi parçası bir başarıydı.

En azından Auden’in söylediği buydu.

Ve bunlara da öyle diyordu: deneyler. En azından sanal konsere gitmek, kafamı buzlu suya sokarak ne kadar dayanabileceğimi görmekten daha eğlenceliydi. (Sonuç: Auden’ın benim pes etmem için beklemeye dayanmasından daha fazla.) Haftayı “deneyler” yaparak geçirmiştik, neleri yapamayacağımı ve yapabileceğimi görmeye çalışıyorduk. Önceki, kendi başıma olduğum zamanki gibi değildi, bedeni bozulana kadar zorladığım zamanki gibi değildi. Bu sınırlan test etmekle ilgili değil, demişti Auden. Bu kendimi yeniden tanımamla ilgiliydi. Çünkü belki de bu kendimden hoşlanacağım bir tarafa yönlendirecekti beni. Sadece birazcık.

Bunu söylediği için ona güldüm — biraz Sascha’nın söyleyeceği tarzdaydı. Ama bu deneylere ayak uydurdum. Bir kısmı başka bir şey yapmak istemediğim içindi — ya da konuşacak başka biri yoktu. Bir kısmıysa yanıldığından emin olmadığımdandı.

“Nasıl bir şey?” diye soruyordu şimdi. “Zihninle ağa bağlanmak?”

“Bilmem.” Bana hep bunu soruyordu: “Nasıl bir şey?” Ve benim hiç iyi bir yanıtım yoktu. *Nefes almak nasıl?* diye sorabilir ve onu aynı kolaylıkla afallatabilirdim. *Rüya görmek, yutkunmak, yaşlanmak nasıl bir şey?*

“Yani, nasıl yapıyorsun demek istedim.”

Omzumu silktim. “Sadece bağlanmayı düşünüyorum ve ağ bağlantısı göz ekranımda beliriyor.”

“Ama *nasıl*!”

“Sanırım diğer her şeyi yaptığım şekilde. Geceleri nasıl kapanıyorum? İstediğimde nasıl ayakta duruyorum?” diye sordum, konuyu değiştirebilmeyi diliyordum. “*Sen* nasıl yapıyorsun?”

Düşünceli göründü. “Sadece yapıyorum sanırım. İstiyorum ve oluyor.”

“Şey, aynı şey,” dedim. Ama ikimiz de öyle olmadığını biliyorduk.

“Nasıl oluyor da daha fazlasını yapamıyorsun?”

“Ne gibi fazla?”

“Yani, hâlâ bir klavyeye ihtiyacın var,” dedi. “Niye ağ bağlantısına emir vermeyi *düşünüp* bir şeyler yaptıramı-yorsun? Dil bağlantısıyla yaptığın gibi mi?”

Ona benim yerime konuşan bilgisayarı, ne kadar korkunç olduğunu anlatmıştım. Ancak korkunç kısmını anlamamıştı; havalı olduğunu düşünüyordu.

“Yapamıyorum işte,” dedim. “Aynı şey değil.”

“Öyle olmalı,” diye karşı çıktı. “Eğer hastanede yapacak teknolojileri varsa, ellerinde var demektir, nokta. Beynini doğrudan ağ bağlantısına bağlayabilirlerdi. Telepati gibi falan olurdu.

“Garip olurdu, olacağı şey o,” dedim. “Ayrıca bizi normal yapmaya çalışıyorlar.”

Bana-Ben-de’nin en sevdiği kelimeydi, Sascha’nm da. *Sen normalsin.* Ya da en azından, *seni yapabileceğimiz kadar normalsin.*

“Onu aşman gerekir,” dedi Auden.

“Neyi?”

“Şu normal olayını.”

Çünkü değildim. “Yüzüme vurduğun için sağ ol.”

“Ama ondan çok daha iyi bir şeye sahipsin,” dedi Auden ve ne tarafa gittiğini biliyordum. Gözlerinde, yetişkinlerin asla yaşlanmayacağımdan bahsederken kapıldıkları şu hayalperest bakıştan vardı.

“Yaşlanmaktan korkmuyordum,” dedim.

“Yaşlanmamaya ne demeli?” diye sordu Auden. “Mesela ölmek? Her zaman sanki önemli bir şey değilmiş gibi davranıyorsun, Lia, ama önemli değil. *Ölemezsin.* Bunda harika olmayan ne var?”

“Bilmem. Gerçekten hiç düşünmedim. Daha önce yani.” Ölen kimseyi tanımıyordum. En azından önemli birini. Herkes ölür, o kadarını anlıyorum. Ama benim başıma geleceğine asla inanmamıştım. Ve şimdi olmazdı işte. O kadar harika gibi değildi. Ne kadar garip olsa da, olayların doğal düzeni gibi görünüyordu. “Sanırım, asla gerçekten, tam anlamıyla korkmamıştım. Ölümden.”

Duraksadı ve gözlerini kaçırdı. “Belki yapmalıydın.”

Altımızda bir yerlerden bir kapı çarptı.

Auden irkildi. “Siktir. Saat kaç?”

“Altıya geliyor. Ne oldu?”

“Hiçbir şey. Unut gitsin. Gitmelisin.” Bu hafta her gün, okuldan sonra onun evine gelmiştim, amagün batınıma kadar kalmıştım — bugüne kadar.

Basamaklardan ayak sesleri geldi.

Elimi kapıya koydum, ama daha ben açamadan Auden kolumu yakaladı. “Bekle,” diye fısıldadı.

Silkinip kurtuldum. “Ne? Gitmemi istediğini sanıyordum.”

“Evet, ama...” Pencereye doğru panik olmuş bir bakış attı, sanki beni oradan atıp atamayacağına karar vermeye çalışıyordu. Koridordaki her kimse odaya girmeden önce beni evden çıkarmak için her şeyi yapacak gibiydi.
Beni görmelerinden önce.

“Beni *saklıyor* musun?” diye sordum bağırarak. “Benden utanıyor musun?”

Parmağını dudaklarına koyup sessizce yalvardı. İnanamadım. Okulda insanlann ne düşündüğünü umursamı-yormuş gibi davranıyordu. Farklı olmamın daha iyi olduğunu, diğer seçeneğimin herkesle aynı olmak olduğunu söyleyip duruyordu. Ona inanmadım, ama *onan* inandığına inanmıştım. En azından, şu âna kadar.

“Auden, gerçekten yanında bir kız mı var?” Koridordan bir adamın sesi geldi. “Bizi tanıştırmayacak mısın?”

Zayıf bir sesle, “Sadece ben varım,” diye seslendi.

Sikmişim onu.

Kulpu çevirdim.

Kapıyı açtım.

Koridordaki adamın Auden’la alakası yoktu. Sarışın ve yakışıklıydı, yüz hatları simetrikti, yeşil gözlü, kırmızı yanaklı, kare çeneliydi. Gen-tek laboratuvarı reklamında rol alabilirdi. Ve ellerini tutan iki küçük kız çocuğu fotoğraftan fırlamış gibi kusursuzdu. Sarı saçları ikili toplanmıştı, yeşil gözleri parlaktı, benzer yanaklarında benzer gamzeleri vardı.

Auden kız kardeşleri olduğundan hiç bahsetmemişti.

Ailesi hakkında neredeyse hiçbir şeyden bahsetmemişti ve sormak aklıma gelmemişti.

Adam tiksinmiş görünerek başını iki yana salladı. “Bilmeliydim.”

Auden sessizce, “Yapma,” dedi.

“Kızlar, odanıza gidin,” dedi adam. Ama kızlar kıpırdamadı. Bana bakıyorlardı. *“Hemen.”*

Kıkırtıları koridorda ilerledi, sonra bir kapının arkasında kayboldu.

Adam bana dik dik bakarak, “Buradan defol,” dedi.

Dişlerimi sıktım. “Sizinle tanıştığıma sevindim, Bay Heller.”

“Bu iğrenç,” dedi Auden’a. “Senin için bile.”

“Biz bir şey yapmı-”

“Bunu kendine sen yaptın, biliyorsun,” dedi adam. Onun Auden’ın babası olduğunu düşünemiyordum. Gözleri böyle buz gibiyken. “Eğer biraz daha fazla uğraşsay-dın, *şuna...* sığınmak zorunda kalmazdın.”

“Biz gidiyoruz.” Auden bileğimi yakaladı ve beni koridora doğru çekerek babasını geçti.

“Annene olanlardan hiçbir şey öğrenmedin mi?”

Auden donakaldı. “Yapma.” Sesi tehlikeli bir hal aldı.

“Aynı annen gibisin, biliyorsun.”

Auden daha dik durdu. “Teşekkürler.”

Babası alayla güldü. “Şunu buradan çıkar,” dedi ve artık bana dik dik bakıyor olmasa da neyden -kimden-bahsettiğini biliyordum. “Ayrıca geri gelirken oyalanabilirsin. Tara bu akşam bana ve kızlara özel yemeğini pişiriyor.”

“Aile saadeti,” dedi Auden acır gibi. “Ne tatlı. Ben davetli değil miyim?”

“Medeni olabilir misin?”

“Sanmam.”

“0 zaman akşamın keyfini çıkar,” dedi adam. “Başka bir yerde.”

Evden çıkana kadar konuşmadık.

Ve sonra biraz daha konuşmadık.

Auden benimle arabama kadar yürüdü. İçeri girdim, sonra kapıyı açık bırakıp bekledim. Bir an sonra, o da bindi. Elleri yumruklara dönüştü.

“Beni utandıran sen değilsin,” dedi en sonunda. “O.”

Ne diyeceğimi bilmiyordum. “Ebeveynler biraz...”

Auden öfkeyle, “Ebeveynler değil,” dedi. “Sadece o. Ebeveyn. Tekil.”

“Annen... gitti mi?”

“Öldü.”

“Üzgünüm.”

“Niye? Onu sen öldürmedin ki?”

Bakışlarımı kaçırdım.

“Üzgünüm.” Omzuma dokundu, tereddüt etti, sonra elini çekti. Kıpırdamadım. “Uzun zaman oldu, ama ben hâlâ...”

“Evet. Anlıyorum.” Aslında anlamıyordum. Annem ölü değildi; babam şeytani değildi. Aynı onun ben olmanın nasıl olduğunu anlayamaması gibi, ben de anlayamadım.

Garipti, hayatı berbat etmenin kaç farklı yolu vardı böyle. “Söylediği şey için üzgünüm. Sana öyle davranmamalıydı.”

Omzumu silktim. “Alışıyorum.”

“Alışmak zorunda olmamalısın.”

Doğru. Ama alışmak zorunda kalmamam gereken bir sürü şey vardı ve eğer bir liste yapmaya başlarsam dura-mayabilirdim.

“Yani Tara üvey annen mi?” diye sordum.

“O yeni karısı.”

“Peki kızlar?”

“Tess ve Tami. Babamın her zaman istediği kusursuz, küçük kızlar.”

Sorular sorup durmalı mıydım, bilmiyorum, ama başka ne yapabileceğimi bilmiyordum. “Erkek isteyen annen miydi?”

Alayla güldü ve ilk defa, babasına benzeyen bir şey yaptı. “Kimse bir oğul falan istemedi.”

“Anlamıyorum.” Bugünlerde *herkes* istediğine sahip oluyordu, hatta krediniz çok az olsa bile. Görünüş, yetenek, kişilik, bunlar çok daha pahalıydı, ama cinsiyet sıradandı. Kız için bir numaralı kutucuğu, erkek için iki numaralı kutucuğu işaretle ve bu kadar. Konu kapandı.

“Annem...” Auden oturduğu yerde kıvrandı. “Kulağa garip gelecek.”

“Ne zamandan beri garip olmayı umursuyorsun?”

“Annem biraz eski kafalıydı,” dedi Auden. “O... genetik taramanın Tanrı’nın işine karışmak olduğunu düşünmüş.” Duraksadı, tepki vermemi bekliyordu. İlk defa yüz ifademi boş tutabildiğime memnun oldum.

Çünkü nasıl bir deli gen-tek’e inanmazdı ki?

“Yani, temel şeyleri yapmalarına izin vermiş,” dedi çabucak. “Hastalıkları, mutasyonlan, bütün o şeyleri çıkarttırmış, ama diğer şeyler...”

“Sen *doğal mısınT*’ diye sordum inanamayarak. Belki şaşırmamalıydım. Auden kaçınılması gereken başka bir ucubeyken, kimse onun gibi bir çocuğu seçmezmiş gibi göründüğü zamanlarda, ben de birkaç defa merak etmiştim. Tüm bunlar kemerli burnunu, hafiften toplu vücudunu ve kalanını açıklardı. Ama hâlâ inanması zordu. Bizimki gibi aileler öyle şeyler yapmazdı.

Kızardı. “Aşağı yukarı.” Başını pencereye doğru çevirip eve baktı. “Tara bilmiyor bile, ama şüphelendiğinden eminim. Hamile kaldığında, babam istediği her şeyi aldığından emin oldu. Hep o yüzden ikiz istediğini düşünmüşümdür.” Acı acı güldü. “Böylece ekstradan bir tane olacaktı, sahip olması gereken bir çocuğun yerine koyar gibi. Onun yerine bana mahkûmdu.”

“Öyle olmadığından eminim-”

“Evet. Öyle.”

“Öyleyse annen... İnanç’tan mıydı?”

“Hayır!” dedi hararetle. “Bütün inananlar İnanç’tan değildir. Sadece deliler orada.”

“Evet, ama farkı nasıl söylüyorsun ki?” diye homurdandım.

Ağzımdan kaçtı.

Auden dik dik baktı. “Bir şeye inanmak delilik değil.”

“Babam der ki-” Durdum.

“Ne?”

“Hiç.”

“Lia.” İfadesi değişmemişti, ama gözlerinde yeni bir şey vardı. Kararlı bir şey. “JVe?”

İç geçirdim. “Babam der ki, kanıt olmadan bir şeye inanmak en iyi ihtimalle uyduruk düşünce, en kötü ihtimalle de klinik olarak hayal dünyasına kısılmış demektir.”

“Pekâlâ, annem en sonunda hepimizin sahip olduğu şeyin inanç olduğunu söylerdi,” diye karşı çıktı. “Dışarıda bir yerlerde olduğunu ya da kim olduğunu *bilemezsin*. Daha büyük bir şey ihtimalini inkâr ediyorsan, sadece zihninin küçük olduğunu ve küçük bir hayat yaşamayı seçtiğini söylerdi.”

“Yani benim küçük bir zihnim mi var?”

“Öyle söylemedim.”

“Hayır, annen söyledi,” diye bağırdım.

Yüzü kıpkırmızı oldu. “Pekâlâ, sanırım eğer burada olsaydı ona kendin sorabilirdin. Olmaması ne kötü!”

Uzun, öfkeli bir duraksama oldu.

En sonunda, “Üzgünüm,” dedim. Ve öyleydim de, ama ne için üzgün olduğumdan emin değildim.

“İşte bu yüzden İnanç’tan değildi,” dedi sessizce. “İnsanlara neye inanacaklarını söylemenin kendisine kalmadığını düşünüyordu. Kendi inanarak mutluydu. Kendisini şey hissettiğini söylerdi...” Başını eğdi. “Sanki hiç yalnız değilmiş gibi.”

Onu neredeyse kıskanacaktım.

“Sen?”

“Ne? Kendimi hiç yalnız hissetmiyor muyum?” Kahkaha patlattı. “Pek öyle değil.”

“Hayır. Demek istediğim, inanma konusu.”

Omzunu silkti, hâlâ başka tarafa bakıyordu. “Bilmem. Eskiden denerdim. Çocukken yani. Onun gibi olmak isterdim. Ama... sanırım kendini bir şeye zorla inandıramı-yorsun. Bazen inandığımı düşünüyorum, derinlerde hissettiğimi sanıyorum, o kesinliği... ama sonra öylece yok oluyor. Bu ona hiç olmadı. Öyle *emindi* ki.” Auden başını iki yana salladı. “Ben hiçbir şeyden o kadar emin olmadım.”

“Belki o da değildi,” diye önerdim, “ve sadece o şekilde görünmesini sağlıyordu. Belki inanmak bundan ibaretti — eminmiş gibi davranmaktan, öyle olmadığında bile. Yok olana kadar şüpheni görmezden gelerek.”

“Belki de.” İkna olmuş gibi değildi. “Ona soramayacak olmam çok kötü, değil mi?” Yine gülmeye çalıştı. İşe yaramadı.

“Onu özlüyorsun.”

Cevabı kelimeden çok iç geçirişti. “Evet.”

Belki de biraz anlayabilirdim. Belki ebeveyn kaybetmemiştim, ama bir sürü şeyi kaybetmiştim. Bir şeyleri özlemenin ne demek olduğunu biliyordum.

“Auden, sana... sana bir şey sorabilir miyim?”

Başım salladı.

“Annenin inandığı ona şey, Tann’mn isteğine karşı gelmek ve... hepsi. Sen... yani demek istiyorum ki, bana yaptıkları onca şey, sen benim?..”

“Hayır!” Başını iki yana salladı, sertçe. “Onun şey olduğunu biliyorum — yani, olmadığını biliyorum...” Dudaklarını birbirine bastırdı. *Ona hakaret etmek istemiyor,* diye düşündüm. *Şimdi bile.* Sanki onu hâlâ duyabildiğini düşünüyordu.

Ama belki yanlış anlamıştım. Çünkü bu gerçekten delice olurdu.

“Anneme katılmıyorum,” dedi sonunda. Sertçe. “Bence bu inanılmaz, insanların yapabildikleri şeyler. Ve yaptıkları. Senin için. Ama...” Gözlüğünün kenarını ovaladı. “Garip bir şey duymak ister misin?”

Gülümsedim. “Her zaman.”

“Gözlük taktığımı biliyor musun?”

“Evet, Auden, gözlük taktığını fark ettim.” Ruh halini değiştirmek için ona takılmayı umuyordum.

“Neden diye merak ettin mi hiç?”

“Ben sadece düşündüm ki...” Onun havalı görünmeye çalışan özenti bir ezik olduğunu düşündüğümü söylemek istemedim. “Eski şeyleri sevdiğini sandım. Şu durmadan hakkında konuştuğun şeyler. Her şeyin eskiden nasıl olduğuyla ilgili.”

“Bir parçası o, sanırım. O şeyleri seviyorum.”

“Annen yüzünden mi?”

“Şey, sayılır. Ama ayrıca şey — bilmiyorum. O zamanlar her şey farklıymış. Çok daha fazla... alan vardı.”

“Daha fazla alan mı?” diye tekrarladım. “Dalga mı geçiyorsun? Ben de tarihte iyi olduğunu sanıyordum. O zamanlar *kimsenin* odası bile yoktu, hepsinin aynı

yere tıkışıp yaşamak zorunda kaldığını, şehirde sıkışan o insanları bir düşünürsen...” Ürperdim. Düşünmesi bile beni delirtiyordu. Sanki duvarlar üzerime geliyormuş gibi hissettiriyordu.

“Hayır, insanlar için daha fazla alan var demek istemedim. *Yapılacak* şeyler için daha fazla alan var dedim. İşlerin yapılma şekli farklıydı. Önemli olabilirdin. Şimdiyse... bilmiyorum. Kimse önemli değil.”

“Herkes önemli,” dedim. “En azından yeterli kredin varsa.”

“Yani eğer kredin yoksa var olmasan da olur?”

“Ben öyle demedim.”

“Hayır, ama düşündün,” dedi. “Herkes düşünür. Sonu şirket kasabası ya da şehir olan tüm o kredisiz insanlar var ve kimse umursamıyor bile, çünkü işler öyle yürüyor.”

“Ama işler *öyle* yürüyor,” dedim, kafam karışmıştı. “Ve onlar umursamıyor, sen niye umursayasın ki?”

“Umursamadıklarını nasıl biliyorsun? Şirket kasabasında yaşayan birini tanıyor musun? Hiç şehirde *bulundun* mu?”

“Sen bulundun mu?” diye meydan okudum.

Yüzündeki ifadeden bulunmadığım söyleyebilirdim.

Cevap vermek yerine, “Kavga etmek istemiyorum,” dedi.

“O zaman bana hakaret etmeyi kes!”

“Etmiyordum — bak, sadece işlerin her zaman şimdiki gibi olmadığını söylüyorum. Ama insanlar öyleymiş gibi davranıyor. Sanki geçmişin önemi yokmuş, çünkü her şey aynıymış gibi. Sanki hep aynı olması lazımmış gibi.”

Ben de kavga etmek istemedim. “Öyleyse niye gözlük takıyorsun? Dünyayı değiştirmek için mi?”

Gözlüğünü çıkardı. Gözleri parlak yeşildi, tıpkı babasının gözleri gibi. “Hayır,

sana söylemeye çalıştığım şey o. Bunu sadece eski şeyleri sevdiğim için takmıyorum. Aslında... ona ihtiyacım var.”

“Artık kimse gözlük takmıyor.”

“Güven bana.” Gözlerini kıstı. “Gözlüğüm olmadan gözlerinin açık mı, kapalı mı olduğunu zar zor söyleyebiliyorum.”

“Anlamıyorum? Neden gözlerini düzelttirmiyorsun?”

“Bilmem. Sanırım gözlük takmak bana annemi hatırlatıyor. Sanki o bunu istermiş gibi.”

Bu çok... Öyle düşünmek istemiyordum, ama hastalıklıydı. “Ya hasta falan olursan?” diye sordum. “O konuda hiçbir şey yapmayacak mısın? Annenin isteyeceği şey senin-” *Ölmen mi*, diyecektim. Ama demedim. Çünkü bildiğim tek şey, annesine olan şeyin bu olduğuydu, “senin hasta kalman mı?”

“Tabii ki hayır! Deli değilim. Sadece bu tek şey. Sadece gözler,” dedi. “Yani, sanırım epey garip olduğunu düşünüyorsun.”

“Şey...” Yalan söylememi istemediğine dair bir hisse kapıldı. “Evet. *Çok.* Ama belki anlıyorum da. Birazcık.”

“Gitmeliyim,” diyerek arabanın kapısını açtı.

“Nereye? Baban dedi ki...”

“Evet. Ne dediğini biliyorum. Ama orası benim de evim. Ve-” -omzunu silkti- “olmam gereken başka bir yer yok ya.”

Muhtemelen kalmalıydım — ya da onu benimle gelmesi için davet etmeliydim. Ama akşam yemeği için evde olmalıydım ve onu da yanımda götürdüğümü gözümde canlandı-ramadım. Yemekler, masada bizim birbirimizle konuşmadığımızı izleyen bir yabancı olmadan da yeterince garipti.

Arabadan çıkmasına izin verdim. Sadece eve gidiyor olsa bile, “İyi şanslar,” dedim.

“Sana da.” Halbuki ben de aynısını yapıyordum.

Auden’ı sonraki görüşüm okuldaydı, ama fazla konuşmadık, önceki gibi değildi. Ondan saklandığımdan falan değildi. Biz sadece... konuşmadık. Ve başka “deney” olmadı.

Birkaç gece sonra, eve geldim, ağa bağlandım ve: HESAP SONLANDIRILDI.

O kadardı. Siyah ekranda iki kırmızı kelime parlıyordu. Connexion’dan bir yazıya bağlanıyordu, zon sağlayıcı şirketimdi.

Bu hesabın sahibi olan Lia Kahn'ın aslında hayatını kaybettiği belirlenmiştir. Connexion, yürürlükteki yasaya göre, şu anda "Lia Kahn" olarak tayin edilen oluşumun kimliğin yasal haklarını elinde bulundurduğunu kabul ediyor olsa da, şirketimiz bu konuya geniş bir hoşgörüyle yaklaşmışbr. Bugünden itibaren, yükleme sürecinin alıcılarının devam eden ulaşımlarını uzatmayacağız. Ölüm durumlarındaki standart protokol gereğince, en yakın akrabası hesabın devamlılığını rica etmediği için, Lia Kahn'ın hesabı silinmiştir. Bunun sebep olabileceği herhangi bir sıkıntı için özür diliyoruz. İyi günler!

Gitmişti. Hepsi. Fotoğraflarım, videolarım, müziklerim, aldığım ya da yolladığım her sesli ve kısa mesaj, kayıt ettiğim her mod, satın aldığım, okuduğum, izlediğim, duyduğum, oynadığım her şey gitmişti. Sahip olduğum ya da arkamı dönüp gittiğim ilişkiye dair her kanıt. Gitmişti. Kelimeyi söyleyebilecek kadar büyüdüğüm andan beri arkasma gizlendiğim avatarım. Gitmişti. Lia Kahn’m yaşadığına -hâlâ yaşadığına- dair bütün kanıt gitmişti.

Sonlandırılmıştı.

Panikledim.

Sanırım o yüzden babama bağırmamıştım, herhalde Con-nexion’dan birilerini arayabilir ve onlan benden çaldıkları şeyi vermeye zorlayabilirdi. Herkese açık zondan ağa bağlandım, Auden’a sesli mesaj bırakıp ona ihtiyacım olduğunu söyledim.

Sonra yatağımın kenarına oturup bekledim, ne düşündüğümü ve onun gelip gelmeyeceğini, gelmesinin nasıl bir yararı olacağını merak ediyordum ve ona yeniden sesli mesaj atıp boş vermesini söyleyip söylememeyi düşünüyordum.

Sayko Susskind başını bacağıma sürtüp elimi yalamaya başladı. Yuvarlandı ve parmaklarımı kamına sürttüm, sadece bir dakikalığına hoşuna gidiyormuş gibi

davranacağını, sonra dönüp bana tıslayarak ufak patilerini elime geçireceğini biliyordum. Öyle de yaptı ve ona izin verdim. “Sanırım benden nefret ederken senden daha çok hoşlanıyordum, Sussie.” Ama kulaklarının arkasını kaşıdım ve kucağıma kıvrılmasına izin verdim.

Auden geldi. Zo onu içeri aldı, bu iyiydi, çünkü hiçbir açıklama yapmam gerekmiyordu. Artık Zo benimle mecbur olduğundan daha fazla konuşmuyordu, bana göre hava hoştu. O yüzden, Auden odama tereddütle girdiğinde yalnızdı, yüzünde erkeklerin ağlayacağınızı düşündüklerinde takındıkları şu ifadeden vardı.

Benim ağlayamadığımı biliyor olmasına rağmen.

Ona anlatmış olsam bile, “Her şey gitti,” dedim. “Beni sildiler.”

“Sadece zonun.” Kapıda kaldı, gözleri odaya bakmıyor, ışıkların aniden kesilmesi ihtimaline karşı her şeyi hafızasına kazımaya çalışıyor gibiydi — ya da bir daha geri gelmemesi ihtimaline karşı.

“Benim *hayatimdi.* Ve bunu biliyorsun.”

Eğer ağlayabilseydim, işte tam şu anda yapardım. Ama onun yerine iki büklüm oldum ve yüzümü ellerimle kapattım. Yanıma oturdu, sanki bana dokunmaktan kor-kuyormuş gibi ellerini kucağında birleştirdi. Daha önce yapmıştı, ama belki de bir daha yapmak istememesinin sebebi oydu. Kim ölü kıza dokunmak isterdi ki?

“Daha kötüsü olabilirdi, Lia.”

“Bunun *yardımcı* olması mı gerekiyordu?”

“Hayır, demek istediğim...” Kıpkırmızı oldu. “Bu sadece zonunu kaybetmekten çok daha büyük bir şey demek istedim, belki o kadarıyla kaldıysa şanslısmdır. Connexion bunu deneyen tek şirket değil. Neredeyse bütün kredisini kaybeden adamla ilgili bir şey okudum-”

“Adamın biri umurumda bile değil!” diye patladım. “Bu *benimle* ilgili!”

Bunun ne kadar nefret dolu olduğunu ben bile biliyordum. Ama geri alamadım.

“Neler oluyor?” diye sordu sessizce.

“Sana az önce anlattığımdan oldukça eminim.”

“Başka bir şey var, değil mi? Zondan daha fazlası?”

“O yeterli değilmiş gibi mi?”

İşte şu vardı. O kadarı *yeterliydi.* Belki bütün hayatım zonumun etrafına kurulmuş gibi hissetmen bir sığlıktı, ama öyle hissediyordum işte. Ağ bağlantısı normalmişim gibi davranabildiğim tek yerdi. Avatanmın arkasına saklanıyordum, kimse aslında ne olduğumu bilmiyordu. Hiçbir uyanda bulunmadan öylece kaybetmek? Kızgın olmak için yeter de artardı.

Ama belki de haklıydı. Daha fazlası vardı.

“Hadi ama,” dedi. “Ne?”

“Bu sadece... Hesabı ben ölü olduğum için sonlandır-dıklarını söylediler. Yani, Lia Kahn öldüğü ve ben de... başka bir şey olduğum için.” Ellerimi yüzümün önünde kaldırdım. Bu şekilde titremeden, saatlerce tutabilecek olmam çok garipti. Yapabileceğimi de biliyordum: bir deney yapmıştım. “Sana söylemedim.” Kimseye söylememiştim. “Ama buraya bir adam geldi. Uzun zaman önce. Rai Savona diye bir adam.”

“Ne göt herif ama.”

Auden’ın ismi tanıyacağını bilmeliydim. Politikadaki herkesi biliyordu; aslında önemsiyordu. Yine başka bir gariplik.

“Onun buraya gelme sebebi — şey, o önemli değil. Ama o dedi ki...” Hakkında konuşmanın neden bu kadar zor olduğunu bilmiyordum. Belki de sebebi adamın savlarını oldukça iyi ortaya koymasıydı. Belki de Auden bir kez duyduğunda, ona katılacaktı.

“O herifin söylediği her şey şaka gibi,” dedi Auden. “Ânında görmezden gelmeliydin.”

“Annen öyle mi yapardı?” Söylediğim anda geri almak istedim.

“0 inanıyordu, ama İnanç’tan değildi,” dedi monoton bir sesle. “Ve ben annem değilim.”

“Benim insan olmadığımı söyledi, tamam mı? İnsan olduğumu *düşünmeye* programlandığımı, ama insanların özgür iradesi olduğunu ve benim sadece programlardan ibaret olduğumu söyledi.” Yüksek sesle söyleyince kafamda yankılanan halinden daha da kötüydü.

Auden kaşlarını kaldırdı ve sanki, *hepsi bu kadar mı?* dercesine başını yana eğdi. “Ne olmuş yani?”

“Yanisi... ya o haklıysa?”

“Belirli bir şekilde davranmaya programlanmışsın gibi

hissediyor musun?”

“Şey... hayır,” diye itiraf ettim. “Ama bunun önemli olmadığını söyledi. Özgür olduğumu düşünerek ahmaklık ettiğimi, gerçekte öyle olmadığımı söyledi.”

“Haklı.”

Kendimi en kötüsüne hazırladığımı sanıyordum, ama olduğunda yanıldığımı anladım. Auden devam etti.

“Ama bu onun için de doğru. Ve benim için de. Benim özgür irademolduğunu nereden biliyorsun? Sahip olduğumu *ben* nasıl biliyorum? Evet, kendi kararlarımı veri-yormuşum gibi hissediyorum, ama kim bilir?
Tanrı’nın kontrolde olduğunu düşünen o. Tanrı’nın onu bir kukla gibi hareket ettirmediğini nereden biliyor? Hepimizin kan, iç organlar ve bir şeylerden oluşmuş makineler olmadığımızı nasıl bilecek?”

“Aynı şey değil.” Kafamın yanma vurdum. “Burada hiç kan yok. İç organ yok. Sadece bir bilgisayar. Aynı değil.”

“Hayır, aynı değil,” diye kabul etti. “Ama belki daha iyidir.”

“Öyle mi, nasıl?”

“Yani tüm bu ölümsüzlük şeyi haricinde mi diyorsun?”

“Onun dışında.” Neden kimse sonsuza kadar yaşamanın eğer hayatın berbat değilse iyi bir şey olduğunu anlamıyordu?

Yine de dün gece güncelleme yaptın, diye belirtti kafamın içindeki sinir bozucu bir ses. Ve ondan önceki gece de. Hayatım ne kadar boktan olursa olsun, hâlâ bir hayatım vardı. Ve son birkaç haftalık zamanda -Auden’la tanıştıktan sonraki zamanda diye düşünmemeye çalıştım-hayat yine korumaya değer olmuştu. Hatta belki yaşamaya. Hâlâ böyle söyleyip söyleyemeyeceğimden emin olmamam çok kötüydü.

Eğer ben bunun hayat olarak sayılıp sayılmadığından tam olarak emin olamazsam, başkasının öyle olmasını nasıl bekleyebilirdim?

“Şikâyet ettiğin bütün o şeyler,” dedi yavaşça. “Duygu olayları da aynı şekilde değil mi? Belki bu iyi bir şeydir. Geri kalanımız gibi, hissettiğin şey yüzünden boku yemek zorunda kalmıyorsun.”

“Sanırım ‘biz’ derken insanları kastediyorsun?”

“Benim *demek istediğim*, duygularının üzerinde biraz kontrolünün olması kötü bir şey değil. Arada bir hayvani dürtülerle davranmak yerine, *düşünebilecek* olmak.”

İnsani içgüdü, diye düşündüm, ama söylemedim. *Bilgisayarlar düşünür, insanlar hisseder.*

Ama yardım etmeye çalışıyordu.

“Anlamadığımı sanıyorsun,” dedi. Aslında beni bu kadar iyi anlamasının ne kadar garip olduğunu düşünüyordum. “Öyleyse, belki de anlayan binleriyle konuşmalısın.”

“Destek grubu denilen o şeye geri *dönmeyeceğim*.” Ona Sascha ve küçük kaybedenler kulübünden bahsetmiştim. “Hiç yolu yok.”

“Destek grubundan bahsetmiyordum. En azından resmî olanından.”

“Ah.” Ona geri kalanını da anlatmıştım. Mavi saçlı kızı ve turuncu gözlü oğlanı. Gümüş tenli. Onlar gibi olmamı isteyen yaşayan makinelerle dolu evi. Ama ona her şeyi anlatmamıştım. Bıçaktan bahsetmemiştim. “Orası da olmaz.”

“Bir ara geri dönmen gerek,” dedi.

“Neden?”

“Merak etmiyor musun?”

“Pek sayılmaz.”

“Tamam.” Yalan söylediğimi bildiğini söyleyebilirdim. “Ama o yüzden uzak durduğunu düşünmüyorum.”

“Bana yine psikiyatrlık yapmadığını söyle.”

“Bence sen korkuyorsun.”

“Korkmuyorum,” dedim küçük bir çocuk gibi.

“Korkuyorsun,” dedi ayak uydurarak.

“Korkmuyorum.”

“Sen öyle diyorsan.” Omzunu silkip tekrar ekrana döndü. “Başlamak ister misin?”

“Neye?”

“Farklı bir şirketten yeni bir hesap açmaya. Yeni bir zon oluşturmaya. Yeni bir avatar yapmaya. Ben o yüzden burada değil miyim?”

Yatağa yattım. “Ne gereği var ki? Herhalde benden yine almak için bir bahane bulurlar.”

Auden garipçe, “Avatarm neyi temsil ettiğini biliyor musun?” diye sordu.

“Büründüğümüz kılık. Aptal değilim.”

“Evet, ama neden öyle denildiğini biliyor musun?”

“Bana söyleyeceğini tahmin ediyorum,” dedim. Daha fazla eski şeyler. Sanki geçmiş, insanların gelecekte başarmasına yardım etmiş gibi.

“Sanskritçe olan bu kelime-”

“Onun ne olduğunu bilmiyorum.”

“Ölü bir dil,” dedi. “Çok, ama çok eski. Ve ‘avatar’ kelimesinin anlamı Sanskritçede ‘Tanrı’nın dünyaya inerken büründüğü kılık’ demektir.”

“Yani?”

“Yani belki, eğer biraz düşünürsen, sen de bir avatar gibisin,” dedi kekeleyerek. “Yani, en üst düzey avatar gibi. Biliyor musun? Bu inanılmaz beden, Lia Kahn için yaratılmış bir taşıyıcı. Senin dünyadaki suretin.”

“Yani bedenimin inanılmaz olduğunu mu düşünüyorsun?” diye sorarken pis pis güldüm. Bazen doğrudan otomatik flörte geçiyordum. Zorlanmış alışkanlıktı.

Öyle bir kızardı ki, damarlarının gerçekten çatlayabileceğim düşündüm. “Bu öyle-”

“Biliyorum,” dedim çabucak. “Bu sadece...” Birinin beni hâlâ o şekilde düşünebildiğini hayal etmek baştan çıkartıcıydı. Yalnızca Auden olsa bile. “Hadi yapalım,” dedim. “Yeni zon. Yeni avatar. Her şeyin yenisi.”

ATLA *"Bir daha asla aynı olmayacaksın. ”*

Benim kısa süre içinde *O Muhabbet* diye düşünmeye başladığım şeyden sonraki görüşmemizde, Auden, “Seninle geleceğim,” diye teklif etti.

“Hayır, gelmeyeceksin,” dedim, “çünkü gitmiyorum.”

Sonraki hafta yüzüncü defa, “Korktuğumu söylemeyi bırak!” diye ısrar ettim. “Korkacak hiçbir şey yok.”

Ama tüm bunlar bana kendini beğenmiş bir gülümseme kazandırdı. “Ben de sana onu söyleyip duruyorum ya işte.”

Daha sonra, “Daha fazla arkadaşa ihtiyacım olduğundan değil,” diye denedim. “Sen varsın, değil mi? Bu yeter.”

“Yağcılığın utanç verecek kadar transparan,” dedi. “îşe yarayacağını düşünme bile.” Ama yanaklarındaki pembe parıltıya bakılırsa yaradığını söyleyebilirdim.

Bir sohbeti bu kadar çok defa yaptıktan sonra, “Neden bu kadar çok önemsiyorsun?” diye sordum.

“Çünkü derinlerde gitmek istediğini biliyorum.”

“Tabii istemiyorum,” diye belirttim. “O yüzden tekrar dene.”

“Tamam... Belki, derinlerde, *ben* gitmek istiyorum.”

Bak bu yeniydi. “Neden?”

“Benim meraklı olmaya hakkım yok mu?” diye sordu. “Gerçekten bir meka-kafa olmadan nasıl olduğunu anlayamayacağımı söyleyip duruyorsun, ucubeler evi ve onların korkusuz ucube liderini merak etmeden edemiyorum.”

“Ciddi misin?”

Kollarını bağladı ve sertçe onayladı.

“Gerçekten *kendin* gidebilmek için benim gitmemi mi istiyorsun?”

Yine başını salladı. “Kişisel bir iyilik olarak düşün.”

Gerçeği mi söylüyordu, yoksa itiraf etmeden fikrimi değiştirmeme izin verme yolu muydu emin değildim, çünkü derinlerde, ucubeler evi ve onların korkusuz ucube liderini merak etmeden edemiyordum.

“Tamam,” dedim. “Gideceğiz. Ama sadece güzelce istediğin için. Ve sorup durmandan bıktığım için.”

Auden sırıttı. “Sen nasıl diyorsan.”

Auden’ın arabasını aldık. Quinn’in verdiği koordinatlar bizi Auden’ın evinden bir saat uzaklıktaki terk edilmiş bir yola çıkardı, iki tarafı da karanlık ve ıssız ağaçlarla kaplı, dümdüz ilerleyen betondu.

Auden, “Bundan emin misin?” diye sordu. Arabayı bankete park edip ormana çıktık.

“Şimdi geri dönmek mi istiyorsun?” *Evet de,* diye düşündüm.

“Sanırım hayır,” dedi.

Ağaçların arasında kaybolduk.

Gece karanlıktı. Auden önden gitti, el fenerinin ışığı altında silueti belliydi. GPS yönlendirmelerini takip ettik, dar, engebeli bir yolda ilerledik ve ağaçların arasından geçip dalların altından eğildik. Auden, ısı düzenleyen paltosuna rağmen titriyordu. Soğuğu hissedemedim.

“Kaybolmadığımızdan emin misin?” diye sordum.

Loş ışıkla aydınlanan SaM’ine göz attı. “GPS’e göre, neredeyse-” Ağaçlar açılıp nehir kıyısındaki insanları açığa serince donakaldı.

Hayır, insan değillerdi.

Deri yüzücüler.

Aslında, karanlıkta farkı söylemek daha zordu.

Çimlere uzanıyorlardı, fenerlerinin ışığı ağaçların, suyun, kara göğün üzerinde

oynaşıyordu. Ağaç sırasının ötesinde gece solgun, kırmızımsı bir ışıkla parlıyordu, gözümün ucuyla gölgelerin kıpırdadığını göreceğim kadar parlaktı. Sanki izlerken izleniyorduk.

Auden hâlâ titriyordu. “Belki de biz-”

“Hadi bunu yapalım,” dedim ve gruba doğru ilerledim. Takip etti, birkaç adım arkamda kalma konusunda dikkatliydi.

Çoğu bizi görmezden geldi, ama birkaçı biz geldiğimizde kalktı.

“Yok artık,” dedi içlerinden biri. Tanımadığım uzun, zayıf bir oğlandı. “Sen kalabilirsin, ama *o* gidiyor.”

“Lia, bunu yapmamalıydın.” Quinn yanımda bitti ve eğilip dudaklarını kulağıma sürttü. “O burada olmamalı,” diye fısıldadı.

“Bu yer sadece bizim için,” dedi bir kız sesi. Ani olduğunu düşündüm -hele de kolunu Quinn’inkine geçirmişken- gerçi saçının mavi mi, yoksa başka bir renk mi olduğunu göremeyeceğim kadar karanlıktı. “Bu elimizdeki tek şey.” Başını Auden’a doğru çevirdi. “Diğer her yerde *onlar* var.”

Jude sessiz bir şekilde ortalarında durdu. İzliyordu.

Auden bana bir adım yaklaştı. “Belki buradan gitmeliyim, sana izin-”

“Kalıyorsun,” dedim. “O kalıyor. Ve ona *onlar* falan deme.” Ben de *"biz* " kelimesinin içine dahil edilmiyordum.

“O bir org,” dedi ilk oğlan. “Buraya ait değil. Eğer bunu anlamıyorsan, sen de değilsin.”

“O giderse ben de giderim.”

Oğlan omzunu silkti. “İyi.”

Jude aniden, “Kız kalıyor,” dedi. Sesi hatırladığımdan daha derindi. “İkisi de kalıyor.”

Başka tartışma olmadı. Jude duyurusunun ardından uzaklaştı. Görünüşe göre

kalacak kadar iyiydik, ama konuşacak kadar değildik. Quinn ve Ani dışında herkes bizi görmezden geldi. Oturup bacaklarını birbirine doladılar. Onlara katıldık.

Bu kadar mı? diye düşündüm. Ormandaki yavan, yemeksiz bir piknik mi?

Quinn konuşmanın çoğunu yaptı, en azından en başta. Onun için her şey yeniydi, her şey heyecan vericiydi. Hayat harikaydı. Muhteşemdi. Doyamıyordu. İki avuç çimen koparıp kulaklarıma tıkmak istedim. Ya da daha iyisi, onun ağzına.

En sonunda daha fazla dayanamadım. “Ee, Ani, senin olayın ne?” diye sordum. “Hikâyen ne?”

Rahatsız olmuş göründü. “Ben... ben neden bahsettiğini anlamadım.”

“Neden yükleme yapıldı?” diye sordum. “Sana ne oldu?” “Ben... Ah...”

“Burada o soruları sormayız.” Jude tepemizde bitti, yüzü gölgede gizliydi. “Geçmiş önemsizdir.”

Auden, “Tipik,” homurdandı.

“Ne?”

Auden yüksek sesle, *“Tipik* dedim,” dedi. “Geçmişin önemsiz olduğunu düşünüyor olman. Yaygın bir hata.”

Jude oturdu; Ani ve Quinn ona yer açmak için kenara sıçradı. Bizim seviyemize inmiş olması onu daha az göz korkutucu yapmalıydı. Ama bir şekilde ters etki yaptı. Belki sebebi parlayan gözleriydi. “Geçmiş *bizim* için önemsiz,” dedi. Bacaklarını uzatıp dirseklerinin üzerine yaslandı. *“Eskiden* olduğumuz şeyin *bugün* olduğumuz şeyle alakası yok. Bir orgun bunu anlamasını beklemiyorum tabii.”

“Kendi adına konuş,” dedim. “Ben eskiden olduğumla aynı kişiyim.”

Jude kahkaha attı.

“Sanırım Jude’un söylemeye çalıştığı şey, org hayatını

ne kadar çabuk unutursan, meka olmanın tam potansiyelini o zaman fark edebilirsin," dedi Quinn ve Jude'a bir bakış attı. Jude ona ufak bir gülümseme yolladığındaysa ışık saçtı.

Auden'a, "İşte bu yüzden gelmek istemedim," diye mırıldandım.

Jude öne doğru eğildi. "O zaman niye geldin?"

"Seni ilgilendirmez."

"Belki de ufak, klostrofobik org hayatına hâlâ uyuyor-muşsun gibi davranmaktan sıkılmışsındır," diye önerdi. "Daha iyi bir şeyi arıyorsundur."

"Daha iyi mi?" dedim. "Eğer bu çok daha iyiyse, eğer hepiniz o kadar üstünseniz, o zaman neden *herkes* bir deri yüzücü olmak istemiyor?"

Ani'nin nefesi kesildi.

Jude sessizce, "O kelimeyi burada kullanmıyoruz," dedi. "Bizler *mekayız.* Ve bundan gurur duyuyoruz."

Uzun bir duraklama oldu.

"Üzgünüm," dedim, sadece söylemek zorunda olduğumu hissettim.

"Soruna gelirsek, zengin, sürtük arkadaşlarının benim üstünlüğümü tanıyıp tanımamaları umurumda değil. Bazılarımız, sadece insanların o saniye neyin havalı olduğuna karar vermesine değer vererek yaşamıyoruz, kendi adımıza yargılarda bulunabiliyoruz."

"Ben-"

"Ama endişelenme," dedi. "Zengin sürtükler bile farkına varacak. Er ya da geç."

Ayağa kalktım. "*Bu* zengin sürtük gidiyor."

"Bu kadar çabuk mu? Ne yazık."

"Potansiyelini kucakla saçmalıklarından sonra, ortaya çıkardığın şey *bu* mu? Geceleri buluşan süper gizli bir topluluk — ne yapmak için? Çamurda oturup dedikodu yapmak için mi? Ne şanslıyım ki üyelik almışım. Es geçiyorum."

Jude başını iki yana salladı. “Gerçekten hiçbir şeyi anlamıyorsun, değil mi? Bu sadece yer hazırlığı. İstiyorsan gidebilirsin, ama büyük olayı kaçıracaksın.” O da ayağa kalktı. Birbirimize gözlerimizi dikip baktık ve bir dakika sonra, gecenin içinde yalnızmışız gibi hissettirdi. Sonra bağırdı. “Hazır mısınız?”

Deri yüzücülerden -*mekalardan*- biri kalktı ve nehir kenarına doğru yürümeye başladı. Auden’a baktığımda omzunu silkti. “Buraya kadar geldik,” diye belirtti.

Geride takıldık, ama grubu nehir boyunca takip ettik, bir mil boyunca çamurda bata çıka ilerledik, ilerledikçe nehrin sesi kükremeye dönüştü. En sonunda nehirde bir kıvrıma geldik — ve bir uçurumun kenarında duruverdim. Nehir diğer taraftan dökülüyor, aşağıdaki kayaların üstüne patlarcasına akıyordu. Çok, çok daha aşağı.

“On iki metre kadar,” dedi Jude. Şelaleden aşağı bakıyordu. “Saniyede üç yüz ton su. Yeni hayatına hoş geldin.”

Diğer mekalar -yedi tanelerdi- kenara dizildiler.

Suyun kükremesinin üzerinden, “Onlar ne yapıyor?” diye bağırdım. “Hepiniz delirdiniz mi?”

“İnanılmaz, Lia!” diye bağırdı Quinn. “Bayılacaksın.”

Başımı iki yana salladım. “Kendilerini öldürecekler.”

“Mümkün değil,” dedi Jude. “Onlar -biz- ölemeyiz. Boğulamayız. O yüzden iniş sırasında biraz haşat oluyoruz. Güven bana, buna değiyor.”

Birisi atladı.

Bir an kenarda duran yedi gölgeli figür vardı, bir sonraki andaysa altı. İnsan şeklinde bir figür köpüren suda yok oldu. Çığlık falan duymadım.

Bir dakika sonra ikisi daha atladı. El ele tutuşuyorlardı.

“Sen bir orgdan daha dayanıklısın,” dedi Jude. “Bu senin canını yakmayacak, yani fazla yakmayacak. Ama yine de, seni uyarmalıyım, *acıyacak*.”

“O zaman lanet olası amaç ne?” diye sordum. Bir meka daha atladı.

Ve sonra üç kişilerdi.

“Amaç *acı,"* dedi Jude. “En azından bazıları için. Diğerleri için, heyecan. Adrenalin ya da Xers gibi, ama daha iyi. Yoğun hisler -yoğun *acı*- gerçek hissettiren tek şey gibi. Ve bazılarımız için...” Duraksadı, sadece kendinden bahsettiğini göstermeye yetecek kadar bir süreliğine. Ve belki benim hakkımda. “Korkunla yüzleşmekle — ve onu fethetmekle ilgili. Bütün sefil hayvani içgüdülerde ustalaşmak ve onları artırmakla ilgili. Ve o sırada oldukça iyi vakit geçirmekle ilgili. Bana ilgini çekmediğini söyleme.”

Kenara baktım, tam da Quinn’le Ani birbirlerinin bellerine tutunarak atlıyorlardı. Ta aşağıda kabaran suyu görebiliyordum, ama başka bir şey yoktu. Bir şeyleri seçemeyecek kadar karanlıktı, mesela yükselip çıkan yüzücüler gibi. Tabii kurtulan varsa.

“Bunu yapmayı gerçekten düşünüyor olamazsın,” dedi Auden. “Bu delilik.”

“Senin için delilik,” diye bağırdı Jude. “Sen onun gibi değilsin.”

“Ve o da senin gibi değil,” dedi Auden.

“Sen ileri gidemiyorsun diye Lia’yı da geri tutma.”

“Sikik bir uçurumdan atlamasına izin vermem daha mı iyi?”

Bu kadarı yeterdi. “Kimse benim bir şey yapmama *izin vermiyor*!”

Auden gözlüğünün çerçevesini elledi. “Lia, ben sadece diyorum ki-”

“Eğer *ben* davetsiz bir misafir olsaydım,” dedi Jude, “Ağzımı kapalı tutardım.”

“İkiniz de çenenizi kapatın!” diye bağırdım. “Düşünmem gerek.” İkisi de ağzını açtı, ama onlar yine tartışmaya başlayamadan yanlarından uzaklaştım.

Şelalenin kenarında kimse kalmamıştı. Sadece ben ve akan su.

Hiçbir zaman yüzücü olmamıştım.

Bu deliceydi. *Jude* deliydi. Ama heyecan, acıyla ilgili söylediği şeyler... Mantıklıydı. Sascha da sistemden akan güçlü hislerle ilgili aynı şeyi söylemişti,

onları kandırıp gerçek olduğuna inandırıyordu. Belki de tüylerimin diken diken olmaması, kalp atışımın olmaması önemli olmayacaktı — on iki metreden aşağı atlayıp, üç yüz tonluk bir su beni kayalara yapıştıracakken gerek yoktu. Neyi kaçırdığımı fark edecek zaman olmayacaktı. Sadece beden, su, düşüş olacaktı. Korku.

Yeniden bir şey hissetmek, *gerçekten* hissetmek...

Aşağı baktım, kendimi sert zemine inerken hayal etmeye çalıştım. Dizlerimi kıvırırdım. Ayak bileklerimi esnetirdim. Gözlerimi yumardım. Sonra tek bir hareketle parmaklarımın ucunda kalkıp kenardan atlar, havaya karışırdım, kollarım tamamen açık olurdu ve uzun bir süre boyunca, belki de uçuyor gibi hissederdim.

Sonra suya çarpardım. Ve birlikte, suyla ben, dibe batardım.

Ölemem, diye fısıldadım kendi kendime, sözcükleri dilimde deniyordum. Hâlâ gerçek gibi gelmiyordu. *Bunu yapabilirim.*

Yapmak *istedim.*

Bir el benimkini tuttu. “Birlikte yapabiliriz,” dedi Jude. “Üç deyince. Pişman olmayacaksın.”

Hiçbir şey söylemedim. Kıpırdamadım.

“Bir... iki...”

Elimi çekip kurtardım. Ve sonra atladım — yanlış yöne. Kayalığın sırtında, hemen şelaleden önce sığ bir havuz vardı, onun içine. Su neredeyse kıpırtısızdı ve dibe batarken buna izin verdim, birikmiş çamurun içine gömüldüm. Her şey zifirî karanlıktı. Ve sessiz.

Kazadan beri ilk defa suyun altındaydım. Saklanırken, sonsuza kadar kalabileceğimi fark ettim. Çünkü nefes almam gerekmiyordu.

Kendimi hiç bu kadar özgür hissetmemiştim.

Kendimi hiç bu kadar az insan gibi hissetmemiştim.

Kendimi dipten çıkardım ve suyun yüzeyine fırladım, sınlsıklam bir halde kuru yere çıktım. Auden kabanını çıkarıp benim omuzlanma doladı. Üşümüyor olsam da ona izin verdim. Ve o hâlâ titriyordu. Düşünmeden elini tuttum ve sıktım. Çok sıcak, çok insandı. Bırakmak istemedim.

Jude tiksinerek izledi.

“Biz gidiyoruz,” dedim ona.

“Bu bir hata.”

“Bu bir hataydı,” dedim. “Onu düzeltiyorum.”

Jude iyice yaklaştı, loş ay ışığı altında gözlerinin parladığını, gümüş rengi saçının ışıldadığını görebileceğim kadar yakındı. “Sen ona ait değilsin. Onlara ait değilsin. Sen güçlüsün, onlar zayıf. *O* zayıf.”

“Yanılıyorsun,” dedim.

“Eğer yardımı oluyorsa kendine böyle söylemeye devam et.”

“Niye umursuyorsun ki?” diye sordum. Auden elimi sıktı.

“Umursamıyorum. Ama bir şeyin harcanmasına dayanamıyorum.” Jude’un eli uzanıp bizi bileklerimizden yakaladı, çekemeyeceğim kadar sertçe tutuyordu. “Ve sen de ikiniz aynıymışsınız gibi davranarak zamanını harcıyorsun.” Diğer elinde bir şey parladı. Bıçağın gri metali. “Bana inanmıyor musun?” Jude’un tutuşu sıkılaştı. Bıçağın kenarını avucuma sürttü, sonra da Auden’ınkine.

Auden’in nefesi kesildi. İnce kesikte kan belirdi, sonra derisinden aktı, ince kırmızı sıvı onunkinden benimkine doğru akıyordu.

Benden kan akmadı. Bıçak yapay eti doğru düzgün del-memişti bile ve madde kendini bir araya toplarken, ince kesik çoktan yok olmuştu. Kendi kendime iyileştim. O anda nasıl bir acı varsa çoktan gitmişti.

Jude bıraktı.

Bir saniye sonra, Auden da.

“İstediğin kadar rol yapabilirsin,” dedi Jude, sadece bana bakıyordu, sadece benimle konuşuyordu. “Ama bir daha asla aynı olmayacaksın.”

Auden benimle kapıma kadar yürüdü. Eve dönüş yolculuğumuz sessizlik içinde olmuştu.

“Bu şey olduğu için üzgünüm... Seni oraya götürdüğüm için üzgünüm,” dedi kapıda durunca. İçeri girmeye hazır değildim.

“Hayır. Gittiğimize memnunum.”

“Yalancı.” İkimiz de güldük, bunun yardımı oldu. Sadece birazcık.

Auden elini koluma koydu. “Lia, o çocuğun söylediği şey, doğru değil.”

“Hayır. Biliyorum.” Başımı eğdim. Eliyle kolumda küçük daireler çizdi, hâlâ ıslaktı. “O delinin teki. Hepsi öyle.”

“Özellikle de o,” dedi Auden. Kocaman gözlerle ürpermesi beni yine güldürdü, bu defa daha fazla.

“Benimle geldiğin için teşekkürler. Gerçekten. Gittiğimiz için memnunum. En azından artık biliyorum. Ve-” genelde itiraf etmekten nefret ettiğim bir şeydi, ama bir sebepten, ona itiraf etmeye aldırmadım,“Yalnız yapamazdım.”

“Sanki sana izin verirdim de.”

Göğsünü hafifçe ittim. “Sanki beni durdurabilirdin de.”

“Bir konuda haklıydı ama, biliyorsun,” dedi sessizce. “Sen güçlüsün.”

Ne diyeceğini bilmiyordum.

O yüzden ona sarıldım. Kolları etrafımda kapandı. Gözlerimi kapattım ve yüzümü göğsüne yasladım, kalp atışlarını duyabildiğimi hayal ediyordum. Kendi kalp atışlarımı duyabildiğimi de hayal ettim.

“Bu ne için?” diye sordu, sesi boğuktu. Kulağım kaba-nma dayalı olduğu için miydi, yoksa dudakları saçlarımda olduğu için miydi emin değildim.

“Hiçbir şey için. Her şey için. Bilmiyorum.” Öyle kaldım.

Ama gözlerimi açtım. Ve omzunun üzerinden elimi görebileceğim bir yere kaldırdım, üzerinde hâlâ Auden'ın kanı vardı.

"Lia, aslında istediğim bir şey var sayılır-"

Bırakarak, "İçeri girmeliyim," dedim.

Geriye çekildi ve ellerini arkasında bağladı. "Doğru. Pekâlâ, iyi geceler."

Auden çabucak ayrıldı, ama içeri girmedim. O akşam olmazdı. Kendime bakma konusunda dersimi almıştım ve normal bir program izliyordum -muhtemelen Jude dudaklarını tiksintiyle bükerek, bir *org* programı, derdi- her gece en az sekiz saat kapanıyordum. Ama o gece yapmadım.

O gece ön kapıya yaslanarak dışarıda oturdum, gözlerim açıktı. Gecenin kızılımsı ışıltısı, güneşin doğuşuyla pembemsi bir parıltıya dönüşürken gözlerim ardına kadar açıktı. Suyun gürültüsünü hatırlıyordum, eğer cesaretim olsaydı neler olabileceğini merak ediyordum.

Eğer atlamış olsaydım.

GERI DONUŞ

"Belki de istemeye programlanmamıştım. "

Bundan nefret ediyorum," dedim Auden'la sımfa doğru yürürken. Koridor neredeyse boştu, ama yeterince boş değildi.

"Neden?"

"Bana bakıp durma şekillerinden."

"Kimse-"

"Zahmet etme," dedim.

"Tamam. Bakıyorlar. Ama en azından seni fark ediyorlar," dedi. "Görünmez olmayı mı tercih ederdin?"

Ona görünmez *olmadığını* söylemek istemedim, nefret ettiği insanların hepsi onun varlığının fazlasıyla farkındaydı. Sadece görmezden gelmeyi tercih

ediyorlardı. “Hadi tüyelim,” diye önerdim.

Auden şüpheli göründü. “Peki nereye gideceğiz?”

“Kimin umurunda? Burası dışında bir yere.”

“Sadece birkaç saat kaldı...”

Cehennemde birkaç saate ne zamandan beri *sadece* deniliyordu? “Neyse. Sen kal. Ben gidiyorum.” Topuğumun üzerinde döndüm ve koridorda hızlıca ilerledim, ama onun yetişemeyeceği kadar hızlı değildim. Zaten birkaç adım sonra geldi. Her zaman gelirdi.

“Sen kazandın,” dedi. “Nereye?”

“Dışarı.” Koridorun sonundaki kapıyı ittim, mart havasını koklayabilmeyi diliyordum. Kış bahara dönerken hâlâ çok sıcak değildi, ama yine de havada farklı, daha tatlı, daha taze bir şeyler olurdu. Ya da belki de ben öyle hatırlamak istiyordum. “Sonra bir şeyler buluruz.”

Ama bulamadık.

Seçtiğimiz çıkış genellikle kullanılmayan bir koridorun sonundaydı ve okulun arkasındaki bir sokağa açılıyordu, genelde taşıma kamyonları, tamir birimleri, çöp kamyonları olurdu ve o günlük eğitimlerini başka bir yerde aramayı seçen ve yakalanmadan yapmayı tercih eden öğrenciler çıkardı. Ama o öğleden sonra, tuğla duvara dayanarak yiyişen bir çiftin haricinde boştu. Kızın dili oğlanın ağzmdaydı, kızın sırtı duvara dayalıyken tişörtü açılarak çıplak, düz kamını açığa sermişti ve oğlanın elleri kızın eteğinin altına kayıyordu. Parmaklan kızın boynunu, kollarını, kamını, saçmı buldu; açtı, kavnyordu, ihtiyaç duyuyordu. Kız iç geçirdi, oğlan inledi, birbirlerini soludular. Yüzlerini göremedim.

Görmeme gerek yoktu.

Önce oğlanın sesini tanıdım. Hevesli soluk alıp verişini istemli olarak kahkaha atışıyla noktaladı, tıpkı küçük bir çocuk gibi, sanki beklenmedik neşe ona fazla gelmiş gibi. Ellerini tanıdım. Özellikle de eteğin altına kayarak çıplak uyluğuna masaj yapış şeklini.

Kızı tanımam bir dakika daha uzun sürdü, aslında yüzünü görmeden bile o kadar sürmemeliydi. Kollarını, bacaklarını, iç çekişlerini, uzun, sarı saçını tanıyordum. Sadece onları bu şekilde hiç bilmiyordum. Ya da belki bilmek istemiyordum.

Kapının arkamızdan çarpmasına izin verdim.

Birbirlerinden ayrıldılar. Walker başını kaldırıp baktı. Soluğu kesildi. Kız kardeşim derin bir nefes aldı ve gözlerini açtı.

Sanki beni bekliyormuş gibi görünüyordu.

Onlara bakamadım. Auden'a da bakamadım. Onun -herhangi birinin- beni *böyle* görmesi fikrine katlanamadım. Sahneyi geriye doğru sarmak istedim, okulun içine girmek, koridora dönmek, derse dönmek, sanki hiçbiri olmamış gibi. Bazı şeyleri bilmemek daha iyiydi.

Çünkü bir kere öğrenirseniz, fazla seçim şansınız yoktu. Başa çıkmak zorundaydmız.

Bir şekilde.

"Üzgünüm," dedi Walker. Eli Zo'nun belinde duruyordu. Sanki onu dengede tutmaya çalışıyordu. *Onu.*

"Sadece oldu," dedi.

"Seni incitmek istemedim," dedi.

Hâlâ *ona* dokunuyordu.

"Nasıl başladığını bilmiyorum," dedi.

Bu kadar yeterdi.

"Ben biliyorum." Sesim düzdü. Bu kolaydı. Bacaklarım titremiyordu. Midem bulanmıyordu. Kalbim gümbürdemiyordu. Ben sakindim. "Dilini onun ağzına soktun. *Kardeşimin* ağzına. İşte öyle başladı."

"Yanılıyorsun," dedi Zo. Ve o da çok sakindi. "Ben dilimi *onun* ağzına soktum.

İşte öyle başladı.”

“Zo,” dedi Walker, sanki yalvarıyordu. “Yapma.”

“Niye yapmayım?” dedi. “Bundan bıkmadın mı? Daha ne kadar beklememiz gerekiyordu?”

‘We *kadar zamandır*?” Sözlerinin ne anlama geldiğini bilmek istemedim.

Sözlerinin ne anlama geldiğini biliyordum.

“Ne kadar, Walker?” diye sordum.

Başını eğdi. Yani bu ilk defa değildi. “Kazadan sonra...”

Keşke bir midem olsaydı, böylece kusabilirdim. Ama bundan kurtulmanın yolu yoktu. Hepsi içimde tıkalı kalacaktı. Çürüyecekti.

“Ben üzgündüm, o üzgündü ve konuşmaya yardımı oldu, bilirsin. Birbirimizle. Ve bir gün, biz... biz sadece... Olmaması gerekiyordu.”

“Yani, sadece açık olmak için soruyorum. Ben neredeyse *öldüm,"* dedim, hâlâ sakindim, hâlâ dengeliydim, “ve ben nasıl yeniden yürüyeceğimi öğrenirken, *hayatta kalmak* için savaşırken, sen burada *benim küçük kız kardeşimi mi sikiyordun*?”

“O dediğini yapmıyorduk.” Zo durakladı. “En azından o zaman.”

“Bu iğrenç,” dedim “Siz iğrençsiniz.”

“Lia-”

Zo elini onun koluna koydu ve Walker konuşmayı kesti. Görünüşe göre patron kardeşimdi. Ona iyi öğretmiştim. “Sana bunun olacağını söyledim,” dedi sessizce. “Boş ver.”

“Ah, ona bunun olacağını *söyledin* mi?” Kahkaha attım. “Ne, erkek arkadaşımın kız kardeşimi becermesine kızacağımı mı söyledin?”

“Ben artık senin erkek arkadaşın değilim, Lia. Bunu açıkça belli ettin.”

“Ne şanslısın, değil mi?” dedim tükürürcesine. “Böy-lece beni ekip gerçekten istediğin kişiye geri dönebildin.” Şimdi mantıklıydı. Neden bana dokunmak istemediği, neden benimle olmak istemediği. Neden beni istemediği. Belki sorun bende değildi.

Kardeşimdi.

“Senin için durduk,” dedi Walker. “Denemeye istekliydim. Sana bunu söyledim.”

Doğru. Çünkü bana acıdı.

“Adamı rahat bırak,” dedi Zo. “Senin için nelerden vazgeçmeye istekli olduğunu bilmiyorsun.”

“Sanırım artık biliyorum,” dedim. “Senden.”

Gerçekten âşık olduklarını düşünüp düşünmediklerini sormadım. Gerek yoktu. Umurumda değildi.

“Neden?” diye sordum. Walker’a değil, o değmezdi. Zo’ya sordum.

“Bilmem,” dedi rahatça. “Öyle oldu işte.” Ama yalan söylüyordu, biliyordum. Zo için hiçbir şey “öylece olmazdı”. O hayatım öyle yönlendirmiyordu.

Üstelememe gerek yoktu. Bunun da diğer seferler gibi olmasına izin verebilirdim, peşini bıraktığım, aramızdaki her şey önceki gibiymiş gibi davrandığım zamanlardaki gibi. Zo sadece Zo’luk yapıyordu, ne eksik ne de fazla. Rol yapmaya devam edebilirdim.

Ama devam *edemedim.* Artık yapamazdım.

“Yani, neden benden bu kadar çok nefret ediyorsun?”

İfadesi değişmedi. “Senden nefret etmiyorum.”

“Bunu göstermek için garip bir yöntemin var.”

“Benden ne istiyorsun?” diye sordu Zo. “Ondan vazgeçmemi mi istiyorsun? *Senin* için?”

Bu bir başlangıç olurdu.

“Kan bağı ağır basar, değil mi?” dedi, dudakları pis bir gülümsemeyle kıvrıldı.

“Evet, öyle.”

“O zaman göster bana,” dedi düz bir şekilde.

“Neyi?”

“Kanını.”

Öfke bir sel gibiydi, kelimelerimi boğuyordu.

“Sana inanamıyorum,” dedim en sonunda. “Gerçekten, bunun olduğuna inanamıyorum. Sen benim *kardeşimsin.* Bunu bana nasıl yapabiliyorsun?”

“Artık seni istememesi benim hatam değil. Bunların hiçbiri benim hatam değil.”

“Hepsi senin hatan!” diye haykırdım. “O arabadaki *sen* olmalıydın. *Sen* olmalıydın!”

Dünya dondu.

Daha önce hiç yüksek sesle söylememiştim. Kendime söz vermiştim. Söylemeyecektim, düşünmeyecektim, hissetmeyecektim. Onu *suçlamayacaktım.* Eğerlerle yaşamayacaktım. *Eğer* arabadaki o olsaydı, *eğer* o gün benim yerime o ölseydi. Vücudum hâlâ benim olurdu. Hâlâ sevgilim olurdu. Hayatım olurdu.

Söylediğimi geri alamadım.

Walker kolunu ona doladı.

Zo, “Seni hayal kırıklığına uğrattığım için üzgünüm,” dedi yavaşça, sesi buz gibiydi. “Ama ben değildim. Şendin.” Ne düşündüğünü bilmiyordum. Biz kardeştik, ama ne düşündüğünü asla bilmiyordum. Kolunu Walker’m beline doladı. “Hadi gidelim,” diye mırıldandı. Walker onayladı.

Uzaklaşırken Walker yine omzunun üzerinden, “Üzgünüm,” dedi.

Zo arkasına hiç bakmadı.

Yere nasıl indim bilmiyorum. Ama aniden yerdeydim, sırtım duvardaydı, onların öpüştüğü yerden sadece birkaç adım ötedeydim.

Auden yanıma oturdu. Ona hâlâ bakamıyordum. Gitmesini istediğimden değildi; ama kalmasını da istemiyordum. Öğrenmemiş olmaktan başka bir şey istemiyordum. Beynim bir bilgisayardı: Silme kısmı olma ihtimali vardı.

Auden en sonunda, “O senin için yeterince iyi değil,” dedi.

Gülmek istedim. Ne yavan bir klişeydi. Doğru, ama yine de yavan.

“Ve kardeşin... Söylediği şeyde ciddi olmadığını biliyorsun.”

“Ciddiydi,” dedim düz sesle. Zo sadece bir yalan söylemişti, o da benden nefret etmediğiydi. Ama ettiği çok açıktı. Sorun değildi. Bu bizi berabere getiriyordu.

“Tamam, o zaman o sürtük ve diğeri de göt oğlanı.” Auden umutlu göründü. “Bunun yardımı oldu mu?”

Kahkaha atmam gerekti. “Hayır. Ama sağ ol.”

“Sence — hayır, boş ver.”

“Ne?”

“Bana düşmez.”

“Auden, sahip olduğum tek kişinin sen olduğunu kararlaştırdığımızı sanıyordum. Yani sana düşmezse, o zaman kime düşecek?”

“Ben sadece merak ediyordum da...” Tereddüt etti. “Yani, üzgün olduğun açık.”

“Fark ettin demek.”

“Sen hâlâ... Yani, eğer Walker tekrar birlikte olmanızı isteseydi, sen?..”

“Hâlâ ona âşık olup olmadığımı mı bilmek istiyorsun?” diye sordum.

Onayladı. “Ama dediğim gibi, gerçekten bana düşmez, o yüzden...”

“Sorun değil.” Sadece nasıl cevap vereceğimden emin değildim. “Onu aştım

sanırım,” dedim ve doğru hissettirdi. “Eğer başka biriyle olsaydı, onun dışında-” Yüksek sesle söyleyemedim. Onun yerine başımı eğdim ve avuçlarımı gözlerime dayadım. “Denemeye istekli olduğu konusundaki söylediği şey? Doğru. Ya isteyen tek kişi o olursa... Ya başka hiçbir erkek... Yani, beni böyle kim ister ki?”

Elini boynuma sürttü, omzumdan geçirdi, sonra yok oldu. “O tek erkek değil.”

“Neyse.”

“Hayır. Lia. Ben bekliyordum -yani nasıl yapacağımı bilmiyordum- sana söylemem gerek.” Eli geri döndü, bu defa ağır bir şekilde omzumda duruyordu. “O tek değil. Seni isteyen. Bu şekilde.”

Siktir.

“Auden, mecbur değilsin.”

Ama durmayacaktı.

“Muhtemelen beni öyle görmediğini biliyorum,” dedi. Sanki nefes almak için durursa bir daha devam edemeyecekmiş gibi hızlıca konuşuyordu, ama sanırım o kadarını istemek çok fazla olurdu. “Ama bence sen harikasın ve seninle birlikteyken, birbirimizi gerçekten anlıyor gibiyiz, biliyorsun ve bence sen güzelsin, bu şekilde öncekinden bile daha güzelsin-”

Şimdi olmaz, diye düşündüm. Ona kızgındım, kendime kızgındım. *Şimdi, sana ihtiyacım varken olmaz. Yapma bunu.*

“Hiçbir şey söylememem gerekirdi, biliyorum, biliyorum, hep bir şeyler söyleyip her şeyi mahvediyorum, öylece olmasına izin vermeliyim, ama kimsenin seni istemeyeceğini düşünmene izin veremem; çünkü ben isteyeceğim, istiyorum, ben sadece...” Bütün vücudu kaskatı oldu. “Ne düşünüyorsun?”

“Ben biraz... Bu benim için garip bir gün oldu,” dedim oyalanarak. “Biliyorsun.” Onların yaslandığı yere doğru bir bakış attım, geride kalan görüntülerini tuğlalarda görebildiğimi hayal ettim.

“Biliyorum.” Kendini şöyle bir sarstı. “Biliyorum. Ap-talcaydı. Kötü zamanlama.”

Hem de nasıl. “Hayır, sorun değil.”

“Sorun *var.* Aptalcaydı. Böyle bir şeyi düşünmemeliydim.”

Onu öptüm.

Çünkü öpmemi istedi. Çünkü beni *istedi.* Çünkü başka kimse istemedi. Çünkü beni kurtarmıştı, birden fazla kez.

Çünkü niye olmayacaktı ki?

Ve peri masallarında burası son olurdu, mutlu son.

Peri masallarında dillerinizin birbirine sürtmesinde, alınlarınızın çarpışmasından, burunlarınızın yamulup düzleşmesinden, dilinin sizin ağzınızda öylece gevşek ve ıslak halde durmasından ve sonra fırıldak gibi dönmesinden, yapay damağınız ve porselen dişleriniz arasında ileri geri gitmesinden bahsetmezlerdi. Peri masalında tadının nasıl olduğundan hiç bahsetmezlerdi, gerçi bana göre hiç tadı yoktu.

Kötü öpüşen biri olduğunu söylemiyorum.

Harika olduğunu da söylemiyorum, çünkü değildi. Onun hatası olduğunu da söylemiyorum, ama belki de öyleydi. Ya da belki benimdi.

Sadece kötü olduğunu söylüyorum.

Kötüden beterdi. Hiçbir şeydi. Çocukken pratik yap-mak için yaptığım gibi, kendi yumruk yaptığım elimi öpmek gibiydi. Umursamamak, sadece ayak uydurmak istedim, çünkü o zaman çok kolay olurdu, onu mutlu ederdim ve ben de... yalnız olmazdım.

Yüzlerimiz ayrıldığında gülümsüyordu, gözleri parlak ve nemliydi. Ağzı, sanki konuşsa mı, yoksa ikinci raund için atılsa mı karar veremiyormuş gibi hafif aralıktı.

“Üzgünüm,” dedim yapabildiğim kadar nazikçe. “Yapamam.”

“Yanlış bir şey mi yaptım?”

“Hayır!” dedim çabucak. “Sadece iyi bir fikir olduğunu düşünmüyorum.”

Sönmüş bir balon gibi çöktü. “Bilmem gerekirdi, sen asla... benimle olmazsın.”

“Ondan değil,” dedim. “Sadece şu anda her şey çok fazla.”

“Söylemene gerek yok,” dedi acı acı. “Walker olmadığımı biliyorum. Bir aynam var, biliyorsun. Anlıyorum.”

“Sebebi sen *değilsin*.” Ona dokunmak, onu sarsmak istedim. “Her şey öyle... berbat halde ki. Ve ben-” Kendimi, bedeni işaret ettim.“Ben farklıyım. *Biz* farklıyız ve ikimizin olacağını sanmıyorum...”

“Bu, o çocuğun söyledikleriyle ilgili değil mi? Ju-de’un?” Auden avucundaki bandajla oynadı. “Sana söyledim, o neden bahsettiğini bilmiyor.”

“Onun söyledikleriyle ilgili değil. Benim bildiklerimle alakalı. Bu yürümez. Ve eğer yürümezse...” Ona dokundum, elini tuttum. Geri çekti. “Bunu, sahip olduğumuz şeyi mahvetmek istemiyorum. Bunu riske atamam.”

“Neden?” Gittikçe sızlanıyor gibiydi. “Eğer gerçekten bir şey istiyorsan, bazen fırsatı değerlendirmeye değer.”

Ama ya bir şeyi gerçekten *istemiyorsan* ?

“İşe yaramayacak, Auden.”

“Çünkü yürümesini *istemiyorsun*,” diye patladı.

“Çünkü yürümeyecek!” Neden peşini bırakamıyordu ki? “Üstelemeyi bırak!”

“Korktuğunu biliyorum,” dedi. “Ben de korkuyorum. Ama bunu birlikte deneyebiliriz. Yapabiliriz.”

Onu durdurmam gerekiyordu. Ve nasıl yapacağımı bildiğimden oldukça emindim.

“Bunu bu kadar çok istemenin gerçek nedeni ne?” diye sordum alçak sesle. “Benden dolayı mı, yoksa bu aptal bedenden dolayı mı?”

Gözleri kocaman oldu. “Ne?”

“İtiraf et, olduğum şeye kafayı takmış vaziyettesin. Meka olmanın nasıl olduğundan tut, onunla ilgili her şeyle alakalı-”

“Çünkü senin arkadaşınım,” diye karşı çıktı. “Çünkü umursuyorum!”

“Ama bunlar daha sonra geldi. Öncesinde de takıntılıydın — beni tanımadan bile önce. Uzak duramadın.”

“Yani meraklıydım! Ne olmuş? Ayrıca sadece yardım etmeye çalıştığımı biliyorsun.”

“Belki ya da belki garip bir meka fetişin var. Ve *her şeyin* nasıl çalıştığını öğrenene kadar duramıyorsun, değil mi?”

Dimdik ve kıpırtısızca durdu. “Bunu söylediğine inanamıyorum.”

Ben de inanamadım. Ve onun uzaklaşmasını garantileyecek tek şey bile olsa, devam edemedim. Çünkü gitmesini istemedim. Sadece çenesini kapatmasını ve peşini bırakmasını istedim.

“Öyle demek istemedim,” diye itiraf ettim.

“Ben asla...” Onu zorlukla duyabiliyordum. “Ben öyle biri değilim.”

“Biliyorum.”

Sonra ikimiz de hiçbir şey söylemedik. Sırtlarımız duvarda ve omuzlarımız neredeyse ama tam olarak değil — dokunurken öylece oturduk.

En sonunda sessizliği bölerek, “Üstüne gelmemeliydim,” dedi.

“Ben de sana öyle dememeliydim. Acımasızcaydı.”

Uzun bir duraksama daha oldu.

“Eğer kaza geçirmeseydin biz asla arkadaş olmayacaktık, değil mi?” dedi. Aslında soru olmayan bir soru soruyordu. “Muhtemelen bir defa bile muhabbet etmeden mezun olacaktık.”

Doğruca önüme bakmaya devam ettim. “Muhtemelen.”

“Hatta konuşmuş olsaydık bile...”

“Benden nefret ederdin,” dedim. “Sığ, derinliği olmayan sürtük, hatırladın mı?”

“Sen benden nefret etmeye zahmet etmezdin. Senin için kayda değer bile olmazdım.”

İnkâr etmedim.

“Ama artık farklıyım,” dedim. “Her şey farklı.”

“Biliyorum. Ama o şekilde kalır miydin?”

“Ne demek istiyorsun?”

“Eğer seçim şansın olsaydı, eğer geri dönebilseydin? Eski hayatın ve eski arkadaşlarınla, tekrar eski Lia Kahn olmak ister miydin? Yoksa bu şekilde, şimdi olduğun kişi olarak kalır miydin?” *Benimle kal,* demedi, ama yüzünün her yerinde yazılıydı.

“Auden-”

“Yalan söyleme,” dedi. “Lütfen.”

Düşünmeme bile gerek yoktu. “Geri dönerdim. Elbette geri dönerdim.”

“Bu kaybetmek anlamına gelse-”

“Ne anlama gelirse gelsin,” dedim sertçe. “Eğer bedenimi, *hayatımı* geri alabilecek olsam, sence istemez miydim? Ne olursa olsun?”

“Ne olursa olsun.” Ayağa kalktı. “Bildiğim iyi oldu.”

“Auden, bu adil değil. Benden beklediğin-”

“Hiçbir şey beklemiyorum.”

“Gitme,” dedim. “Bu şekilde gitme.”

“Kalamam,” dedi. “Bu şekilde kalamam.”

O gitti. Ben kaldım. *Belki denemeliydim*, diye düşündüm. *Belki sorun onda değildi. Belki bendeydi.*

Önceden erkekleri reddetmek kolaydı — ve çok pratiğim olmuştu. Önceden, doğru hissettirdiğinde ne hissedeceğimi biliyordum. Ne istediğimi biliyordum. Ve her zaman beni isteyecek yeni birinin olacağını biliyordum.

Önceden.

Sadece benim tipim değil, diye düşündüm. *Çok sıska. Çok istekli. Çok garip.*

Ama emin olamadım. Walker benim tipimdi — ve onu da istememiştim. Gerçekten. Artık istemiyordum.

Belki de istemeye programlanmamıştım. Belki de koşmak, müzik gibi, o da kaybedilen başka bir şeydi. Taramaları ve model çıkarmaları sırasında aralıktan kayıp giden başka bir şeydi. Belki de -ruh gibi, özgür irade gibi- var olmayan soyut şeylerden biriydi. Fiziksel olarak yoktu, öyleyse hiç var olmaması gerekiyordu.

KONTROL ET

VE

SERBEST BIRAK

“Yokluktan başka hiçbir şey kalmadı. ”

Şelale düşüncelerimi boğacak kadar gürültülü değildi.

Ama başlangıçtı. Kendimi nehrin kenarına yakın geniş, düz bir kayada buldum, suyun kenardan döküldüğü yere birkaç adım uzaklıktaydı. Bu yer gün ışığında farklı görünüyordu. İlk olarak, aşağıyı net bir şekilde görebiliyordum. Bu daha da uzakta görünmesini sağlıyordu. Kükreyen beyaz suyun ötesinde, nehir yine düz ve sakin bir şekilde devam ediyordu, ama uzun süreliğine değil. Ama başka bir dik uçurum daha vardı, başka bir eğim, başka bir şelale. Oturduğum yerde ne kadar uzun ya da derin olduğunu göremiyordum; sadece ucu yok olan nehri. Bir fotoğraf çektim — ikinci şelaleyi değil, onun ötesindeki boş alanı. Arazi olması gereken yerde gökyüzü vardı. Boktan oldu, biraz yamuk yumuktu, sanki artistik bir çekim yapmaya çalışıp feci halde başarısız olmuşum gibiydi. Aslında lensi düzeltecek kadar umursamamıştım sadece. Yine de yeni zonumda paylaştım. Boş alanı dolduracak her şey olurdu.

Coşkun sudan bir sis yükseldi. İçimden kenarda durup elimi nemli bulutun içinden geçirmek geçti, ama çok yakın görünüyordu. İçine düşebilirdim, atlayabilirdim. Olduğum yerde kalıp suyu izledim, Auden’ı ve Walker’ı düşünmemeye çalışıyordum. Özellikle de Zo’yu.

Ama elimde olmadan içlerinden birinin bana özür mesajı yollamasını, yanlış anladığımı ve her şeyin koca bir hatadan ibaret olduğunu söylemesini umuyordum. Bir saat geçti, sonra iki. Kimse yollamadı.

“Muhtemelen gündüz vakti atlamamaksın. Yakalanmak çok kolay.” Aynı şelale gibi, Jude da gündüz farklı görünüyordu. Her gümüşi çizgi, tenine işlenmiş her siyah çizgi keskin bir şekilde belirgindi. Ve onu böyle doğal bir manzaranın önünde görmek, daha da makine gibi gösteriyordu.

“Burada ne yapıyorsun?” diye sordum. O otururken ayağa fırladım.

“Bunu sana benim sormam gerekirdi,” dedi. “Son kontrol ettiğimde, burası benim mekânımdı.”

“Ah, yani şimdi de nehrin sahibi misin?”

“Alaycılık beni korkutmuyor. Yolla gelsin. Kalıyorum.”

“Keyfine bak,” dedim. “Ben gidiyorum.”

“Ben bunca yolu geldikten sonra? Senin gibi bir kızın terbiyesinin çok daha iyi olduğunu sanıyordum.”

“Yani şimdi de beni takip mi ediyorsun? Burada olduğumu nasıl bildin?”

“Ben her şeyi bilirim.” Pis pis güldü.

“Ben gidiyorum.”

“Tamam, bekle!” Ateşkes yaparcasına kollannı genişçe açtı. “Zonundan, tamam mı? Fotoğraf eklemişsin. Manzarayı tanıdım.”

“Zonumda gizlice dolaşıyor musun?”

“Ne diyebilirim ki? Elimde zamandan bol ne var?”

“Başka bir şey için kullan,” diye bağırdım. “Hayatımdan uzak dur.”

“Belki istemiyorum. Belki biraz ekstra çabaya değdiğini düşünüyorum.”

İnanamadım. Bir tane daha olmaz. Bugün olmaz. En azından bu defa, onu sakince ikna etmek için endişelenmek zorunda kalmayacaktım. “Bak, gururum okşandı. Şey, okşanmadı aslında, ama öyle oldu diyelim. İlgilenmiyorum, tamam mı? Yani-”

“Benim ilgilendiğimi mi düşünüyorsun?” Kahkahaya boğuldu. “Gerçekten bir egomanyaksın, değil mi? Yani, şımartıldığım ve kendine odaklı olduğunu biliyordum. Ama bu? Lütfen. Güven bana, av peşinde değildim. Ben bir şeyi istediğimde, o *benim* peşime düşer.”

Ve egomanyak olan *bendimi*

Yine de kıpırdamadan oturdum. Bir çeşit planı vardı, o kadar barizdi. Eğer beklenilen bir şey olmasa da ilginçti. En azından dikkatimi gerçekten önemli olan şeylerden uzaklaştıracak kadar ilginçti.

“O zaman neden buradasın?” diye sordum.

“Sana bir şey getirdim.”

“Ne?” Çok umurumdaydı sanki.

“Sadece senin bırakmana yardım edecek bir şey.”

“Onu yapmakla ilgilendiğimi sana düşündüren ne?”

Gülümsedi. “Çünkü kendini bırakmak işin anahtarı. Eğer bırakamayacak kadar korkarsan, asla kontrolde olamazsın. Gerçek anlamda.”

“Bunun mantıklı gelmesi mi gerekiyor?” diye sordum. “Kontrolü ele alabilmek için kendimi bırakmak? Kendini konuşurken dinliyor musun, yoksa gelişigüzel saçmalıkları mı saçıyorsun?”

“Hepsi bağlantılı,” dedi. Kendinden mide bulandıracak kadar emin görünüyordu. Çok emindi. “İnsanlar kendilerini bırakmaktan sadece kontrolü geri kazanamayacaklarından korktukları için korkarlar. Dürtüleri ve içgüdüleri onları mahvedene kadar devam edecek olmaktan.”

“Ama *sen* daha iyisini mi biliyorsun?”

“Dönüştüğün şeyden korktuğunu biliyorum, ama bunun tek sebebi henüz ne olduğunu bilmemen. Ve bunu anlamadığın için, kontrol edemediğini düşünüyorsun.”

“Yanılıyorsun.”

“Sen bir *makinesin*,” dedi. “Bu sonsuz kontrol anlamına geliyor — ya da eğer tercih edersen sonsuz gevşeme. Kendine izin verirsen karar verme gücün var.” Cebinden bir şey çıkardı, avucuna güzelce sığacak kadar ufak bir şeydi. “Neden seni aramaya geldiğimi bilmek mi istiyordun? Sana bunu vermek için.”

Nesneyi bana attı ve düşünmeden yakaladım. Tek tarafında ufak bir düğmesi ve diğer tarafında ince, yuvarlak bir aparatı olan küçük, siyah bir küptü. Zararsızdı.

“O bir program,” dedi.

“Ne için?”

“Senin için. Daha doğrusu, beynin için. Göz sinirinden kablosuz olarak yükleyebilirsin.”

“Bu mümkün değil.” BioMax’teki kimse ek programlamadan bahsetmemişti, kimse bana kendimi... yeniden programlayabileceğimle ilgili tek kelime bile etmemişti.

Kafanın içinde bir bilgisayar var, demişti İnanç lideri. *İnsan tarafından programlandı.*

Normal insanlar -kanlı olanlar- kendi programlanmalarını ayarlamazdı. Kendilerini çiplerle ve kablosuz yansıtıcılarla düzenlemezlerdi. Sadece değişirlerdi. Ya da değişmezlerdi.

“Doğru insanlar tanıyorsan her şey mümkündür,” dedi kendini beğenmişçe. Sanki her şeyi söylemiş gibi davranıyordu.

“Ne işe yarıyor?”

“Dediğim şeyin canlı bir örneği diyelim.”

Sahte bir kahkaha attım. “*Senin* üstü kapalı tavsiyene dayanarak beynime bir şey sokmamı mı istiyorsun?”

“Ne yaptığın umurumda değil,” dedi Jude ve söyleyişine bakınca, ona neredeyse inandım. Önemli olduğundan değildi. “Bunu bir rüya olarak düşün.”

“Biz rüya görmeyiz.”

Bana bilmiş bir gülümseme yolladı. “Evet. Sana söyledikleri şey o.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Belki,” dedi. “Öğrenmenin tek yolu var. Korkmadığını söylüyorsun, değil mi? Kanıtlasana.”

Küçük siyah kutusunu ona geri attım. “Benim ne kadar aptal olduğumu sanıyorsun?”

Pis pis güldü. “Gerçekten buna bir cevap istiyor musun?”

“Beyni yıkanmış takipçilerin gibi, sorgulamadan saçmalıklarına inanmadığım için beni bağışla.”

“Onların beynini yıkamama gerek yok,” dedi Jude. “Duyduklarında gerçek olduğunu biliyorlar.”

“Benim aksime mi?”

“Öyle görünüyor.”

“Yani bu mu?” diye sordum. “Beni dönüştürmeyi kendine görev mi edindin?”

Kahkaha attı. Bu onu farklı biri gibi gösterdi. Hayır, bu tam olarak doğru değildi. Onu gerçek bir *birey* gibi gösterdi. “Demek istediğimi görüyor musun?” dedi. “Tamamen egomanyaksm. Gerçekten bir kontrol ettirmelisin.”

“Buradasın, değil mi?” diye barizi gösterdim. “Beni takip ediyorsun?”

“Belki de konuşacak moddaydım.”

“Benimle mi?”

Etrafındaki ıssız alana baktı. “Tek tutarlı seçeneğim gibi görünüyor.”

Omzumu silktim. “Konuş öyleyse.”

“Hadi şununla başlayalım: Sorun ne?” diye sordu.

Neredeyse gerçekten bilmek istiyor gibiydi. Önemli değildi tabii. “Hayır. Benim hakkımda konuşmuyoruz!”

“Çünkü?”

“İyileşmekte olan egomanyaklık,” diye hatırlattım.

Sırıttı. “İlk adım bir sorunun olduğunu kabul etmektir.”

“Ve ikinci adım, diğer insanların da yaptığını fark etmektir. Hadi seninle başlayalım. Neden beni takip ediyorsun? *Cidden.'*”

Başım iki yana salladı. “Hile yok. Bu hâlâ seninle ilgili.”

“İyi. Şuna ne dersin: Nerede yaşıyorsun? Beni takip etmediğin zamanlarda bütün gün ne yapıyorsun? Nasıl oldu da bir meka-”

“Sana daha önce de söyledim,” dedi, sesindeki şakacı ton gitmişti. “Geçmiş önemli değil. Önemli olan tek şey şu anda ne olduğum. Bu olmak istediğim her şey.”

“Hadi ama bunu nasıl söyleyebilirsin?”

“Basit. Çünkü gerçek.” Gözleri parladı.

Benim olmak istediğim her şey o arabada ölmüştü.

“Gerçekten özlemiyor musun?” diye sordum. “Hiç?”

Kuru kuru gülümsedi. “Özlenecek pek bir şey yok. Hepimiz senin gibi değildik.”

‘“Benim gibi’ nasıl oluyor?”

“Zengin,” dedi parmaklarıyla sayarak. “Değer verilmiş. Korunmuş. Kandırılmış.”

“Bu senin için komik mi? Ne zaman ağzını açsan bana hakaret ediyorsun.”

“Birazcık.”

Yine kalkmaya yeltendim, ama kolumu yakaladı. “Tamam, üzgünüm. Gitme. Lütfen.” Dik dik baktım ve bir an sonra bıraktı. Ama yine oturdum.

“Bunun bir çeşit ceza olduğunu düşünüyorsun,” dedi. Sesi yine umursuyormuş gibi çıktı. Ya da en azından anlıyor gibi.

“Düşünmüyorum. ”

“*Düşünüyorsun*,” dedi. “Çünkü kendine olasılıkları görme izni vermiyorsun. Tek görebildiğin, kaybettiklerin.”

Her şey.

“Bazılarımızın kaybedecek o kadar fazla şeyi yoktu,” diye devam etti. Normalde yaptığı kadar yoğun değildi.

“Saçma şekilde belirsiz konuştuğunun farkındasın, değil mi?”

“Somut bir şey mi istiyorsun?” diye sordu. “İlk defa yürüdüğünde hissettiğin şeye ne dersin?”

Sesinde yeni bir şey vardı, düzensiz ve prova edilmemiş gibi. Sanki senaryosunun dışına çıkmıştı ve yolunu nasıl bulacağından emin değildi. Sesi benim hissettiğim gibiydi: kaybolmuş.

“Ya da bir daha hiçbir şeyin seni incitemeyeceğini öğrendiğinde?” diye devam etti. “Asla korkmak zorunda kalmayacağını öğrendiğinde?”

Ben sürekli korkuyordum.

Eğer o duygunun nasıl hissettirdiğini bilseydi, eğer bunu anlayıp savaşarak bir yolunu bulabilseydi, belki onun hakkında yanılmış olurdum. Her şeyle ilgili.

“Sebebi o, değil mi?” dedim yumuşakça. “O yüzden daha önce hakkında konuşmadın.”

Bakışlarını kaçırdı. “Sana söyledim. Geçmiş bizim için önemsiz.”

“Ben *bizden* bahsetmiyorum. *Senden* bahsediyorum.” Nedenini bilince, ona dokunmak istedim. Elimi eline, dizine, omzuna koymak istedim. Temas istedim. “Sana ne olduysa ondan bahsediyorum. Konuşmak ister misin, Jude?” dedim. Bu bir soru değildi, meydan okumaydı. “O konuda konuş. Sonunun nasıl olup da burası olduğunu anlat. Senin de aynı geri kalanımız gibi olduğunu söyle.” Durakladım, devam etmeli miydim emin değilim. Ve ettiğimde, sesim fısıltıdan ibaretti. “Kırılmış.”

Gözlerini yerden kaldırdı ve bana baktı. “Ben kınk *değilim.* Ve acımana ihtiyacım yok.”

Acımak aklıma bile gelmemişti. İkimiz de aynıyken neden yapacaktım ki? “Ben öyle-”

“Kendine sakla,” dedi. Gözleri yine parlıyordu, alev gibi görünen sarı-turuncu bir renkteydi. “İstersen içinde boğul, umurumda değil. *Benim* ihtiyacım yok. Ne olduğumu biliyorum. Olduğum şeyle *gurur* duyuyorum.”

“O yüzden mi kendine *bunu* yaptın?” diye sordum. “Kendini bir çeşit şeye dönüştürdün...”

“Ucubeye mi?”

“Öyle demeyecektim.”

“Çünkü sen bir korkaksın,” dedi.

“Kapa çeneni.”

“Düşündüğünü söylemekten korkuyorsun. *Her şeyi* yapmaktan korkuyorsun. Gerçeği kabullenmekten korkuyorsun.”

“Kapa çeneni. ”

“Dönüştüğün şeyle ilgili gerçeklerle yüzleşemiyorsun, o yüzden özlüyorsun.”

Daha önce bu kadar mide bulandıracak kadar kendini beğenmiş biriyle tanışmamıştım. “Benim hakkımda hiçbir şey bilmiyorsun.”

“Yeterince biliyorum,” dedi. “Sadece insanların ne düşündüğünü ya da *havalı* görünüp görünmediğini umursadığını biliyordum. Tahmin et bakalım? Öyle görünmüyorsun. *Onlara* göre değilsin.”

“Neden tüm bu ‘biz ve onlar’ saçmalığına bu kadar takıntılısın? *Onlar* diye bir şey yok. *Biz* diye bir şey kesinlikle yok.”

“Sen kendine yalan söyleme konusunda neden bu kadar takıntılısın?” diye karşı çıktı. *“Onlar,* onlardan biri olmadığını biliyorlar. Sen ne zaman uyanacaksın?”

“Benden ne halt istiyorsun?” diye bağırdım. Çok fazlaydı. Bir gün için çok fazlaydı, her şeyin üstüne çok fazlaydı. Başa çıkamadım. Mecbur olmamalıydım. “Her şeye arkamı dönmemi, geçmiş hiç olmamış gibi ve olduğumu bildiğim kişi değilmişim davranmamı mı istiyorsun?”

“O da bir başlangıç olurdu!”

“Kendimi mahvetmeyeceğim.” Sesimi onunki gibi soğuk ve keskin çıkarmaya çalıştım. “Ne senin için ne de bir başkası için.”

“O iş oldu bile. Hiçbir şey yapmana gerek yok. Sadece yıkımı kabullen ve arkanı dön.”

Doğruldum — ve bu defa, kolumu yine yakalasa da tereddüt etmedim. Parmaklan bileğimi sıkıca kavradı. Dokunduğum tek meka oydu. “Bir daha bana bakmaya gelme,” dedim. *“Asla."*

“Güven bana,” dedi soğukça. “Mecbur kalmayacağım.”

“Şimdi gidiyorum.” Kıpırdamadım.

“Bekliyorum.” Hâlâ bileğimi tutuyordu.

“Siktir git.” Ve sonra, nasıl olduysa, elim göğsündey-di. Parmaklan bileğimin etrafında kasıldı. Beni kendine doğru çekti. Ya da ben ona atıldım. Belimi kavradı. Ya da ben kalçalarımı ona bastırdım. O ne yaptıysa, ben ne yaptıysam, yüzlerimiz çarpıştı.

Dudaklarımız çarpıştı.

Tişörtüne asıldım, kumaşı tırnakladım, altında yatan yapay, gümüşi deriye dokunmak için çabalıyordum. Dudakları sertti, öpüşü sertti. Sert ve öfkeliydi ya da belki ben öyleydim. Ondan nefret ediyordum, onu *istiyordum*, ellerini vücudumda istiyordum -herhangi birinin ellerini vücudumda istiyordum- hem de artık aynı hissettirmese de doğru *geliyordu.* Kazadan, yangından ve karanlıktan beri ilk defa *hissettim* ve dudaklarını emdim, o ısırdı. Tatlı, keskin bir acı yayıldı ve demir tadındaki kanın tadını alabildiğimi hayal ettim.

Ama hiç kan olmayacaktı.

Onu itip uzaklaştırdım.

O gün ikinci defa kusabilmeyi diledim.

Bana doğru geldi, geriye kaçtım.

“Bana dokunma.”

Yaptığım şeye inanamadım.

Yine yapmak istedim.

Uzaklaşmak zorundaydım.

“Bunu yapma,” dedi, sesinde bir keskinlik vardı. “Şimdi bunu sorgulama, bu kadar yakınken yapma.”

“Neyi?” diye patladım. Ama biliyordum. Onu. Onu yeniden kavramayı. Bedenini. Bedenlerimizi, birlikte.

Hissetmeyi.

Geriye doğru başka bir adım daha attım.

“Kendini bırakmayı,” dedi. Yine o konuya döndüğüne, saçmalığını saçtığına inanamadım. Sanki ben sürüsünün görevini bilen bir üyesiydim. “Sana söyledim, işin sırrı olduğun şeyi kabul etmekte-”

“Hadi be sen de.” Ondan nefret ettim. Bunun benimle ilgili olmadığını fark ettim. Onunla ilgiliydi. Bu ihtiyaçla ilgili değildi, bu çiğ *istekle* ilgiliydi. O çirkin org içgüdülerinin çok üstüne yükselmiş mağrur Jude için öyle değildi tabii. Bu sadece onun aptal kampanyasıyla ilgiliydi. Acınası felsefesi. Bu sadece onun haklı olmasıyla, benim haksız olmamla alakalıydı.

“Bunu yapma,” dedi bir kez daha ve ellerini benimkinin üzerine kapattı. Ama işim bitmişti.

“Git.” Sesim hissettiğim kadar soğuk çıktı.

“Bunu istemezsin.”

Gözlerine baktım. Her zamanki gibi okunaksızdı. Tıpkı benimki gibi. “Sen-benim-ne-istediğimi-bilmiyonsuri.” Güzel ve yavaşça söyledim, böylece anlardı.

“Belki bilmiyorum.” Başını iki yana salladı. “Ama>ısen de bilmiyorsun.” Avucuma bir şey bastırdı — rüya dediği keskin köşeli küptü. “Henüz.”

Küçük kara kutuya baktım, ellerimde çevirip durdum.

Başımı kaldırıp baktığımda, Jude gitmişti.

Aptal değilim.

O zaman da aptal değildim.

Ona güvenmedim. Küçük siyah kutusuna ya da gizemli “programına” veya sarsılmaz inancına güvenmedim. Bunlar en önemsiziydi.

Öte yandan, kaybedecek çok şeyim yoktu. Ve unutmak istediğim çok şeyim vardı.

Programı yükledim.

Kırpışan parlak bir ışık patlaması oldu, sonra hiçbir şey. Birkaç uzun dakika boyunca, hiçbir şey.

Sonra dünya ışıldamaya başladı.

Önce acı vardı. Acı her yerdeydi. Hiçbir yerdeydi. Ben hiçbir yerdeydim. Yaktı. Ben yandım. Acı ateş gibiydi, acı derimi yakan alevler gibiydi. Sıcak, kavuracak kadar sıcak. Sonra soğuk, buz gibi. Çelik gibi.

Ayaktaydım. Dönüyordum. Sırtüstü yatıyordum. Gökyüzünde süzüldüm. Parmaklarımın ucunda yıldızlar bitti. Ağaçlar ayaklarıma kapandı. Bir uçurumdan atlıyordum, suyun içindeydim, bir girdaptaydım, içine çekildim. Boğuluyordum. Uçuyordum.

Karanlığın içindeydim. Ama renkler parladı. Karanlıkta patladılar. Renk *bendim*. Ben ışıktım. Yeşil zonkladım, mor şakıdım, kırmızı çığlık attım. Mavi ağladım. Dipten canavarlar üşüştü. Örümcek dokunacı ve kırmızı gözler ve ölmemi istediler. Ben ölmek istedim ve ben ölümdüm. Kara ve boş, dipsiz, hükümsüz.

Onlan mahvedecektim. Hepsini yok edecektim.

Merkezimden başladı, her şeyin merkezinden başladı, küçüktü, sıcaktı ve parlıyordu, güneşti ve şişti. Büyüdü. Sıcaklığıyla karıncalandı. Bunun için tek bir kelime yoktu. Bu kelimelerin ötesindeydi. Bu çıplak ensene değen serin çimendi. Bu dilinde eriyen bitter çikolatalı dondurmaydı. Bu onun bedeniydi, benimkinin üzerinde ağırdı, ağzımdaki nefesiydi, tenimdeki teniydi. Bu her şeydi, hayattı.

Sona erdi.

Yokluktan başka hiçbir şey kalmadı. Kendime gelirken, kafamda sadece onun sesi olduğunu anladım.

“Eğer bunu dinliyorsan, bu haklı olduğum anlamına geliyor. Rica ederim.”

Sırtüstü uzanıyordum. Oraya nasıl geldiğimi bilmiyordum. Gökyüzü dokunacak kadar yakın görünüyordu, ama sadece ağır, gri bulutlar olduklarını biliyordum. Yine de uzandım. Havadan başka bir şey değildi.

“Az önce limbik sistemine verilen elektrik şokunu tecrübeledin — ya da en azından, organik limbik sistemi taklit eden devre sistemine. Bütün ruh halini etkileyen koruyucuları şaşkına çevirdi, programlanma öncesi emosyonel uyarıcılardan gelişigüzel bir seriyi döngüye kattı. Aldığın en yoğun mod-d’yi düşün ve onu binle çarp ve şey, sanırım şimdi ne olduğunu biliyorsun.”

Gözlerimi kapattım. Sanki başım ağrıyordu, ama bu mümkün değildi. Artık benim başım ağnmazdı. Yine de bir şey şişkin ve hassas geliyordu. Kırılgan. Puslu. Sesin durmasını istedim.

“Kortekse yapılan doğrudan bir uyarı, mekalarda duygu ve his uyarmanın en iyi yolu. Bilincin yerindeyken kaçırdığın bütün somatik yanıtları sağlıyor, duyguya karşı verilen tüm şu çirkin hayvani cevaplan. Bazılan kendini yeniden bir org gibi hissetmeni sağladığını söylüyor.”

Kendimi hiç bu kadar boş hissetmemiştim. Hepsini geri istiyordum. İhtiyacım vardı. O karanlığın ve ışığın dünyasında, korktuğum yerde yaşamak istedim. Öfkeliydim. Mutluydum. Oradayken yaşıyordum ve geri dönmek istedim. Kalmak istedim.

“*Bence*, orgların anlayacağından çok daha iyi. Kabul et ya da etme, aynı fikirdesin.”

Çenesini kapatmasını istedim. Devam etmesini istedim. Geri gelmesini istedim, o sese uyan bir vücut istedim, elleri, omuzları, boynu ve dudakları olan. Onu istediğim için kendimden nefret ettim.

“Yakında görüşürüz.”

KARANLIKTA *“Bana dokunursan seni öldürürüm. ”*

AuderT a gümüş pakete sanlı kutuyu uzattığımda, “Bu ne için?” diye sordu. Günlerdir benden kaçıyordu, ama onu en sonunda öğle yemeğinde kıstırmıştım. Kendine saklanmak için yeni bir gizli köşe bulmuştu, benimkinden uzaktaydı.

“Sadece içimden geldi,” dedim. Kendimi biraz garip hissediyordum. Gerçekten üzgün olduğumu söyleyemezdim, çünkü o zaman üzgün olduğum şeye geri dönmek zorunda kalacaktık. Ve ikimiz de o konuya dokunmak istemiyorduk, çünkü ikimiz de biliyorduk: Onu beni istediği şekilde istemediğim için üzgündüm. Ama bu ona gerçeğin diğer kısmını da söyleyemeyeceğim anlamına geliyordu, ona ihtiyacım olduğunu. Onun bir org ve benim bir meka olmam önemli değildi; Jude’un ne düşündüğü önemli değildi. Jude tamamen benim gibiydi, ama beni hiç anlamıyordu. Hiçbir şey bilmiyordu.

Auden kutuyu açtı. İçinden, ne zaman yeni bir mesaj gelse ısınan akıllı-kayışlı gri çantayı çıkardı. Ön tarafında tam ekran vardı ve arkası bir cep ve bir klavye olarak iki parçadan oluşuyordu. Reklamın söylediğine göre, koşturmaca içindeyken ağa bağlanması gereken tarz sahibi adamlar içindi. Auden tarz sahibi ya da koşturmaca içinde olduğundan falan değildi, ama çanta iyi görünüyordu. Peşinden her yere sürüklediği o yeşil, paçavra çantadan daha iyi olduğu kesindi. *Ben* artık havalı olmayabilirdim, ama moda duygum hâlâ öyleydi.

Kafası karışmış gibi göründü.

“Yeni bir tane kullanabileceğini düşündüm,” dedim.

Auden kutudan çıkarmadı. “Almamalıydın.”

“İstedim,” dedim yine.

“Gerçekten, almamalıydın.” İç geçirdi ve en sonunda çantayı alıp açtı, içine baktıktan sonra tekrar kutuya koydu. Arkası ya da önündeki ekran bir yana, akıllı kayışı bile fark etmemişti. “Ama sağ ol, sanırım.”

Sembolik yaklaşım işe yaramıyor gibiydi. Onu daha fazla utançtan kurtarmaya çalıştığımı anlamıyor muydu? *Minnettar* olması gerekmiyor muydu?

Özellikle de, biraz düşünürseniz, özür dilemesi gerekenin *o* olduğu düşünülürse. Mantıksız taleplerde bulunan ya da istediğimi alamadığımda sinir krizi geçiren ben değildim.

Ama Jude'a teslim olduğumda ahlaki üstünlüğümü kaybetmiştim. Auden bilmiyor olsa bile *asla* öğrenmeme-liydi, ben biliyordum.

"Öncesi için üzgünüm," dedim. Eğer gerçekten o konuda konuşmak istiyorsa, tamam. Konuşurduk.

"Mecbur değilsin."

"Keşke olmamış olsaydı."

"Hiçbir şey söylememeliydim," dedi.

"Hayır, söylediğine memnunum." Yalan. "Birbirimize karşı dürüst olmalıyız." İki numaralı yalan. "Ve söylediğim şeye gelince, işlerin eskiden olduğu gibi zamanlara dönebilmeyi dilemek konusunda? Yapamam... onu geri alamam. Bak Auden, anlaman gerek, kazadan beri başıma gelen tek iyi şey sensin. *Tek* şey." Gerçek.

Beynimin asi bir parçası, *dün haricinde*, diye belirtti. *Jude haricinde. Yaptığı ve bana verdiği şey haricinde.* O hiçbir şeydi. Çoktan unutulmuştu.

Üç numaralı yalan.

"Öyle söylemek zorunda değilsin," dedi Auden.

"Zorundayım." Endişeyle gülümsedim. "Aramız iyi mi? Gerçekten iyi olmamıza ihtiyacım var."

"Benim de," dedi ve bana sıkıca sarıldı.

Şimdi ya da asla, diye karar verdim. "Tamam, artık yine arkadaş olduğumuza göre... bana bir iyilik yapmayı isteme ihtimalim var mı?"

Auden kahkaha atarak bıraktı. "Şimdi anlıyorum. O bir hediye değildi, rüşvetti."

"Hayır! Şey... belki birazcık."

İç geçirdi. “Neye ihtiyacın var?”

“JudeTa diğerleri bu akşam yine dışarı çıkıyorlar.” Yüzünde beliren ifadeyle irkildim, şüphe ve tiksinti arasında bir yerdeydi. “Gitmek istiyorum. Belki sen de benimle gelirsin diye düşündüm.”

“Şelaleye mi? Delirdin mi?”

Başımı iki yana salladım. “Bu akşam başka bir şey yapıyorlar. Ne olduğunu bilmiyorum. Büyük bir sır gibi bir şey.”

“Herhalde beni ilk seferde duymadın: sen delirdin mi?”

“Son seferinde beni gitmeye ikna eden şendin,” diye belirttim. “Korkularımla yüzleşmekle, benim gibi olan ve yaşadığım şeyleri anlayabilen insanlarla tanışmamla ilgili onca şeyi hatırlıyor musun?”

“Jude’un nasıl bir göte dönüştüğünü ve eğlenceli vakit geçirmenin kendilerini öldürmek olduğunu düşünen küçük takipçilerinin gözükara çatlaklar olduğunu hatırlıyor musun?”

“Kendilerini öldürmeye çalışmıyorlardı,” dedim.

“Taklidini oldukça iyi yapıyorlardı.”

“Auden, bizim için farklı olduğunu biliyorsun.”

“Biz mi? Ne zamandan beri-”

“Ne demek istediğimi biliyorsun,” diye patladım. “Tehlikeli değildi. Sadece eğleniyorlardı.”

“Aynen. Ne çeşit bir insan onun eğlenceli olduğunu düşünür?” Kaşlarını çattı. “Gerçekten kafası haşat olmuş bir insan. Ya da kendi başına düşünemeyen bir insan.”

“Ya da gerçekten insan olmayan bir insan. Söylemeye çalıştığın şey bu mu?”

“Hayır!” Auden iç geçirdi. “Senin hakkında öyle düşünmediğimi biliyorsun. Sadece neden geri dönmek istediğini anlamıyorum. Ne manası var?”

Neden geri dönmek istediğimi bilmiyordum.

Jude bana her ne verdiyse, ondan bir doz daha almak istediğim için değildi. Kendime onun için olmadığına söz vermiştim.

“Sınırlarını test etmeye çalışıyorlar,” dedim, “ve bu şeyin olasılıklarını keşfetmek istiyorlar. Birazcık eğleniyorlar. Bu o kadar kötü mü?”

“Ne zaman bu şekilde konuşmaya başladın?”

“Nasıl?”

“Yani... bilmem. *Onun* gibi.”

“Bak, eğer benimle birlikte gelmek istemiyorsan kendim giderim,” dedim kızarak. “Sorun değil.”

“Bu büyük bir mesele,” dedi. “Her ne yapıyorlarsa, tehlikeli olacağından eminim. Ve tabii aptalca. Kendi başına gitmene izin vermeyeceğim.”

“Beni korumana ihtiyacım yok,” desem de, aslında ondan tam olarak bunu istiyordum — ve onun asla hayır diyemeyeceğini bilerek sormuştum.

“Çok kötü. Eline geçen şey tam olarak o.”

Auden, “Amaç ne ki?” diye sordu.

“Çünkü *yapabiliyoruz*,” dedi Jude. “Çünkü neden olmasın?”

Auden beni gruptan uzağa çekti. Hâlâ o çirkin yeşil çantasını taşıyordu. “Bu kötü bir fikir.”

“Şehirlerde yaşamaya mecbur kalan insanlarla ilgili konuşup duran şendin,” dedim. “Gerçekten bir tanesini *görmek* istemez misin?”

“Bu şekilde değil,” diye mırıldandı. “Tek başımıza, *gece* vakti değil.” Ama onu kafaladığımı biliyordum.

Ben ve Auden da dahil on kişiydik. Yine kimse onun gelmesini, orada bulunmasını istememişti, ama ben ısrar etmiştim ve Jude uyum sağlamıştı. Önceki gibi, diğer herkes de Jude’a uyum sağladı.

“Eğer istiyorsan gidebilirsin,” diye teklif ettim ve neredeyse önerimi kabul etmesini umuyordum. Onu orada istiyordum, gerçekten. Ama ben bile onun buraya ait olmadığını biliyordum.

Auden başını iki yana salladı. “Şehir insanlarını biliyorsun, mekalardan diğer herkesten daha çok nefret ederler,” dedi. “Çoğu kırkına basmadan ölüyor ve siz sonsuza kadar yaşayacaksınız. Sence bu iyi bir kombinasyon mu?”

Jude arkamızda belirerek, “Sanırım Lia bana güveniyor,” dedi ve elini omzuma koydu. Silkeleyip attım. “Belki ona biraz daha güvenmelisin.”

Ona dik dik baktım. “Bana dokunma.”

Sadece gülümsedi. “Size iki dakika veriyorum,” dedi. “Beş dakikaya gidiyoruz. Kalın ya da gidin.”

O gider gitmez Auden bana garip bir bakış attı. “Bu da neydi?”

“Ne?”

“İkiniz.”

"Ne?"

“Hiçbir şey.” Saha gezisinin başlamasını bekleyen meka grubuna doğru yöneldi. “Hadi gidelim.”

İki araba gittik. Jude ve Auden önümüzdeki koltuklara oturdular, konuşmuyorlardı. Bense QuinnTe ilk seferde adını duymadığım bir oğlanın arasındaydım — ve ikinci seferde de soracak fırsatı bulamamıştım. Çünkü kendisi vaktinin çoğunu dilini Quinn’in boğazına sokmakla geçiriyordu. Pencereden dışarı baktım.

Ufuk çizgisi karaydı, gökyüzünde pürüzlü parçalar vardı. Araba uzun asfalt çizginin üzerinde ilerliyordu, amaçsızca, bitmeyen yollar birbirinin üzerinden ve altından geçiyor, ayrılıyor, birleşiyor, çaprazlanıyordu. Çok fazla alan vardı ve hepsi boştu. Sokağa çıkma yasağı olmasaydı bile, kimse bir şehre gece girecek kadar aptal olamazdı. Ve orada yaşayan kimsenin arabası yoktu. Çok fazla yakıt tüketirdi ve dışarı çıkmayı çok daha kolaylaştınrdı.

Dar bir sokağa park ettim. Quinn ve diğer meka tek kelime etmeden oluklardan yıkıntıları toplamaya başladılar, Jude da bagajdan lekeli, beyaz bir branda çıkarıp arabanın üzerine örttü. Oluk çöpleri de onun üzerine atıldı.

Jude, “Güvende tutmanın en iyi yolu,” diye açıkladı. Sokağın karşısında, ikinci arabanın yolcuları da aynısını yapıyordu.

Ürpertici şekilde sessizdi. Her yandan karanlık binalar yükseliyordu ve kendime en azından bazılarının insanlarla dolu olduğunu hatırlattım. Sokağa çıkma yasağından sonra sıcak, kuru kaldıkları ve sokaklardan uzak durdukları bir yer vardı. Ama her şey o kadar hareketsiz ve boştu ki, burada birinin yaşadığını hayal etmek zordu. Grup gizlice hareket etti, yere hafifçe basıyor, toplu halde kalıyordu. Sadece Auden nefes aldı.

“Şimdi ne var?” diye fısıldadım.

Jude, “Etrafa bakacağız,” dedi. “Ve yakalanmamaya çalışacağız.”

Kimin tarafından? Sormak istedim. Ama cevabı gerçekten duymak istemiyordum.

Bu şehir şanslılardandı. Büyük bombalama olmadığı için radyoaktif enkaz yoktu. Su Savaşları için fazla doğudaydı, sel için fazla kuzeydeydi. Comstock grip salgınına yakalanmışlardı, ama diğer nüfus merkezleri kadar kötü değildi ve son biyo-saldırıda, şehirler tamamen tahliye olmadan önce, bir milyona yakın kişiyi kaybetmişlerdi.

Şanslılardı.

Kalanlar için o kadar şans yoktu, en azından kendi istekleriyle, ama o kadarı bütün şehirler için doğruydu. Eğer buradan defolacak kadar kredileri olsaydı, kim enerji yoksunu, mikrop yuvası ölüm tuzaklarında kalacak kadar deli olurdu ki?

Geniş, boş caddelerde dolandık, kaldırımda fener ışıklan parladı. Günbatımından sonra iki saatliğine ışıklann kesildiği, çalışan bir ekran bulacak kadar şanslıysan günde bir defa ağa bağlanabildiğin, eneıji hırsızlığı cezasının ölüm olduğu bir yerde yaşamanın nasıl olacağını hayal etmeye çalıştım.

Yapamadım.

Yeteri kadar yok, diye hatırlattım kendime. Hiçbir şeyden. Herkesin bütün gün bağlı kalabileceği kadar enerji yoktu. Herkesin arabaya sahip olacağı kadar yakıt ya da yol yoktu. Ya da herkesin et yiyeceği kadar inek -en azından açık alanda yemlenen, çimle beslenen ineklerden, artık başka bir şey yetiştirmeye izinli değildiniz- yoktu. Herkesin çocuk sahibi olacağı kadar yer yoktu. Ya hepimiz acı çekecektik ya da bazılarımızın fedakârlık yapması gerekiyordu.

Sadece ben değil de onlar olduğu için memnundum.

Ayrıca bataryalarım tamamen dolu olduğu için de memnundum. Burada kablosuz enerji ağı yoktu ve eğer bir şey olursa, eğer bir şekilde arkada kalırsam, şarj olacak hiçbir yer olmazdı. Birkaç gün sonra sadece... yavaş yavaş kaybolurdum.

Auden kulağıma, “Şunlar eskiden ışıkla parlardı,” diye fısıldadı. Neredeyse her binanın üzerine yerleştirilmiş kalın, boş ekranları işaret ediyordu. “Devasa reklamlar gibi. İnsanlara ne satın alacaklarını söylüyordu.”

“Ne enerji israfı,” diye fısıldadım. Belki de bu insanlar karanlıkta yaşamayı hak ediyordu.

Her adımımızla ayağımızın altında bir şeyler çıtırdıyordu. Peş peşe kırık pencereleri geçerken, parçalanmış cam, diye düşündüm. Buradaki her şey kırıktı.

Eve gitmek istedim.

Uzaktaki bir uluma sessizliği böldü.

Olduğum yerde donarak, “O da neydi?” diye fısıldadım.

“Sadece bir köpek.” Jude fısıldamaya zahmet etmedi. “Mekânı kimin yürüteceğine karar vermek için savaşıyorlar. Sanki sıçanlar ve hamamböcekleri çoktan kazanmamış gibi.” Sağa doğru keskin bir dönüş yaparak bizi başka bir geniş sokağa yönlendirdi, oluklardan çöp taşıyordu. Auden ağır ağır soluyordu ve idrar lekeli kaldırıma yığılmış çöp dağlarına bakınca geldiğimizden beri ilk defa bu yerin berbat kokuyor olması gerektiği kafama dank etti. “Bu taraftan.”

İki blok sonra çığlık sesi duyduk. Tiz, deliciydi, kesilmeden devam etti, etti ve kesildi. Azalarak bitmedi. Öylece durdu.

Köpek falan değildi.

Şehrin daha derinlerine girdik ve yolumuzu nasıl bulduğumuzu merak etmemeye çalıştım.

Jude öyle uzun bir binanın önünde durdu ki, gökyüzünün çoğunu kapatıyordu. “Orglar için son durak,” diyerek Auden’a baktı.

Auden dik bakışlarla karşılık verdi. “Ne demek istiyorsun?”

“Bina kilit altında ve tüm biyo sensörler...” Jude pis pis güldü. “Nefes nefese kalıp bizi yakalatmak istemezsin, değil mi?”

“Ben burada, dışarıda bekleyeceğim ve siz... tam olarak ne yapacaksınız?”

“Sadece etrafa bir bakış atacağız. Ödün bokuna karışmadan geri dönmüş oluruz.”

Auden sinirle, “Ben korkmuyorum,” dedi.

Jude omzunu silkti. “Harika. O zaman biz içeri girersek-”

Auden kolumu tutup yarı sorar yarı söyler biçimde, “Onlarla gitmiyorsun?” dedi.

Duraksadım. “Mecbur değilim. Burada seninle bekleyebilirim... eğer istiyorsan.” Kalmam gerektiğini biliyordum.

Ama istemiyordum.

“Hayır.” Auden bir anlığına gözlerini kapattı. “Bunu yapmak isteyen şendin. O zaman yapmalısın. Sonuna kadar.”

Jude yumuşakça güldü. “Komik, bana sonuna giden bir kız gibi görünmedi hiç.”

Onu görmezden geldim.

Auden’a, “Emin misin?” diye sordum.

“Evet. Git.” Bana güçsüz bir gülümseme yolladı. “Dikkatli ol.”

“Sen de.”

Jude ve çocuklardan diğeri, uzun, iriyan, adı Riley olan, kapılardan birini açtı ve içeri girdik. Burası daha da karanlıktı, gölgelere bürünmüş geniş bir alandı. Birinin fenerinin ışığında bir ekran belirdi, sonra birer tane daha. Şehir insanlarının ağa bağlanmak için geldikleri yerin burası olduğunu anladım. Binanın neden kilit altında olduğunu açıklıyordu bu. Ama bizim burada ne yaptığımızı açıklamıyordu.

Jude bizi asansörlere doğru yönlendirdi. Riley kontrol panellerinden birini ayırıp açarken ve ellerini kablo yığınının içine sokarken bekledik.

“Elektrik kesik değil mi?” diye sordum.

“Bu binada düşük seviyede tutuyorlar,” dedi. “Donanım için. Eğer ne yaptığını biliyorsan erişim sağlamak kolay.”

Başımla Riley’yi işaret ederek, “Peki o ne yaptığını biliyor mu?” dedim.

“O bir sürü şey biliyor. Çalışan alarm duymuyorsun, değil mi?”

Başımı iki yana salladım.

“Riley’ye teşekkür et.”

Birkaç saniye sonra asansörün kapıları açıldı. Grup içeri girdi, ama ben takip etmeye çalıştığımda Jude beni geriye çekti. “Biz bir sonrakine bineceğiz,” dedi.

Daha ben karşı çıkamadan kapılar kapandı ve yalnız kaldık.

“Ne istiyorsun?” dedim.

“Sen ne istiyorsun?”

Başka bir çift kapı açıldı ve ufak alana girdik. Birlikte. Kapılar arkamızdan kapandı ve asansör yukarı doğru çıkmaya başladı. Jude bana bakmak için dönerek beni bir köşeye kadar geriletti.

“Bana dokunursan seni öldürürüm,” diye tısladım.

Sadece kahkaha attı. “Birincisi, kendini modası geçmiş terimleri düşünmeye kesmen konusunda gerçekten eğitmelisin, yaşam ve ölüm gibi ve İkincisi, sana

dokunmakla hiç ilgilenmiyorum. En azından şu anda.”

Benim de ona dokumakla ilgilenmediğime dair kendime söz verdim. “Peki bu halt neyle ilgili?”

Ellerini asansörün duvarına iyice dayadı, her iki yanıma, böylece bedenimi kollarının arasına kıstırdı. “Soruların olabileceğini düşündüm. Şelaledeki küçük... deneyiminle ilgili.”

“Neden bahsettiğini bilmiyorum.”

Alayla güldü. “Bence biliyorsun. Ve bence buna bayıldın. Bence daha fazlası için geri döndün.”

Hiçbir şey söylemedim.

“Dikkatli olsan iyi olur.” Uyarıdan çok bir tehdit gibiydi. “Sonunda kendi kafanın içinde kaybolmak istemezsin. Heyecanını buraya, gerçek dünyaya yansıtman daha iyi.”

“Yapmamız gereken bu mu yani? Çöp yığını bir şehirde dolaşma sebebimiz?” diye sordum. “Heyecan mı duyuyorum? Fark etmemiştim.”

Jude kollarını indirdi. “Böyle mi oynamak istiyorsun? Tamam.”

Asansör gittikçe daha yukarı çıktı.

“Nereden aldın?” diye sordum.

Neyi diye sormaya zahmet etmedi.

“Olabildiğince *insanca*,” dedi ekşi bir şey yemiş gibi. “BioMax’in resmî görüşü. Ama bizi daha farklı, daha iyi yapacak teknolojileri olmadığı anlamına gelmiyor. Sadece onu bize vermek istemiyorlar. En azından resmî olarak.”

“Bizi daha *iyi* yapmak mı? Acayip güçlü bir mod-d gezintisinin beni nasıl daha iyi yapması gerekiyor acaba?”

Kaşlarını havaya kaldırdı ve artık inkâr etmeye gerek kalmadığını fark ettim. Programı yüklemiştim ve o biliyordu.

“Geldiği yerde daha fazlası var,” dedi. “Ama sadece bakmaya istekliysen.”

Kapılar açıldı. Çatıdaydık. Üç karanlık siluet uzak uçtaki korkulukta yürüyordu, rüzgârda sallanıyorlardı. Doksan sekizinci katta olunca, epeyce rüzgâr vardı.

“Atlamıyorlar,” diye fısıldadım korkuyla. “Bana atlamadıklarını söyle.”

“Hayır, *atlamıyoruz*,” dedi Jude. “Sadece takılıyoruz. Manzaraya hayran kalıyoruz. Keyfini çıkarıyoruz.” Ve gölgelerin içinde kayboldu.

Çatıda daire çizdim, terk edilmiş güneş panelleri ve kırık uydu antenlerini geçtim. Yukarıdaki dünya da aşağısı kadar kırık döküktü. Korkuluktaki üç meka kendilerini ince, metal bariyerin üzerine savurdu ve dışarıdan tırmanmaya başladılar. Karanlık bir köşedeki Quinn’in yanından geçtim, herhalde adını hiç öğrenmeyeceğim oğlanla sarmaş dolaştı. Riley ve Jude ufuk çizgisinde tartışıyordu. Ters yöne döndüğümde kendimi Ani’nin yanında dururken buldum, mavi saçı karanlıkta siyah görünüyordu. Kendini korkuluğun üzerine bırakmıştı, dirsekleri metalin üzerindeydi ve gözleri altımızda uzanan bina cesetlerine odaklanmıştı. Gözlerim yakınlardaki birkaç tanesini seçecek kadar geceye uyum sağlamıştı, ama onun ötesinde, gölge arazisinden başka bir şey yoktu.

Yüzünü manzarasız yerden çevirmeden, “Selam,” dedi.

“Selam.”

“Pekâlâ, ne düşünüyorsun?”

Omzumu silktim. “Görecek pek bir şey yok.”

“Yani her şeyle ilgili diyorum,” dedi. “Bu akşamla.”

Yine omzumu silktim. “Olmamamız gereken bir yere girmek için çok fazla çaba harcadık gibi görünüyor. Yani manası ne ki?”

“Jude her zaman bir anlamı olması gerekmediğini söylüyor. Bazen sadece eğlenmekle ilgilidir.” Ani, omzumun üzerinden baktı. Döndüğümde Quinn’le oğlanın hâlâ devam ettiğini gördüm. “Gördün mü? Eğlence.”

“Belki bana düşmez ama... bu seni rahatsız etmiyor mu?”

“Neden etsin?”

“Şey, sanırım Quinn’le senin şey olduğunu düşündüm...”

“Öyleyiz. Bazen.” Hafifçe gülümsedi. “Ama bunların hepsi onun için çok yeni. Onun istediği... bilirsin. Oynamak.”

“Ve bu senin için sorun değil mi?”

“Jude artık birbirimiz üzerinde hak iddia etmemeyi

öğrenmemiz gerektiğini söylüyor,” dedi. “Eğer sonsuza kadar yaşamayı planlıyorsan tek eşliliğin mantıksız olduğunu söylüyor.”

“Görünüşe göre Jude çok fazla şey söylüyor.”

Ani ışık saçtı. “O harikadır.”

“Ve her zaman dinler misin?”

Başını iki yana salladı. “Anlamıyorsun.”

“Neyi?”

“Nereden geldiğimizi. *Onun* nereden geldiğini.”

“O zaman anlat bana.”

“Burada yolunu bu kadar iyi nasıl bulduğunu sanıyorsun?” diye sordu.

Gerçekten fazla düşünmemiştim.

“Eskiden burada yaşardj,” dedi Ani. “Öncesinde.”

“Gerçekten mi? ” Öne doğru eğildim. Gerçekten bir şehirde *yaşamış* biriyle hiç tanışmamıştım. “Yani, onun farklı olduğunu biliyordum...” Kullanacağım kelimelerden hangisinin şımarık, zengin kız gibi çıkmayacağını düşündüm. İlk mekalann şehirlerdeki ve şirket kasabalarındaki gönüllülerden olduğunu herkes biliyordu. Herkesin ayrıca bildiği, ama dillendirmediği bir başka şey; başka bir şansın yoksa böyle bir şeye gönüllü olmamak için deli olman gerektiğiydi. “Ona ne olduğunu biliyor musun? Neden gönüllü olduğunu?”

Ani telaşlanmış göründü. “Geçmiş hakkında konuşmamam gerekiyor,” dedi. “Beni öldürür.”

“Ölümlü korkularımızı unutmamız gerektiğini sanıyordum,” diye şakalaştım. “Ölümsüzlüğü kabullenmek için kendimizi eğittiğimizi. Jude’un söylediği bu değil mi?”

Başını sertçe iki yana salladı. “Geçmiş önemli değildir,” dedi neredeyse kendi kendine. “Unutulması daha iyi.”

“Bazıları için kolay,” dedim sessizce.

“Bazıları için o kadar kolay değil.”

“Sen de mi buradansın?” diye sordum. Çok fazla üstüne gitmemeyi umuyordum. Onu korkutup kaçırmak istemiyordum.

“Hayır. Buradan daha batıda.” Gülümsemesinde fazlasıyla acı vardı, ama sesi düz kaldı. “Ailem Chicago’dan.”

“Ah.” Chicago Van, ChicagoVa değil. Artık kimse orada yaşamıyordu. Ve saldın sırasında orada yaşayanlar artık yaşamıyordu, nokta. İlk patlama sadece birkaç yüz bin kişiyi götürmüştü, ama sonra radyoaktif toz bulutu olmuştu. Ve radyoaktif su. Ve radyoaktif yemek. Radyoaktif insanlarla dolu, radyoaktif bir şehir. Epey hızla ve epey kötü şekilde hastalanmaya başlamışlardı.
Videolan görmemiştim, ama o zaman, gerçekten gerekli değildi. Okulda bize Atlanta’nın görüntülerini izletmişlerdi. Ve Orlando’nun.

Bir tane mahvolmuş şehir gördüğünüzde, hepsini görmüş oluyordunuz.

Bariz olan soruyu nasıl soracağımı bilemedim, ama denememek kabalık gibi geldi. “Ailen, ah, onlar...onlar...”

“Hâlâ hayattalar.” Ani’nin ağzı büküldü. “En azından benim bildiğim kadarıyla. Pek bildiğim de söylenemez.”

“Bağlantıda değil misiniz?”

Başını iki yana salladı.

“Sebebi... sana olanlar mı?” Bedenine bir bakış attım ve demek istediğimi anladı.

“Keşke.” Tereddüt etti. “Şirket kasabalarıyla ilgili ne kadar şey biliyorsun?”

Omzumu silktim. “Şey, eğer bir işe ihtiyacın varsa yaşamak için iyi bir yer olduğunu. Bir de, eğer orada yaşıyorsan ihtiyacın olan şeyleri aldığını.” Yemek, elektrik, tıbbi ihtiyaç — bir şehirde alamadığınız şeyler. Tabii çalmazsanız.

“Alıyorsun,” diye katıldı, “ama sadece kuralları uygu-luyorsan.”

Bir iyi davranış kuralı vardı, onu biliyordum. Ama bana mantıklı geliyordu. Eğer kasabayı şirket yönetiyorsa, evlerini, okullarını, doktorlarını ve ışıklarını sağlıyorsa, kuralları yapmaya hakları yok muydu?

“Ve diğer şeyleri bırakmaya gönüllü olursan,” diye devam etti.

“Oy verme gibi şeyleri mi?” Gözlerimi devirdim. “Aman ne büyük mesele.” Şirket kasabalarında yaşayanlar oylarını şirketlere satarlardı. Epey adil bir takas gibi görünüyordu. Tanıdığım çoğu kişi zaten oy vermeyi planlamıyordu. Ülkeyi yönetiyormuş gibi davranacak sonraki mod-d bağımlısı, ün orospusunun kim olacağı kimin umurundaydı ki?

“Diğer şeylerle birlikte,” dedi Ani. “Topluluğun iyiliği için olacak şeyler. Mesela tıbbi harcamaları azaltmak gibi.”

“Adil görünüyor.”

Aşağı baktı. “Chicago’dan olunca, çocuk sahibi olmak tıbbi harcamaları azaltmak için iyi bir yol değil.”

“Ahh.” İnsanları radyoaktif şehirlerden çıkarabilirdiniz ama radyoaktiviteyi insanlardan çıkaramazdınız.

“Aynen. Ahh. Bir kontrat imzaladılar. Böylece bana sahip olmaya karar verdiklerinde...”

“Kovuldular mı?”

“Ben doğana kadar hayır.” Acılı gülümsemesi geri döndü. “Sonra onlar için yine

şehir yaşamına dönüş oldu. Ve sevimli bacaksız mucizeleri için.”

Başımı eğip uzun, ince bacaklarına bakmamak için kendimi zorladım. “Sen doğduğunda yoktu...”

“Diğer şeylerle birlikte.” Korkuluğu tutuşu sıkılaştı. “Radyasyon zehirlenmesi genetik çorbamıza gerçekten epey baharat ekliyor.”

“Üzgünüm.”

“Evet. Onlar da öyleydi.” Omzunu silkti. “Birkaç yıl sonra beni bırakıp kaçtılar. Sanırım en yakın şirket kasabasına gittiler.”

“Ve sen hiç-”

“On yıl oldu.” Başını iki yana salladı. “Tek kelime yok. Sanırım benim var olduğumu bile unutmak istediler.”

“Ben gerçekten üzgünüm,” dedim. Söylemek için en yavan şey gibi geldi. “Senin için çok... zor olmuş olmalı. Kendi başına olmak.”

Ani, gözlerini ufuk çizgisinde tutarak omzunu silkti. “Bazı yerler vardı. Benim gibi insanlar için. Doktor yoktu elbette. Pek fazla yemek de. Aslında hiçbir şeyin fazlası yoktu. Ama...” Başını iki yana salladı. “Önemi yok. Artık yok. Sadece şu kadarını söyleyeyim; beni yükleme için yolladıklarında, bana ne yaptıklarını umursamadım. Olduğum yerden daha kötü olamazdı.”

“Peki nasıl gönüllü oldun?”

Kahkaha attı. “Lia, gönüllü olduğumuzu sana düşün-dürten ne?”

“Ben -bilmiyorum- söyledikleri şey oydu. Ben de inandım.” Kulağa son derece güçsüz geldi. Ama doğruydu.

“Önemli değil. Jude haklı. Artık hiçbiri önemli değil. Daha iyiyiz.”

Söylediklerini bitirmediğini düşünmeden edemedim. Daha değil. Eğer soracak doğru soruyu bulabilirsem. “Onu tanıyor muydun? Öncesinde?”

Tereddüt etti. “O yerde değil. Hayır. Ama daha sonra, hastanede. Bütün o testleri

yaparak hangimizi istediklerine karar verirken. Jude oradaydı. Riley de. Onlar önceden arkadaştı. Ve üçümüz... Sadece yürüdü işte, bilirsin?" Cebinden bir nanoSaM çıkardı ve ekranı hayat buldu. "Bir şey görmek ister misin?"

Onayladım.

"Onlara sana gösterdiğimi söyleyemezsin," dedi. "Asla."

Yine onayladım.

Fotoğrafta üç genç kameraya sırıtıyordu. İki tanesi yan yana tekerlekli sandalyede oturuyordu, yanakları çökmüştü, bedenleri yitip gitmişti. Kızın bacakları yoktu. Oğlanın bütün uzuvları vardı, ama eğik bükük ve çıkıntılıydı. İşe yaramazdı.

Ani onun çökmüş yüzüne dokunarak, "Jude," dedi.

Arkalarında, onların kırılgan, mahvolmuş bedenlerinin yanında dev gibi görünen bir oğlan vardı. "Riley?" diye tahmin yürüttüm. "Oldukça sağlıklı görünüyor."

Ekranı kapattı. "Öyleydi."

Ayrıca zenciydi. Jude'a dönüşen oğlan da öyle. Kızın teni daha açıktı, çikolatadan çok karamel gibiydi, ama o da şimdi kullandığı bedenden daha koyuydu. Ani yüzümdeki soru işaretini gördü.

"Ne? *Beyaz* olduğumuzu mu düşündün?" diye sordu tiksintiyle.

Sanırım hiç düşünmemiştim. "Anlamıyorum. Neden onlar size... Yani, yapamadıklarından değil ya..."

"Biz ilktik." Bugüne kadar böyle acı dolu bir sesle konuştuğunu duymamıştım. "Bir *deney.* O yüzden ellerinde ne varsa onu kullandılar ve standart zengin, beyaz müşterileri için hazırladıkları standart, beyaz bedenler vardı. *Sen* yeni bir beden alırsın, sana göre düzenlenir. *Bizi* Biz askıdan bir şey aldık. *Bunu* aldık." Başını eğip baktı, şimdi tiksintisini bağlı kaldığı bedene yöneltiyordu. "Sence bu hoşuma mı gidiyor?" diye sordu. "Sence ailemin beni asla tanıyamayacağmı düşünmek hoşuma gidiyor mu? Tabii onlar hiç-" Durdu. "Olacağından değil." SaM'i cebine soktu. "Önemli değil. Jude ırkın önemsiz olduğunu söylüyor, çünkü artık derimiz bile yok, gerçek değil. Meka olmanın yeni bir ırkın

parçası olmak gibi olduğunu söylüyor.” Sesini alçalttı. “Ama onun da nefret ettiğini biliyorum.”

“Peki Riley?” diye sordum. Hiç gülümsemeyen uzun, sessiz oğlanı düşündüm.

Ani, omzunu silkti. “Kim bilir? Onun ne düşündüğünü söylemek zor, değil mi?”

“Sanırım.” Duraksadım. “Peki, onun sağlıklı olduğunu söyledin, demek istediğin-”

Başını iki yana salladı. “Hayır,” dedi sertçe. “Sanırım benim nereden geldiğimi bilmen sorun değil. Yani, o benim meselem. Ama onlarla ilgili bir şey öğrenmek istiyorsan, *onlara* sor.”

“Tamam. Anlıyorum.” Gerçi bana çok büyük bir iyilik olurdu. Jude soru cevaplama konusuyla ilgilenmediğini çoktan açık etmişti. En azından gerçekten cevaplarını istediğim sorulara sıra gelince öyle değildi.

“Ben bile fazla bir şey bilmiyorum,” dedi yumuşak bir sesle. “Tüm bu geçmişi unutalım konusunda çok ciddi. Yüklemeden önce bile, Riley’yle ikisi nereden geldikleri konusunda konuşmadı. *Hiç."*

Fotoğraftaki oğlanı düşündüm. Tekerlekli sandalyesinde kıvrılmış bedenini, sabitlenmiş bacaklarını ve kollarını, kafasını destekleyemeyecek kadar kırılgan görünen boynu. Ve sonra Jude’u düşündüm, tutkulu ve gururlu. Sert tutuşunu ve geniş kollarının beni kucakladığında nasıl hissettirdiğini düşündüm. “Sanırım sebebini anlayabiliyorum.”

Ani bana onu birdenbire on yaşında gösterecek utangaç bir gülümseme gönderdi. “Buraya geldiğin için memnunum, Lia. Yani, yalnız demek istiyorum.”

“Pek bir seçim şansım yoktu ya. Eğer Auden alarmları harekete geçirseydi-”

Ani kahkaha attı. “Alarm falan yok,” dedi. Sanki bariz olması gerekiyormuş gibi. “Jude sadece öyle söyledi.”

“Benimle dalga mı geçiyorsun?” Auden’ın binanın önündeki kaldırımda endişeyle durduğunu gözümde canlandırdım. Yalnız. Onu bıraktığım yerde. “Neden öyle bir yalan söyledi?”

“Kızma,” dedi çabucak. “Sadece bizimle olmanın nasıl olduğunu görmeni istedi. Bilirsin. Kendi başına.”

Yine manzaraya bakmak için döndüm, kollarımı korkuluğa dayayıp dışarı baktım ve ışıklarla dolu bir şehri hayal etmeye çalıştım. “Sanırım o kadar da kötü değil.”

Muhtemelen kızgın olmalıydım.

Ama değildim.

Arabalara doğru geri dönerken, Auden’la ikimiz grubun arkasında kaldık.

“Orada eğlendin mi?” diye sordu. Biraz somurtuyordu.

Omzumu silktim. “İyiydi.”

“Umarım ikiniz yalnız kalacak vakit bulmuşsunuzdur.”

“*İkiniz* derken?”

“Sen. Onunla.” Jude’un sırtına dik bakışlar attı.

Kendimi kahkaha atmaya zorladım. “Beni kusturma.”

“Yapamazsın,” dedi düz bir şekilde. “Hatırlıyor musun?”

“Sanki unutabilirmişim gibi.”

“Onun deli olduğunu unutmuş gibisin. Tehlikeli.”

“Öyle düşünmek için hiçbir sebebin yok,” dedim. “Sen sadece-” Ama bu bitirilmemesi gereken bir cümleydi. “O kadar fena biri değil.” Neden onu savunmaya zahmet ettiğimi bilmiyordum.

Auden’ın kafayı yediğine şaşmamalıydı. *Ben* bile biraz kafayı yemiştim. Ama bu bir şeylerin döndüğü anlamına gelmiyordu. Jude’dan tamamen nefret etmiyorum diye, ben — pekâlâ, hiçbir anlam ifade etmiyordu.

“Eğer yardımı oluyorsa kendine öyle söyle. Daha ko-laylaştırıyorsa.”

Yani kıskanıyordu, hem de kıskanılacak hiçbir şey olmamasına ve kıskanmak için hiçbir hakkı olmamasına rağmen. Auden sahibim değildi. “Sormak istediğin bir şey mi var?”

“Beni ilgilendirmez,” dedi.

“Ama ilgilendirdiğini düşündüğün açık,” diye belirttim. “Tabii ikimizin arasında olanlar yüzünden hâlâ kızgın değilsen.”

“Olmayan şey demek daha doğru olur.”

“Yani kızgınsın.”

“Hayır.”

“Pasif agresiflik inanılmaz yavan,” dedim. “Bunun far-kındasın, değil mi?”

“Nasıl oluyor da pasif agresif oluyorum?”

Yeşil çantasının yıpranmış kayışını tuttum. “Sana verdiğim çantayı ne yaptın? Çöpe mi attın? Ateşte mi yaktın?”

“O yeni,” dedi savunurcasına. “Bugün getirip mahvetmek istemedim.”

“Neyse. Beni ilgilendirmez, değil mi?”

“Annemindi,” diye mırıldandı. Öyle sessizce söyledi ki, onu yanlış duyduğumu düşündüm.

“Ne?”

“Çanta.”

Kendine daha sıkıca bastırdı. “Annemindi.”

Ona parlak, ışıl ışıl yeni bir çanta verip eski çantasını hak ettiği yer olan çöpe atmasını önermiştim. Ne sevimli bir jest. “Neden bana söylemedin?”

“0 konuda konuşmak istemedim. Hakkında konuşmak *istemiyorum*.” Bana bakışı sertti. “Her konuda konuşmak zorunda değiliz, değil mi?”

Bakışlarımı kaçırdım. Hayır. Değildik. Sanki ayakları sürüme sesi gibiydi. Dikkatli ayak sesleri arkamızdan yanaşıyordu sanki.

Hiçbir şey söylemedim.

Herhalde hayal gücüm çalışıyordu, tıpkı geçtiğimiz her caddede oynaşan gölgeler görmem gibi. Muhtemelen bir şey yoktu.

Arabalara ulaştığımızda Jude hepimizi bindirdi Tak adında bir meka dışında herkesi. Onunla pek konuşma-mıştım, kısmen beni biraz korkuttuğu içindi. Boynunun kenarındaki sivri uçlar ya da yüzünün altındaki kablo ve devreleri açığa çıkaran baştan savma transparan katmanı o kadar korkunç değildi. Olay gözleriydi, nasılsa benimkinden bile daha ölü bakıyordu. Kendime sadece ışık oyunu olduğunu söyledim.

Jude başıyla Tak'a işaret verdi. Dudaklarını oynatarak, *"Hazır mısın?"* dedi.

Tak da başıyla işaret verdi ve Jude brandayı arabanın üzerine geri çekti, pencerelerden birini açık bırakmak için tek köşesini ellemedi. Sonra içeri girdi ve kapıyı arkasından kapattı. "Hepiniz koltuklarınızda aşağı kayın," diye emretti. "Daha güvenli."

"Peki ya Tak?" diye sordum.

"Eğil," dedi Jude. "Göreceksin."

Gördüm.

"Buradayım orospu çocukları!" Tak öyle yüksek sesle haykırdı ki, kalın camlara rağmen onu duyabiliyorduk. Sanki bekliyormuş gibi boş caddenin ortasında durdu. "Gelin de alın beni!"

Hiçbir şey olmadı.

Kelimeleri solup gidene kadar tekrar tekrar haykırdı, yerini anlaşılmaz kükremesi aldı. Ve sonra, çağrısına yanıt veren iki figür karanlıktan çıktı, kıyafetleri paçavra gibiydi. Birinde bıçak vardı. Diğerinde bir tabanca.

Adamların ne dediğini duyamadık. Ama pencere köşemizden Tak'ın güldüğünü görebiliyorduk. Adamlar ilerledi.

Jude'un kolunu kavradım. Panikleyerek, "Bir *şey yapmamız* gerek!" diye fısıldadım.

"O başa çıkabilir," dedi sakince. "Sadece izle." Ve bir korkak gibi, öyle yaptım.

Soldaki adam tabancayı kaldırdı.

Tak yine güldü. "Beni öldüremezsiniz orospu çocukları!" diye bağırdı. "Ne kadar uğraşırsanız uğraşın fark etmez." Sonra kollarını iki yana açtı. "Size meydan okuyorum."

Silah sesleri gök gürültüsü gibiydi.

Daha Tak'ın bedeni yere düşmeden adamlar tüydü.

"Şimdi!" diye bağırdı Jude. "Polisler gelmeden!"

Auden'la birbirimize tutunurken, Jude ve Riley arabadan çıkıp Tak'ın bedenini aldı ve arabanın içine tıktı. Bizim üstümüze. Kendileri de arabaya girdi ve aniden hızla uzaklaşıyorduk.

Başı kucağımda duran Tak, "Harika," diye soludu. Kan yoktu, ama yaradan yeşil ve iğrenç bir şey sızıyordu. Bana değmesini istemedim.

"Acıyor mu?" diye sordu Jude. Şehri arkamızda bırakacak yeni koordinatları giriyordu.

"Bok gibi," dedi Tak, kurşunun saplandığı omzuna vuruyordu. "Bunu çıkarmak feci olacak."

"Ne haltlar dönüyor?" dedim. "Bunu kasten yaptın. Seni vurmalarına izin verdin! Hepimiz-"

Jude kuru kuru, "Ölebilir miydik?" diye sordu.

"Öyle demeyecektim."

"Çünkü öğreniyorsun." Jude koltuğunda dönüp bana baktı. Bana, rengi atan ve pencereye yaslanan Auden'a değil. Sanki hız umurunda değildi, arabadan atlamak istiyor gibiydi. "Hepimizin kendi günlük zevkleri vardır," dedi. "Tak

acıdan hoşlanıyor. Şiddetten de. Ve tabii korkudan.”

“Sikmişim korkuyu,” diye karşılık verdi Tak. “Sadece bir tabanca, değil mi?”

Jude gülümsedi. “Ama çoğunlukla acı. Ya da en azından, o türde bir dijital simülasyon. BioMax’e yapılan hızlı bir ziyaretle tamamen iyi olacak, değil mi?” Tak’ın omzuna vurdu; Tak dokunuşuyla bağırdı. “Bu tarz şeylerin ne kadar bağımlılık yapıcı olabileceğini kendin de gördüğün için, biraz daha anlayışlı olacağını düşünmüştüm.”

“Aynı şey değil ve sen de bunu biliyorsun!”

Auden büyüyen gözlerle, “Siz ikiniz neden bahsediyorsunuz?” diye sordu.

“Hiçbir şey,” dedim çabucak. “Sadece saçmalıklar. Ju-de’un hep yaptığı şey.”

“Tabii, bize tepeden bak, sanki deliymişiz gibi, sanki sen çok farklıymışsın gibi.” Jude alayla dudak büktü.

“Yılın bu zamanında inkâr diyarı çok güzel oluyormuş diye duydum.”

“Bazılarımız için o kadar kolay değil! Senin hayatın berbat olabilir, ama benimki değildi. Henüz vazgeçmeye hazır değildim.”

“Sanki benim hayatımla ilgili bir şey biliyorsun da.”

“Bu akşamın senin için eve ufak bir yolculuk olduğunu biliyorum,” diye patladım. Öyle öfkeli ve kafayı yemiş haldeydim ki, Ani’ye verdiğim sözü unuttum. “Bunun muhtemelen tekerlekli sandalyenden daha iyi olduğunu da biliyorum.”

Manuel frene bastı ve araba aniden durdu. “Sana kim söyledi?”

Ani bizimle birlikte gitmediği için memnundum.

“Kimse.”

“Çık dışarı,” dedi sessizce. “Orgu da yanında götür.”

“Ne?” Hiçliğin ortasmdaydık, hiçbir şeyin olmadığı uzun, karanlık bir otobandı. “Yok artık.”

“Dışarı. *Çık.”* Jude arkaya uzanıp kapıyı açtı. “İşler yoğunlaşınca kaçmayı seviyorsun demek, öyle mi? O zaman sana yardım edeyim. *Kaç.”*

Kıpırdamadım.

"Hemen! ”

Haykırışı saf hiddetti. Arabadan dışarı atlayıp Tak’ın başının koltuğa düşmesine izin verdim. Auden arkamdan dışarı çıktı. Daha kapı tamamen kapanmadan araba ileri atıldı.

Ve sonra yalnızdık.

“Şimdi ne olacak?” diye sordu Auden. “Yürüyerek mi döneceğiz? Artık ne cehennemdeysek.”

Aileme yaptığım şeyi anlatmaya hazır değildim — ve Auden’ın da babasının öğrenmesini istediğini sanmıyordum. Daha iyi bir seçecek vardı.

Ama iyi de değildi.

Ağa bağlandım, Auden’ ın “sana demiştim” bakışlarını dikkate almamaya çalışıyordum.

Şansımız vardı ki oradaydı.

Yaa, ne şans. Şans konusunu günlük olarak yeniden tanımlamaya alışmaya başlamam iyi bir şeydi.

“Zo?” dedim, kelimelerin ağzımdan çıkışından nefret ettim. “Bir iyiliğe ihtiyacım var.”

BAĞIŞLAMA

“Umursamamaya karar verdi. ”

Zo nerede olduğumuzu ya da ıssız yolun kenarında nasıl kaldığımızı sormaya-bile zahmet etmedi. Yolculuk sırasında ağa bağlanıp gözlerini kapattı ve sadece kendi duyabildiği bir şarkıyla dudakları sessizce kıpırdandı. Auden’la ikimiz de onu evine bırakana kadar pek konuşmadık.

Kulaklarımdaki ses gitmiyordu. Tak’ın çığlığı. Silah sesi.

Onun düşüşünü görüp duruyordum.

Bedenlerin şelaleden düşüşünü görür gibi, onuii bfctona düşmesini görüyordum ve sonra, aniden, anlayıverdim.

Hepsi aynıydı.

Bu akşam, bu an, Jude’un sevimli konuşmalarının arkasındaki, atlamaların vahşi güzelliğinin arkasındaki çirkin gerçek buydu. Bana korkak demişti, gerçekle yüz-leşemeyen biri olduğumu söylemişti. O yüzden kendimi *bununla* yüzleşmeye zorladım; başka tarafa bakmamaya zorladım.

Jude ve arkadaşlarının olayı buydu. Yaptıkları şeyin, oldukları kişilerin, istedikleri şeyin merkezi buydu. Bir çığlık. Bir silah sesi.

Bir tabanca.

Kendileri kadar yıkık dökük bir yerdeki yıkım ve acı.

Aradıkları şey buydu, benim gibi olduklarını düşündüğüm bu insanlar, bana teklif ettikleri şey, ait olmam için davet ettikleri yer buydu işte.

Romantik değildi. Jude ne derse desin, cesaret değildi, özgürleştirici değildi.

Bu çiğ, çirkin bir ihtiyaçtı.

Ve en sonunda anladığım bir ihtiyaçtı.

Ya da belki de Jude haklıydı, belki zaten anlamıştım.

Auden arabadan çıkarken, “Üzgünüm,” dedim.

Başını bir defa iki yana salladı. “Olma.”

Ama söyleyişine bakılırsa, sanırım özür dilemeye zahmet etmememi söylüyordu. Ama sebebi özrün gerekli olmaması değildi, yeterli olmamasıydı.

Eve geldiğimizde Zo yanımdan geçip içeri girdi ve tek kelime etmeden odasına çıkıp kapıyı arkasından kapattı. Sanki ona bir şey yapmışım gibi davranmasına inanamı-yordum, gecenin çoğunu Walker’la geçirdiklerini biliyordum, çünkü zonlarından duyurmuşlardı.

Gece için kapanmam gerekiyordu. Ve denedim. Günlük hatıralarımı depoladım. Şehrin pisliğine bulanan kıyafetlerimi çıkardım ve en sevdiğim termo-eşofmammı giydim. Hatta yatağa bile uzandım. Gözlerimi yumabilir ve bir düşünceyle kapanabilirdim. Öyle işliyordu. Gereksiz dönmeler yoktu, beyninizi yavaşlamaya ve bedeninizi rahatlamaya zorlamaya çalışmanıza gerek yoktu. Sadece ne kadar “uyuyacağıma” karar verecektim, sonra kendime *kapanma* emri verecektim, kendime *yürüme, oturma* ya da *çığlık atma* emri vermem gibiydi. Ayak uydurması kolay olan başka bir emirdi, ânında gerçekleşiyordu.
Ama henüz geceyi bırakmaya hazır değildim.

Ne zaman gözümü kapatsam, kurşunun Tak’m omzunda açtığı tüneli görüyordum. Çığlığını duydum, gülümsediğini gördüm.

Kan yok. Tehlike yok.

Sadece ânın heyecanı. Ve acı.

Ve merak ettim.

Banyo lavabosunun altındaki ıvır zıvırlarm arasında bir jilet buldum. Gerçek saçımın, gerçek derimin olduğu günlerden kalma şeyler vardı. Jilet biraz paslıydı, ama hâlâ keskindi.

Kendime *onların* yaptığı şeyle aynı olmadığını söyledim. Hayatı daha ilginç kılmak için acı peşinde koşmuyordum. Hasta değildim, onlar gibi değildim. Beynimi uyandırmak için şiddet şimşeğine ihtiyaç duyacak kadar uyuşmuş

değildim. Sonsuza kadar uzanamayacağım bir yerde olacak bir ölümü kovalayacak değildim.

Sadece meraklıydım.

Bu bir deneydi. Tamamen güvenli, tamamen normaldi.

Sadece neyin acıttığını, ne kadar acıttığını görmek istiyordum. Ne kadar ileri gidebileceğimi görmem gerekiyordu.

Sivri ucu deriyi deldi.

Her ne kadar biliyor olsam da, kesikten kan damlasının çıkmasını bekledim. Olmadı. Hiçbir şey olmadı. Jilet üst katmanı zar zor kesmişti. Tıpkı deri kıyafeti kesmek gibiydi, bıçak arkasında sadece ince bir iz bırakıyordu.

Ve acıttı.

Fazla değil. Beynim tanımladı: *acı.* Tıpkı parlayan, durması için uyaran kırmızı bir ışık gibiydi. Ama onu hissetmedim, gerçekten.

Duygu ne kadar güçlüyse, o kadar "gerçek" görünebilir.

Daha sertçe bastırdım.

Hâlâ bir şey yoktu. En azından, fazla yoktu.

O hüsranla jileti bileğimden dirseğime kadar çektim, sertçe ve üzerimden geçip giden acıyla nefesim kesildi. Sonunda.

Kapıdan yankılanan bir soluk sesi geldi. Başımı kaldırıp baktığımda Zo'nun bana korkuyla baktığını gördüm. Yataktan fırladım, kolumu garip bir şekilde yan tarafıma bastırarak uzun kesiği gizledim. Jilet yere düştü.

"Bir şey yapmıyordum," dedim.

Yaa, tabii.

Alayla güldü. "Neyse ne."

"Ciddiyim, onlara anlatamazsın," diye yalvardım. Annemiz kafayı yerdi.

Babamız... Bilmiyordum. Bilmek istemiyordum.

“Niye söyleyeyim ki?” dedi.

“Kendime... zarar vermeye falan çalışmıyordum, eğer düşündüğün oysa,” dedim. “Ben sadece... Bu normal. Yaptığım şey normal, büyük bir olay değildi, o yüzden biz sadece-”

“Umurumda değil,” dedi Zo. Yavaşça ve sertçe. “Bana inanman için daha kaç defa söylemem gerekiyor? Ne yaptığını umursamıyorum. Ne kadar büyük bir ucube olmak istediğini umursamıyorum. U-mur-sa-mı-yo-rum.”

Gerçekten umurunda değildim. Öyle olmalıydı, yoksa bu şekilde davranmazdı. Arkadaşlarımı, sevgilimi, hayatımı çalmazdı. Yok olmamı diliyormuş gibi dik dik bakmazdı. Sanki dilediği şey...

“Ölmüş olmamı diliyorsun, değil mi?” Ona doğru yöneldim ve geriye çekildi. “Kazada ölmüş olsaydım, herkes için daha kolay olacağım düşünüyorsun. Böylece benimle *bu şekilde* başa çıkmak gerekmezdi.”

Sessizce, “Kapa çeneni,” dedi.

“Güzel karşılık verdin.” O kendini beğenmiş, yalan söyleyen suratının ben onun için bir hiçmişim gibi davranmasını kaldıramıyordum artık. Benden nefret etmesine izin verirdim, sorun yoktu. En azından bir çeşit bağ, duygu olurdu. Hâlâ kardeş olurduk. “Neden sadece söyleyip kurtulmuyorsun? Ölmüş olmamı diliyorsun.”

“Ben hiçbir şey dilemiyorum,” dedi ısrarla. “Ne olduğunu ya da ne yaptığını umursamıyorum. İlgilenmiyorum.”

“Söyle. *Söyle şunu!* Ölmüş olmamı diliyorsun!”

“Ölüsün zaten!” diye haykırdı. Maskesi yüzünden düştü. Parçalara ayrıldı. Dudakları titredi. Gözlerinden yaşlar fışkırdı. Yüzünün kalanının rengi atarken yanaktan kıpkırmızı parladı. Zorlanarak yutkundu. “Benim ablam ölü.”

“Zo...” Odanın karşına geçip ona sarılmaya çalıştım, ama kurtuldu. “Hayır, Zoie, ölü değilim, senin yok, buradayım.”

Bana arkasını dönüp kollarım kavuşturdu ve kendi içine çekildi. “Kazayla ilgili söylediğin şu şey? Aslında benim olmam gerektiği?” Duraksadı ve tekrar konuştuğunda sesi titriyordu. “Ben olmalıydım.”

“Hayır. Hayır, asla öyle söylememeliydim. Öyle demek istemedim.” Ama istemiştim.

“Önemli değil. Doğru. Arabada ben olmalıydım. Ölü olmalıydım. Ama şimdi-” Hıçkırığını bastırdı. “Şimdi Lia öldü ve bu benim suçum.”

“Ben ölme-”

“Lia ölü!” diye bağırarak dönüp bana baktı. “Ablam *öldü* ve onu ben öldürmüş sayılırım. Sonra Lia’ymış gibi davranan bu *şey* onun evine taşındı, ailesine girdi, hayatına girdi ve benim bununla sorunum olmaması mı gerekiyordu? Yaptığım şeyle yaşamak zorunda kalmam yeterince kötü değilmiş gibi, onun-” Bir daha hıçkırdı, zorlukla yutkundu. Ama tekrar konuştuğunda sesi daha dengeliydi. “Bununla yaşıyorum. Her gün. Her dakika. Ve üstesinden gelebiliyordum. Ama senin onun gibi *davrandığım,* o *olmaya* çalıştığını görmek... Onun yerini alışını izlemek? Sanki yapabilirmişsin gibi.” Başını iki yana sallayıp soğuk bir tıslamayla devam etti. “Senden nefret ediyorum.”

“Zo, yapma.”

Öfkeyle, “Sence hoşuma mı gidiyor?” diye sordu.

“Zamanımı arkadaşlarım dediğin o eziklerle harcamak? Koşu takımına katılıp babamın kusursuz, küçük kızı olmak? Sence ablamın erkek arkadaşını becermek *hoşuma mı gidiyor!"*

İkisinin dudaklarını birbirlerine yapıştırdıkları görüntü gözümün önünde belirdi. Eğer hoşuna gitmeyen hali oysa, düşündüğümden daha iyi bir oyuncuydu. “O zaman neden-”

“Çünkü sahip olduğu şeyi korumamı isterdi.” Zo yere baktı. “Çünkü eğer onun yerine geçecek biri varsa, onun *sen* olmayacağı kesin.”

“Ama *o* benim.” Yine yaklaştım. Kasıldı.

“Bana *dokunma*.”

“Tamam.” Birkaç adım ötede, ellerim havada durdum. *Gördün mü? Zararsızım.* “Ben ölü değilim. Değilim. Beni öldürmedin. Farklı... göründüğümü biliyorum.” Bu hafif almaya gülmek istedim, ama ne yeri ne de zamanıydı. “Hâlâ benim. Ablanım.”

Zo başını iki yana salladı. “Hayır.”

“Soğan sosuyla yaptığımız yemek kavgasını hatırlıyor musun? Bir hafta boyunca evde kalıp kendi hayat videomuzu kaydettiğimizi?” diye sordum çaresizce. “Ya da zonuna izinsizce girip küvetteki bebeklik fotoğrafını paylaştığımı düşündüğün zamanı?”

“Paylaştın zaten,” diye homurdandı.

“Elbette paylaştım,” dedim sırıtarak. “Ama akıllı kotumu çekip bütün yedinci sınıfın önünde götümü açtığın içindi.”

Neredeyse kahkaha atıyordu.

“Orada olmasaydım bunları nasıl bilecektim?” diye sordum. “Ettiğimiz her kavgayı, anlattığın her sim, *her şeyi.* Biliyorum. Çünkü oradaydım. Zo. Lia, hâlâ benim.”

Sanki inanmak istiyormuş gibi göründü.

Ama inanmamaya karar verdi. Oluşunu gördüm. Maskesi yine yüzüne oturdu, dudakları kasıldı, gözleri sertleşti. Umursamamaya karar verdi.

“Hayır,” dedi. “Lia öldü. Sen onun hatıralarını alan bir makinesin. Bu seni gerçek yapmıyor. Kesinlikle o da yapmıyor.”

“O zaman neden hâlâ buradayım?” dedim sinirle. “Eğer taklitçinin tekiysem, neden annemle babam -pardon, annenle baban- *Lia*'nın evinde yaşamamı istiyor? *Lia'* nın odasında.”

“İstemiyorlar,” diye mırıldandı.

“Ne?” Ama onu duymuştum.

“İstemiyorlar,” dedi daha yüksek sesle. “Seni burada istemiyorlar. Hiç gelmemiş

olmanı diliyorlar.”

“Yalan söylüyorsun.”

“Sana göre.”

“Beni seviyorlar,” dedim. Buna inanmaya ihtiyacım vardı. “Ben olduğumu biliyorlar.”

“Onlar kızlarını *sevdi*. Geçmiş zaman. Sen sadece acıyı artırıyorsun. Senin olmanın daha iyi olacağını düşündüler. Bu yüzden yaptılar — seni yaptırdılar, sanki sen bir çeşit yedekmişsin gibi. Ama sen her şeyi kötüleştiriyorsun.”

“Yalan söylüyorsun,” dedim yine. Elimdeki tek sila-hımdı.

“Eğer yalan söylüyorsam, neden babam her gece kalkıp ağlıyor?”

“O ağlamaz.”

“Eskiden ağlamazdı,” dedi Zo. “Ama artık ağlıyor. Senin yüzünden. Sen eve geldiğinden beri her gece. Hepimizin uyuduğunu düşünene kadar bekliyor, sonra çalışma odasına gidiyor ve *ağlıyor.* Bazen bütün gece. Bana inanmıyor musun? Muhtemelen şu anda oradadır. Git kendin gor.

“Odamdan çık.” Söyleyebileceği hiçbir şey beni babamla ilgili anlattığı şeye inandıramazdı. Hiçbir şey.

“Hiçbirimiz seni burada istemiyoruz,” dedi.

“Çık dışarı!”

Zo başını iki yana salladı. “Sanırım senin için üzülmeliyim. Ama üzülemiyorum.”

Kapıyı arkasından çarptı.

Kendime onun yalan söylediğini söyledim. Acımasız olmak için acımasızlık yapıyordu. Eğer gerçekten kardeşinin öldüğünü düşünüyorsa, eğer gerçekten kendi hatası olduğunu düşünüyorsa onu suçlayamazdım. Ama ailemizle ilgili söyledikleri şeye inanmak zorunda değildim.

Eğer annem yıkılmışsa, eğer benim ikinci derece bir kopya olduğumu düşünüyorsa — şey, bununla başa çıkabilirdim. Zo'dan bile daha mantıklı gelirdi hatta. Annemiz zayıftı, hep öyle olmuştu. Onun hatası değildi, bu onu sevmediğimiz anlamına gelmiyordu. Ama beklentileri düşürdüğümüz anlamına geliyordu.

Babam farklıydı.

O güçlü, akıllı olandı.

Ve asla itiraf etmeyeceğini bilsem de -ne bana, ne Zo'ya, ne de herhangi birine- favorisi bendim. Beni en iyi tanıyan, en çok *seven* oydu. Hayır, kazadan beri her şey aynı değildi, ama gittikçe iyiye gidiyordu. Biraz zaman alacaktı, ama onu geri kazanacaktım. Çünkü o benim kim olduğumu görüyordu, Lia Kahn.

Kızı.

Zo'nun yalan söylediğini biliyordum. Emindim. Ama odamda kalıp yatağımda yatarken, gözlerimi yumduğumda o kadar emin değildim. Kanıta ihtiyacım olmadığından o kadar emin değildim.

Annemle babam yatağa gitmeden önce ses geçirmeyen sistemlerini devreye sokarlardı. Böylece Zo'yla kavga ettiğimizde duymuyorlardı, tabii çoktan uyumadılarsa. Saat gecenin üçü olduğuna göre, öyle olmalıydı. Ama aşağı doğru indiğimde, çalışma odasının kapısıyla mermer zeminin arasından sızan ışığı gördüm. Kulağımı kapıya yaslayınca bir şey duydum.

Nazikçe, ses çıkarmadan kapıyı açtım.

Dizlerinin üzerindeydi.

Arkası bana dönüktü, başı eğikti. Omuzları titriyordu.

Boğuk, ıstırap dolu bir sesle, "Lütfen," dedi. Benimle konuştuğunu, orada durduğumu bildiğini ve onu daha fazla incitmeden gitmemi istediğini düşünerek irkildim. Ama ondan daha kötüydü.

"Lütfen, Tanrım, lütfen inan bana."

Babam dua etmezdi. Babam Tanrı'ya inanmazdı. İnanç zayıflar içindi, bize hep

bunu öğretmişti. Sadece geri kafalılar, korkanlar, yanlış yönlendirilen aptallar kaderinin bir başkasının ellerinde olduğunu düşünmeyi tercih ederdi.

“Üzgünüm.”

Babam bize, Tanrı’ya inanmaktan daha kötüsünün, insanların dualannı dinleyen, egosunu okşatmak ve dilekleri kabul etmekten başka bir şey yapmayan Tanrı’ya saçma bir inanç duymak olduğunu öğretmişti. Her şeyi bilen, her yerde olan, her şeye gücü yeten bir varlık, ölümlü dünyanın yanlış atılan adımlarını kendine dert ediyordu.

“Lütfen bağışla beni.”

İki büklüm oldu, alnı dizlerindeydi. “Bunu ona ben yaptım. *Benim* seçimimdi. Bunu ben yaptım. Lütfen. Lütfen bağışla beni. Eğer tekrar yapabilseydim...” Bütün bedeni titredi. “Bu defa doğru kararı verirdim. Eğer ikinci bir şansım olsaydı, lütfen...”

Hıçkırıklarının üzerine kapıyı kapadım.

Doğru karar.

Yani, vermemiş olduğu karar.

Ölmeme izin verme karan.

KENDİNİ BIRAKMAK

“Onlar yaşlanacak, ölecekler. Ben *yaşayacağım.*

itmek istediğim tek bir yer vardı. Yanımda istediğim

G

sadece bir kişi vardı. Eğer istiyorsa. İki mesaj bıraktım, sesli ve yazılı, ikisinde de aynı özür, aynı rica ve aynı koordinatlar vardı. Sonra evden gizlice çıktım -kimse ne zaman, nereye gittiğini merak etmeyince kolaydı- ve arabayı gittiği kadar hızlı ayarladım. Çünkü oraya varmam ne kadar uzun sürerse, geri dönme ihtimalimin o kadar artacağını biliyordum. Şelale hatırladığımdan bile daha dikti.

Aysız gecelerde ta dibindeki bulanık sisten başka bir şeyin görünmediğini unutmuştum. Ayrıca ne kadar gürültülü olduğunu da unutmuştum.

Ayrıca korkmayı da unutmuştum.

Auden orada değildi.

Ama zaten ona benimle tepede buluşmasını söylememiştim. Mesajım oldukça açıktı, verdiğim koordinatlar özeldi. Eğer uyanmışsa -ve beni bağışlamışsa- aşağıda bekliyor olacaktı. Ona olanları, kardeşimin söylediği her şeyi açıklayacaktım. Hatta ona babamın dizlerinin üzerinde titrerken, çaresizce inandığı Tanrı’nın önünde başı eğik şekilde dururken nasıl göründüğünü bile anlatabilirdim. Sadece Auden’a anlatmak bile beni daha iyi yapacaktı. Bunu biliyordum.

Ama bu onsuz yapmam gereken bir şeydi. Org olduğu için onun asla anlayamayacağı bir şey daha. O insandı ve ben -artık bunu kabullenmenin zamanıydı- *değildim.* İşte o yüzden o aşağıda bekliyordu, tabii bekliyorsa. Ben de tepede yalnızdım.

Ayakkabılarımı çıkardım. İçgüdüsel olarak kıyafetlerimin kalanını da çıkardım. Bu daha iyi geldi. Benimle gece arasında hiçbir şey yoktu. Rüzgâr vahşiydi.

Suyun buz gibi olacağını biliyordum. Ama bedenim ona ve daha fazlasına ayak uydurmak için tasarlanmıştı. Bedenim için sorun olmayacaktı.

Suya daldım, bileklerime, baldırlarıma, belime çarpan akıntıya karşı dengemi korumak için savaştım. *Islak*, diye bilgilendirdi beynim. *Soğuk.* Ve nehir yatağı, *çamurluydu. Taşlıydı. Keskindi.* Isı değişimi, doku hissi, önemli değildi. Henüz. Ama kenara yaklaşırken biliyordum, su üzerimden geçerken hisler akıyordu ve bu kaosta benimle dünya arasındaki mesafe yok olacaktı.

Bunu adrenalin sevdası için yapıyor değildim. Ya da korku, acı, hatta zevk için bile değildi. Kimseye bir şey kanıtlamaya çalışmıyordum, kendime bile. Mesele o değildi.

Bu Zo, babam, Walker ve hepsiyle — dönüştüğüm şey için benden nefret eden herkesle ilgiliydi. Belki sebebi gerçekten istedikleri Lia'nın değişmesiydi, belki çirkin ve farklı geliyordu ve eğer Jude haklıysa, daha iyi olma ihtimali de vardı. Belki korkuyorlardı. Bilmiyorum. Umurumda değildi. Sadece benden nefret ettiklerini biliyordum. Kız kardeşimin var olduğuma inanmadığını ve gitmemi istediğini biliyordum. Babam ölü olmamı diliyordu, *dua ediyordu.* Belki ölseydim hepsi için daha kolay olurdu.

Ne kötü.

Hayattaydım. Kendi eşsiz, mekanik yolumla belki. Ama hayattayım. Ve bilinmeyen bir gelecek boyunca öyle kalacaktım. Onlar yaşlanacak, ölecekti. *Ben* yaşayacaktım.

Dönüştüğüm şeyden çok korkan bir sürü insan vardı. Onlardan biri olmayacaktım. Artık olamazdım.

Derin nefes almadım.

Gözlerimi kapatmadım.

Kollarımı iyice açtım.

Ağırlığımı öne doğru verdim.

Kendimi düşüşe bıraktım.

Etrafımdaki dünya döndü. Rüzgâr uludu ve adımı haykıran bir ses gibi geldi. Su gürledi. Damlaları bedenimi nemlendirdi. Sonra yüzeye çarptım ve kayalardan, sudan, kükreyen dalgadan başka bir şey yoktu. Su beni aşağı sürükledi, yerçekimi beni dibe çekti, aşağı, aşağı, aşağı. Kayalara çarpıyor ve üzerinden kayıyordum, su gözlerime, ağzıma, burnuma girdi. Çığlık attığımı duyamayacağım kadar gürültülüydü, ama çığlık attım ve su dolarak sesi kesti. Kafamda *öleceğim, ölemem ya da neden hâlâ düşüyorum, dip nerede, son ne zaman?* gibi düşünceler için zaman, yer yoktu. Gürültü ve su haricinde hiçbir şeye yer yoktu, sanki ben suydum, kayaların altına akıyordum, çarpıyordum, eziyordum, dövüyordum, yapıştırıyordum ve hâlâ bütündüm, hâlâ düşüyordum — ve sonra nehir benimle buluşmak için yükseldi. Su beni daha dibe çekti ve her şeyin sakin olduğu yerdeydim. Her şey sessizdi.

Dökülen suyun kargaşasından uzakta, karanlıkta sürüklenirken, *hâlâ yaşıyorum,* diye düşündüm.

Hâlâ buradayım.

Gözlerimi yumdum, tekrar açtım, ama su;,'ı altındaki karanlık katiydi. Yine sürükleniyordum, tıpkı baştaki gibi, bedensiz bir zihindim. Gözler, bir düşünce, belki bir ruh — ve geri kalanı hiçlik. Ama bu kez korkmadım.

Yüzeye çekilmeme izin verdim. Su, tepeme yıkılan bir bina gibi çarptı ve beni yine altına aldı.

Yine sessizlik, tekrar yüzeye çıkış, tekrar fırtına ve yeniden derinliklere çekiliş.

Korkmadım. Aşağıda kalabileceğimi, şelalenin altından yüzerek güvenli bir yerde yüzeye çıkabileceğimi biliyordum. Hazır olduğumda. Ama henüz hazır değildim. Uyuşuk ve hırpalanmış bir şekilde girdapta kalmak, suyun istediğini yapmasına izin vermek istiyordum. Bunu yaptığımı, atladığımı, düştüğümü bilerek bununla dolmak istiyordum. Hayatta kalmıştım. Yaşıyordum, yenilmezdim. Sona ermesine hazır değildim.

Ta ki yüzeye çıkıp rüzgârın yine benim adımı haykırdığını duyana kadar. Ama haykıran rüzgâr değildi, benim için gelen, Auden’dı. Ben de bağırdım, ama ağzıma su doldu. Kolumu salladım, ama su beni yine aşağı çekti ve

yüzeye çıkmak için mücadele ettiğimde Auden gitmişti.

Sonra yüzdüm, derinde ve hızlı. Aklım kendine gelmeye başladı ve bununla birlikte, panikledi. Ben hâlâ yenilmezdim, Auden değildi. Yine yüzeye çıktım, şelalenin dibindeki çalkalanan sudan güvenli bir uzaklıktaydım. Hiçbir şey yoktu.

“Auden!”

Hiç.

Sonra yine suyun içine girip karanlıkta kollarımı uzatıp kör gözle yüzdüm, bu şekilde onu göremesem de hissederdim, ama sadece su vardı. Bedenimle kolayca ayrılıyordu, su ve daha fazla su. Auden yoktu.

Ama suyun üstüne çıkınca onu gördüm, nefes nefesey-di ve suyun üstünde kalmak için çabalıyordu. Saçı yüzüne yapışmıştı, gözleri kısıktı ve gözlüğü gideli çok olmuştu. Onu yakalayıp sıkıca tuttum, ikimizi de yukarıda tutacak kadar sertçe ittim.

“İyi misin?” Şelaleden uzağa sürüklenirken su gittikçe sığlaştı, bir noktada ayaklarımızın yere değdiği bir yere denk geldik. Birinci şelalelinin dibiyle İkincisinin kenarının tam ortasında bir yerdi.

“İyiyim,” dedi soluk soluğa. Burada akıntı daha hafifti, mücadele etmeyi kolaylaştırıyordu. “Sen?”

“İyiyim. Ne halt ediyorsun sen?”

“Seni kurtarıyorum.” Titredi. “Boğuluyordun.”

Başımı iki yana salladım.

Suyun içine batıp bir daha yüzeye çıkmak istemiyormuş gibi göründü. “Aptalım,” dedi öfkeyle. “Tabii ki boğulmuyordum. Ben sadece, senin yukarıda durduğunu gördüm ve atlayıp da geri yukarı çıkmayınca ben düşündüm ki-”

“Teşekkürler,” diye kestim onu ve daha sıkı sarıldım. “Kahramanım.” Kahramana ihtiyacım yoktu ve kurtarılması gereken ben değildim. Ama sırılsıklamdı, donuyordu ve neredeyse boğulacaktı. Egosunu biraz pohpohlamaktan zarar gelmeyeceğini düşündüm.

“Aaa, Lia?”

“Ne?” diye sordum. Asla sahip olmayacağımız büyük aşkla ilgili konuşmaya başlamak için yine korkunç bir zaman seçmeyeceğini umuyordum. Ego pohpohlama bir yere kadardı, ama sadece oraya kadar gidebilirdim.

“Senin, aaa, üzerinde kıyafet yok.”

“Ah!” Onu bıraktım ve dizlerimi boğazıma değene kadar çektim.

“Zaten hiçbir şey göremiyorum,” dedi. “Gözlüğüm yok.”

Sırıttım. “Yani bakıyordun?”

Yanakları kızardı. Öte yandan, dudakları neredeyse maviydi.

“Hadi buradan gidelim,” diye önerdi. Kendine sarıldı ve soğuğa karşı zıpladı.

Ben daha hazır değildim. “Sen git. Ben istemiyorum...” Yine ona açıklayamayacağım başka bir şeydi. Şelaleden aşağı düşüşün, kesinlikle hiçbir kontrolümün olmamasının ve sadece olmasına izin vermenin, düşmeye izin vermenin ve hayatta kalmanın hissettirdiklerini açıklayamazdım. Yaptığım hasarı görmek için sudan dışarı çıkmam gerektiğini biliyordum, tabii varsa. Ayrıca diğer şeylerle de başa çıkmam gerekiyordu. Ve yapacaktım. Sadece henüz değil. “Kalacağım. Biraz daha.”

“O zaman ben de,” dedi.

“Donuyorsun.”

İnatçılıkla başını iki yana salladı. Aptal. “İyiyim.”

“Tamam. Kendin bilirsin.”

Böylece suda kaldık ve Auden bedenimi fark etmiyormuş gibi davranmak için güçlü bir çaba harcıyordu. Bu sırada, ben de ilk defa fark etmiyordum. Utanmıyordum, iğrenmiyordum, sadece olduğum yerden, olduğum şeyden ve onunla olmaktan mutluydum. Sırtüstü yüzdük, taklalar attık ve amuda kalkıp akıntı bizi devirmeden ne kadar duracağız diye yarıştık. Güldük. Ailemizden, Jude’dan, “bizden”, özellikle şehirde olanlardan ve kıyıya çıktığımızda

olacaklardan hiç konuşmadık. Pek bir şeyden bahsetmedik, sadece onun izlediği bez takmış bir maymunun komik videosundan ve sadece birimiz yiyebiliyor olsak bile, günde bir defa çikolata yemenin sağlıklı ve dengeli bir beslenmeye yardım ettiğini konuştuk. Böyle manasız şeylerdi. Basit konulardı.

Uzun zamandır bu kadar mutlu olmamıştım. Belki de kazadan beri.

Ben kusursuz bir parendeden sonra yüzeye çıkmıştım ki, “Sanırım... Benim... çıkmam gerek,” dedi. Dişleri öyle sertçe birbirine çarpıyordu ki, kelimeleri zorlanarak söyleyebildi.

Başımı salladım. “Kıyıya kadar yarışalım mı?” O cevap veremeden harekete geçtim, kulaçlarımı suya daldırdım, kazanmak için bastırıyordum. Kazanmayı özlemiştim.

Kıyının yarısına kadar gelmişken başımı kaldırıp bak-

tım, yakalıyor mu diye kontrol etmek istemiştim... ama yanlış yöne yüzüyordu. Akıntıyla birlikte gidiyordu. Benden uzağa, kıyıdan uzağa, diğer şelalenin kenarına doğru.

“Auden!” diye bağırdım. “Yanlış yöndesin!”

Gözlüğünü takmıyor, diye düşündüm aniden. Ödüm patladı. *Göremiyor.*

“Auden! Bana doğru yüz! Sesimi takip et!”

Ama cevap vermedi. Yönünü değiştirmedi. Onun zaten yüzmediğini fark etmeye başladım. Sürükleniyordu.

Su bedenime çarparken, *soğuk,* diye düşündüm. *Ama ne kadar soğuk?* Bir insanın -gerçek, canlı, sıcakkanlı insanın- kaldıramayacağı kadar mı soğuk? Akıntıya karşı çıkamayacağı kadar mı? Kıyıya ulaşamayacağı kadar mı?

"Auden!” diye haykırdım ve suyun altına girdim. Kendimi koşuda bile zorladığımdan daha çok zorladım, işe yaramayınca bacaklarımı sertçe savurdum, kollarımı iyice soktum. Ona ulaşmak, akıntı onu götürmeden önce yakalamak için. Su onu yakalayıp bırakmadan önce. Başka bir kenardan aşağı doğru akıyordu, aşağıda başka sivri kayalar, çalkalanan su ve sessiz derinliklerde, girdabın merkezi vardı.

Daha hızlı yüzdüm. Akıntı hızlıydı. Bir kol boyu uzaklıktaydı. Solgun yüzünü, kapalı gözlerini, gevşekçe süzülen kollarını ve geriye doğru yatan, suyla birlikte zıplayan başını görecek kadar yakındım. Sonra iki kol boyu oldu, ardından üç ve nehir onu benden uzağa taşıdı, nehir onu sahiplendi. Çığlık attım, fırladım, kuvvetle ileri atıldım, sonra bir defa çaresizce uzandım — ve bedeni kenardan aşağı kayboldu.

Peşinden gittim. Bu defa dalışla ilgili eğlenceli hiçbir şey yoktu. Hızlı ve kaotik bir şey yoktu. Sonsuza kadar sürmüş gibiydi. Aklımdan tekrar oynatmama yetecek kadar zaman vardı. Tekrar tekrar, kıyıda durduğunu, adımı haykırdığını duyduğumu, ona sarıldığımı -ve onu bıraktığımı- görüp duruyordum. *Tutun,* diye düşündüm öfkeyle, sanki geçmişle iletişime geçebilirmişim gibi, sanki hatıramdaki kıza daha iyi bir seçim yaptırabilirmişim gibi. *Su soğuk,* dedim kıza. *Çok soğuk.*

Ama hatıradaki kız soğuğu fark etmedi ya da önemsemedi.

O yenilmezdi.

Yine dibe çekildim, ama karanlık, sessiz suda huzur yoktu. Boş hareketsizliği sadece onun orada olmadığı anlamına geliyordu. Umutla yüzeye çıkmak için savaştım, ama onu görmedim, duymadım, o yüzden yine daldım. Nehri bir baştan diğerine geçtim, kör gibi yüzüyordum ve kollarımı önümde uzattım. Kendime önceki gibi olacağını, onu yakalayacağımı söylüyordum. Ama bana kurtarılmaya ihtiyacı olmadığını söyleyecekti ve yanlış anlaşılma için gülecektik. Bu defa onu bırakmayacaktım.

Ne yapmam gerektiğini fark ettiğimde ne kadar zaman geçtiğini bilmiyordum. Belki saniyeler. En fazla dakikalar. Nefesimi tutmam gerekmiyorsa önemli değildi. Eğer gerekiyorsa? Çok fazlaydı.

Oksijenle dolu ciğerler yüzerdi. Boş ciğerler dibe batardı.

O yüzden sonraki aradığım yer orasıydı, çıplak kamım çamurlu nehir yatağına sürtündü. Kendimi yavaş ve dengeli kulaçlar atmaya zorladım, yeri düzenli olarak arıyordum, onu bulmayı umdum. Bulmamayı umdum, çünkü eğer oradaysa, çamurdaki hareketsiz bir beden, eğer o...

Kendime düşünme izni vermedim.

Yüzdüm.

Sonra kaya ve çamur olmayan bir şeye dokundum, sert, uzun ve ayak şeklindeydi. Elimi etrafına doladım. Vücudunu kavradım ve yüzeye doğru fırlayıp sudan çıktım. Sadece o zaman kendimi tuttuğum şeye bakmaya zorladım. Gözleri açıktı, geriye doğru dönmüştü. O boş, beyaz bakışlara arkamı dönmek zorunda kaldım. Nefes almıyordu.

Onu kıyıya doğru taşırken, *ilkyardım* diye düşündüm. Yardım için mesaj bırakıp koordinatlarımızı verdim ve birisi bizim için, bizi kurtarmak için gelecekti — ama zamanında gelmeyebilirdi.

Nefes almasını sağla. Onun için nefes ver.

Ama ben hiç nefes almıyordum ki.

Yine de boğazımdan geçen hava vardı. İhtiyaç duyduğumda ses kutumdan tıslama sesi çıktı, konuşabileyim diye yapay gırtlağın titremesini sağlayan filtresiz hava çıktı. İşe yarayacak mıydı bilmiyordum. Denemek zorundaydım.

Ağ bağlantısı bana ne yapacağımı anlattı. Başını geriye yatırdım. Dudaklarımı onunkilere dayadım. Dudakları çok soğuktu. Yüzündeki, kollarındaki kesiklerden kan akıyordu. Her yerde kan vardı.

Nefes al. Kendi ağzımdaki havayı ona geçirmeye zorladım. Göğsünü pompaladım. Belki yanlış yerdi, belki çok hafifti, belki çok sertti, bilmiyordum, ama bir, iki, üç, otuz defa pompaladım. Tam da yapmam gerektiği kadar. Durdum, bekledim, dinledim. Değişiklik yoktu.

Ona tekrar nefes verdim.

Tekrar.

Öksürdü.

Ağzından su fışkırarak yüzüme sıçradı.

“Auden.” Yüzünü ellerime aldım. “Auden!”

Hiçbir şey söylemedi. Ama nefes alıyordu. Onu duyabiliyordum. Göğsünün

yükselip alçaldığını görebiliyordum. Nefes alıyordu.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. Başımı göğsüne yaslayıp kalbini dinledim. Gece neredeyse bitmişti, gökyüzü pembemsiydi.

Yardım geldiğinde hâlâ nefes alıyordu. Onu bir sedyeye aldılar, boynunu ve omurgasını hareketsiz hale getirip oksijen verdiler, ambulansa bindirdiler. Ben de peşinden girdim, çünkü kimse durdurmadı.

Birisi üzerime bir battaniye örtünce hâlâ çıplak olduğumu hatırladım.

Kimse bana onun iyi olup olmayacağını söylemiyordu. Ama ona olacağına söz verdim, durmadan.

Gözleri açıldı.

Elini tutarak, “İyisin,” dedim. Parmakları gevşekçe durdu. “İyi olacaksın.”

“Umarım olmam,” dedi, sesi çatlak çatlaktı.

Konuştuğunu duyduğum bir saniye için öyle mutluydum ki, ne dediğini anlamadım.

“Beni senin gibi yapacaklar,” diye fısıldadı. “Aynı olabiliriz.”

Şiddetle, “Hayır,” diye fısıldayarak karşılık verdim. “Sen iyi olacaksın.”

Söylediğim buydu.

Onunla ilgili, kendimle ilgili inanmak istediğim şey buydu.

Onun haklı olmasını, iyileşmeyeceğini uman bir insan olmak istemedim. Başka seçenek kalmayacak kadar kötü şekilde yaralandığını, öleceğini, sırf ben yalnız olmak zorunda kalmayayım diye bir makine olarak yeniden doğacağını ummak istemedim.

Kendime bunun ne anlama geleceğini hatırlattım. Canımı yaksa bile -yaktığı *için*- onun solgun, soğuk ve hareketsiz bir şekilde metal levhada yattığını, kafatasında beyninin alındığı yerin üzerine beyaz bir örtünün örtül-düğünü, beyninin dilimlendiğini, çoğaltıldığını gözümde canlandırdım. Karanlıkta kapana

kısıldığını, donmuş bir bedende kaldığını, ölü olabileceğini düşündüğünü ve sonra ölmeyi dilediğini hayal ettim.

Onun için bunu istemiyordum.

En azından, onun için bunu istemeyi *istemiyordum.*

Asıl gerçek? Kirli, acınası gerçek? Sanırım istedim.

Eğer Auden bir meka olsaydı, eğer sonsuza kadar birlikte gidebilseydik her şey farklı olurdu. Artık yalnız olmazdım.

Yine işe yaramasa da, "İyi olacaksın," dedim. Gerçekten daha iyi ve daha az karmaşıktı ve belki yeterince söylersem gerçek olurdu.

"Yalancı." Gözleri geriye doğru kaydı.

Bir yerden bir alarm çaldı ve adamlardan biri beni kenara itti.

"Düz çizgi, kaybediyoruz," dedi adam. Auden'ın göğsüne bastırıyor, bir makineyi kurcalıyordu, alarm devam ediyordu.

"Neler oluyor?"

Kimse cevap vermedi.

Ambulans hastaneye doğru hızla gidiyordu ve adamlar onun göğsüne vuruyordu. Alarm öttü ve Auden'ın göğsü düz kaldı, ciğerleri boştu.

Düz çizgi.

Kalp atışı yok.

Hayat yok.

Seni düzeltecekler, diye düşünerek elini sıktım. Suda yapmadığım gibi tutundum. *Buna mecburlar.*

UYUŞUK *“Hiçbir şey acıtmıyor "*

T_T astanedeyken birisi bana giymem için bir şey verdi.

* A Başka birisi bandajlarla geldi, kayaların derimde açtığı kesikleri yamadılar. Tabii ihtiyaç olmasa bile. Dökülen ya da akan bir şey yoktu. Hiçbir şey acıtmıyordu. Nöral korteksin etrafındaki sert kabuğa hiçbir şey olmamıştı ve -hâlâ yürüyüp konuşabildiğim dikkate alınırsa-yüzeyin altındaki karmaşık kablolardan hiçbiri gevşeme-mişti. İyiydim. Ama derimi yamamalarına izin verdim. Kendimi kontrol ettirmemi söylediklerinde onayladım. Başka bir yerde tabii, benim gibilere ne yapacaklarını bildikleri bir yerde. Kalmama izin verdikleri sürece ne isterlerse yapardım.

Auden gitmişti, bir çift beyaz kapının arkasına götürülmüştü ve mavi minderli bir sandalyeye oturup boşluğa bakarak bekledim.

-DONMUŞUM *olmuyor,* diye düşündüm, sonra kendimi engelledim. İnkâr etmek yok.

Öfke yok, pazarlık yok, kabullenme *yok.* Yasın beş evresi bokuna çekilmeyecektim, çünkü o hâlâ yaşıyordu. Dolayısıyla keder yoktu. İnkâr yoktu.

Bu *oluyordu.*

Hissetmek istemiştim. Şimdi durmak istiyordum. İnsanların korktuğu tüm o şeyler olmak istedim. Soğuk ve kalpsiz olmak istedim, tıpkı bir bilgisayar, bir buzdolabı, bir ekmek kızartma makinesi gibi. Kendimi kapatmak istedim.

En azından o kadarını yapabilirdim.

Yapmadım.

Beyaz kapılar açıldı ve bir doktor dışarı çıktı. Yanıma oturdu.

İyi değil. Eğer iyi haber olsaydı ayakta durur ve çabucak söylerdi, böylece hepimiz nefeslerimizi bırakıp güler ve evlerimize giderdik. Ama kötü haberi yüz yüze vermek isterdi. Omzuma dokunabileceği kadar yakında olmak istemişti. Ya da bayılırsam yakalamak için. Bir doktor olsa da, o bile bunun imkânsızlığını bilirdi.

Doktor, “Ailesiyle iletişime geçildi mi?” diye sordu.

Onayladım. “Sadece babası var.” Kelimeleri çıkarmak zordu. Ne zaman konuşsam, ne zaman boğazımdan havanın geçtiğini, ağzıma girip çıktığını düşünsem, bunu onun için yapışımı, onun için nefes alışımı hatırlıyordum ve verdiğim hava yeterince iyi miydi, ben yeterince iyi miydim diye merak ediyordum ya da-

Hayır. Ben bir makineyim. Kendimi kontrol edebi-

lirdim. Duygularımı kontrol edebilirdim. Zaten gerçek değillerdi, değil mi? Ne olursa olsun, başa çıkabilirdim. Başa çıkacaktım.

Acınası küçük sesimle, “Yolda, geliyor,” dedim. Kesin olarak bilmiyordum, çünkü ona mesaj bırakmak zorunda kalmıştım. Yeterince kötüydü zaten, öyle bir mesajı nasıl bırakırsınız ki? *Selam, oğlunuz ölüyor olabilir ve eğer ölürse, büyük ihtimalle benim hatam. İyi günler!*

Doktor iç geçirdi. Kulaklarının önünde iki ince yara izi vardı, bir çift de burnunda vardı. En son kaldırma ameliyatını yeni bitirdiği belliydi. İyi görünüyordu. Fark ettiğim için kendimden nefret ettim. “Durumuyla ilgili özel bilgilere girmeden önce ebeveyninin gelmesini beklemeliyim, ama-”

“Bana *bir şey* söylemelisiniz,” diye yalvardım. “Lütfen.”

“Ama, tam da söylemek üzere olduğum gibi, sana genel bir bilgi vermenin zararı olmaz diye düşünüyorum.” Duraksadı ve sanki gürültülü ve utandırıcı ayılıp bayılmalara meyilli miyim diye anlamaya çalışıyormuş gibi araştırıcı bir bakışla baktı. Böyle konuşmalar için kullandıkları özel, küçük bir oda var mı diye merak ettim, hâlâ hayata tutunan insanların umutlarını kırmadan çığlık atabileceğiniz ve bir şeyler fırlatabileceğiniz duvarlarla çevrili bir oda.

Ama bekleme odası boştu. Olduğumuz yerde kaldık.

“Erkek arkadaşının kalbi durdu.”

“O benim erkek arkadaşım değil,” dedim otomatik olarak.

Kelimelerin çıkıp da ardında sessizliği bıraktığı o anda, kendimden hiç etmediğim kadar nefret ettim. Onları geri alabilmek için yapabileceğim hiçbir

şey yoktu.

“Tamam, pekâlâ...” O duraksamadan anladım. Doktor da benden nefret etti. “Arkadaşının kalbi durdu. Teknik olarak iki saatliğine ölüydü.”

-Dü. Zaman kipine sıkıca tutundum.

“Ama vücut ısısı zaten o kadar düşük halde olduğu için şanslıydık...” Doktor başını iki yana salladı. “Öyle soğuk bir suda o kadar uzun süre kalmayı nasıl başardı bilmiyorum, ama işimizi biraz daha kolaylaştırdı.”

Su çok soğuktu, diye düşündüm.

Benim hatamdı, diye düşündüm.

Kimse onu peşimden atlamaya zorlamadı, dedim kendime. *Kimse onu kalmaya zorlamadı.*

Ama bundan daha iyisini biliyordum.

“Metabolizmasını yavaşlatmak için vücut ısısını düşük ve reperfüzyonu mümkün olduğunca yavaş tutacağız. Oksijen desteğini hızlı sağlarsak beyin hücreleri ölmeye başlar, ama eğer yavaşça yaparsak, önemli ölçüde beyin hücresini zarardan koruyabiliriz.”

“O da ne demek?” diye sordum. “Önemli ölçüde.”

“Uyandığında daha çok şey öğreneceğiz demek oluyor.”

“Ama uyanacak? Ne zaman?”

“O daha belirlenmedi,” dedi doktor yavaşça. “Ama evet, böyle vakalarda zihinsel iyileşme için iyimser oluruz.”

“Yani o iyi olacak diyorsunuz,” dedim hevesle.

Doktor rahatsız olmuş göründü.

“İyileşmeden bahsettiniz,” diye hatırlattım. “İyimser dediniz.”

“Zihinsel iyileşme dedim. Beyninin bu sorundan çıkabileceğini ummak

içinbirçok sebebimiz var. Ama bedeni... Bana orada olduğun söylendi, biliyor olmalısın. Üzerine binerek onu ezen suyun ağırlığı, düşüşün hızı ve kayalar... Çarpma yaralanmaları var. Çok fazla hırpalanmış.” Doktor başını iki yana salladı. “Hasarın boyutu...”

“Düzeltebilirsiniz,” dedim. “Fazlasıyla kredisi var, her şey için. Düzeltmek zorundasınız.”

“Düzeltebileceğimiz bir sürü şey var,” diye kabul etti. “Ve bunun gibi durumlarda, elbette-” duraksadı, bana imalı imalı baktı. Hayır, bana değil, *bedenime*—“ diğer seçenekler var.”

“Ah.” Yere baktım. “O kadar kötü mü?”

“O kadar kötü,” dedi. “Ama korkarım babası gelene kadar daha fazla detay veremem. Aileden değilsin, o yüzden...”

“Tabii. Anlıyorum.”

Anlıyorum. Ailesi değildim. Sevgilisi değildim. Ben kimse değildim.

Bay Heller, aşağı yukarı bir saat sonra geldi, yanında iki numaralı karısı vardı. Yanımdan geçti, onu durdurmaya çalışan hemşireyi bir kenara iterek çift kanatlı beyaz kapıdan geçti ve arkasında kayboldu. Birkaç dakika sonra geldiğinde farklı görünüyordu. O *yaşlı* görünüyordu. En yakındaki sandalyeye yığıldı ve öne doğru eğildi, başı dizlerine doğru kapaklandı. Titriyordu.

Ama başını kaldırıp da beni orada dururken görünce, gözleri kurudu.

“Bay Heller, sadece söylemek istedim, size Auden’la birlikte olduğumu söylediler mi bilmiyorum — şey, her neyse, sadece üzgün olduğumu söylemek istedim ve umarım-”

“Çık dışarı,” dedi düz bir sesle.

“Ne?”

“Seni burada istemiyorum. Defol.”

“Bay Heller, bakın, sizi üzmeye çalışmıyorum, ama oğlunuz ve ben-”

“Ne?” diye bağırdı sinirle, sanki devam etmem için meydan okuyordu. “Oğlum ve sen, *ne?"*

“Hiçbir şey,” dedim sessizce. Başka sözüm yoktu.

“O benim *oğlum."* Bay Heller’ın sesi titredi. “Ve bana onunla ilgili söyledikleri ihtimaller-” Bir anlığına çok hareketsiz kaldı. “Şu anda sana bakamıyorum. Lütfen git.”

Açıklamasına gerek yoktu. Anladım. Ona oğlunun ölebileceğim ya da daha kötüsünün olabileceğini söylüyorlardı. Benim gibi olabilirdi.

Ben bilmez miydim? Öyle bir şey bir babanın hayatını mahvedebilirdi.

Geri çekildim. Ama gitmedim. Sadece bekleme odasının diğer tarafında oturdum. Bay Heller karşı çıkmadı. Fark etmiyormuş gibi davrandı. Böylece o odanın diğer tarafında oturup yere bakarken, ben de öbür yanda oturup duvara bakıyordum. Odanın adının hakkını verdik.

Bekledik.

Birkaç saat sonra Bay Heller’ın onu görmesine izin verdiler. Kimse bana bir şey söylemedi.

Günler geçti. Aileme bir mesaj bıraktım, hâlâ hayatta olduğuma dair mecburi bir güvenceydi. Ondan daha fazlasını bilmeleri gerekmiyordu. Bay Heller beyaz kapıların ardında saatlerce kayboldu. Hâlâ bana bir şey söyleyen yoktu. Çalışanlardan kimse benimle konuşmazdı. Ta ki tanıdığım doktor yine çıkana kadar. Geçerken onu yakaladım. “Neler oluyor? Uyandı mı? Onu görebilir miyim?”

Doktor ensesini ovaladı. “Üzgünüm, ama hastanın babası ziyaretçi olmaması konusunda ısrarlı.”

En azından hâlâ yaşadığını biliyordum.

“En azından bana nasıl olduğunu söyleyemez misiniz?”

“Bay Heller ayrıca...” Doktor iç geçirdi ve başını iki yana salladı. “Korkarım hastanın durumu hakkında daha fazla bilgi vermeye iznim yok.”

“Kimseye mi?” diye sordum, şimdiden cevaptan şüpheleniyordum. “Yoksa?..”

“Sana.”

Çığlık atmak istedim. Bir şeyleri kırmak istedim. Mesela Bay Heller’ın boynunu. Ya da hazır el altında olduğu için doktor da iş görürdü. Ama tüm bunların yerine, tekrar oturdum ve küçük bir kız çocuğu gibi kuralları izledim.

Bekledim.

Bay Heller’ın fikrini değiştirmesini bekledim. Olmadı. O yüzden stratejimi değiştirdim. Gitmesi, uyuması ya da yemek yemesi için beklemeye başladım. Çünkü eninde sonunda onlardan birini yapmak zorunda kalacaktı.
Onun ihtiyaçları vardı.

Benim yoktu.

Bir gün ve bir gece daha geçti, neredeyse şafak sök-müştü. Bir hemşire Bay Heller’ı bekleme odasına doğru getiriyordu. Adama yakın duruyordu, sanki sendelemesini ya da kendini dik tutma yetisini kaybetmesini bekliyordu. *Bana yaslanın* der gibiydi, omuzları sert ve yükü taşımaya hazırdı. Ama adam dimdik durdu. Sanki hiçbir şey ona dokunamazmış gibi soğukkanlıydı. Gözleri sanki ben orada değilmişim gibi üzerimden geçip gitti.

“Eşyalarıyla geri döneceğim,” dediğini duydum, kapıda tereddüt etti. “Siz emin misiniz?”

“Sorun yok,” diye temin etti kadın. “Eve gidip biraz uyuyun. Gücünüzü saklayın. Buna ihtiyacı olacak.”

Bay Heller başıyla onayladı. Başını yeniden kaldırması çok uzun sürdü. “Ve bana haber vereceksiniz, eğer bir şey... değişirse.”

“Ânında,” dedi. “Gidin.”

O gitti. Yani kendi ânımı seçmem gerekiyordu. Kimse izlemeyene kadar bekle. Sonra beyaz kapılardan içeri sıvış. Auden’ın odasını bul. Auden’ı bul. Her ne oluyorsa kendi gözlerinle gör. Görmek istemediğim bir şey olsa bile.

Bekledim.

Uyuyordu.

En azından, uyuyor gibi görünüyordu. Gözleri kapalıydı. Yüzünde görebildiğim tek şey oydu neredeyse: gözleri. Yüzünün kalanı bandajlarla kaplıydı. Auden gibi görünmüyordu. Her deliğe girip çıkan borular, göğsüne sarılmış canlandırıcı kalkan ve kafatasını bir kuş kafesi gibi çevreleyen metal askı varken, insan gibi bile görünmüyordu. Omuzlarına ve köprücükkemiğine sarılan deri askıdan çıkan dört, sert metal vardı. Kafatasını çevreleyen ince metal bir banda bağlanıyorlardı. İnce gümüşi parçalar belirli noktalardan alnına tutturulmuştu, derisini sıkıştırıyor ve aleti yerine tutuyordu. Sol kaşının her yanma kan bulaşmıştı ve birinin onun kafatasına metal soktuğunu düşünmemeye çalıştım. Uyanmış mıydı, canı acımış mıydı, hâlâ acıyor muydu merak ettim. O aletin ne için olduğunu öğrenmek istemedim.

Yatağın solunda katlanan bir metal sandalye vardı. Oturdum. Sağ kolu alçıdaydı. Bacakları ince, mavi bir battaniyeyle örtülmüştü. Fakat sol kolu açıktaydı. Birkaç ufak bandaj, koluna batırılmış serum iğnesi, kan dolaşımına karışan berrak renkli sıvı haricinde, kolu normal görünüyordu. Sağlıklı. O yüzden çok nazikçe, bedenine hassasiyetle yerleştirilmiş makinelerinden hiçbirine değ-memeye dikkat ederek, elimi elinin üzerine koydum.

Gözlüğünün nerede olduğunu merak ettim, belki lazım olur diye. Hayır, lazım olacağı için. Sonra akıntıda yüzerek millerce uzağa gitmiş olabileceğini hatırladım. Belki okyanusa kadar ulaşırdı. Nehrin okyanusla buluşup buluşmadığını bile bilmiyordum. Ama en sonunda her şey ulaşırdı, değil mi?

Gözlerini açtı.

“Selam!” Hayır, bu çok yüksek sesli, çok sahte neşeliydi. Bunu anlardı. “Hey,” dedim daha yumuşakça.

Hiçbir şey olmadı.

“Auden? Beni duyabiliyor musun?” Ona doğru eğildim. Böylece başı metal kafesle yerinde tutulsa bile beni görebilirdi. “Benim. Lia.”

Söylediğim şeyi anlayabilir mi diye merak ettim.

Önemli ölçüde beyin fonksiyonu, doktor bunu “önemli ölçünün” ne olduğunu açıklamadan söylemişti. Hiç olmasından fazla, *çok* olmasından azdı.

“İyi olacaksın,” dedim. Tıpkı hastaneye gelirken söylediğim gibi, aynı işe yaramazlıkla. İnsanların bana bunu söylemesinden ne kadar nefret ettiğimi hatırladım. Her şeyi tamam ve sağlıklı olan insanlardan gelen bu yorumların ne kadar saçma, ne kadar *kabul edilemez* olduğunu. *Hiçbir şey* iyi olmayacaktı, kazadan sonra öyle düşünmüştüm. Yalan söyledikleri için onlardan nefret etmiştim. “Doktorlar iyi olacağını söylüyor.”

“Sen farklı bir doktorla konuşmuş olmalısın,” dedi. Daha çok hırıldadı. Kelimeleri ağır ve hırıltılıydı, sanki boğazını uzun zamandır kullanmamış gibiydi. Ve sanki konuşmak canını yakıyordu.

Ama yine de gülümsedim ve gülümsemem gerçekti. O geri dönmüştü.

“Ben çok-” Kendimi durdurdum. Bekleme odasında kendime nasıl işkence ettiğimi, endişelendiğimi duymasına gerek yoktu. Bu benimle ilgili değildi. Onunla ilgiliydi. “Berbat görünüyorsun,” dedim gülmeye çalışarak. “Acıyor mu?”

“Hayır.”

Belliydi. Son zamanlarda epey iyi ilaçlan vardı ve en iyisinden aldığına hiç şüphem yoktu.

“Pekâlâ, sanırım artık ortak bir noktamız var,” dedim. “İkimiz de teknik olarak öldük ve hayata geri döndük.” Bu uygunsuz bir şaka mıydı? Kendini daha iyi mi hissettirirdi, yoksa umursamadığımı mı düşünürdü? “Dikkatli olsak iyi olur, yoksa İnanç bize tapmaya falan başlayacak.”

“Hı-hı.”

Tamam. Şaka için çok erken.

“Babanı bekleme odasında gördüm. Senin için gerçekten endişeleniyordu. Sanırım sandığından daha çok umur-suyor... Şey. Neyse. Endişeliydi.”

“Öyle.”

Muhtemelen konuşmak canını yakıyordu.

“Endişelenmesine gerek yok tabii, çünkü sen iyileşeceksin. Artık doktorlar her

şeyi yapabiliyor, değil mi? Bana bir baksana.”

Söylenecek yanlış şeylerden biri.

Söylediğim her şey yanlıştı.

Avucumu hafifçe onun eline sürttüm. Elimi tutmasını, parmaklarımı sıkmasını, beni orada istediğini göstermek için bir şey yapmasını diliyordum. Ama yapmadı. Yine de tuttum. Teni sıcaktı, hâlâ hayatta olduğunun kanıtıydı.

“Harikaydın, bunu biliyor musun?” dedim. “Beni kurtarmak için atlaman? Suyun çok soğuk olduğunu söylüyorlar, senin yapamayacağını-” Durdum. İkimizin de hatırlatıcıya ihtiyacımız yoktu. “Gerçekten kahramancaydı. Beni kurtarman.”

“Aptalcaydı.

“Hayır, Auden...”

Tekrar konuşmadı, sadece tavana baktı.

“Yorgunsun,” dedim. “Herhalde gitmeliyim, uyumana izin vermeli-”

“Öğrenmek istemez misin?”

“Neyi?”

“Doktorların söylediğini.” Dudakları yukarı doğru kıvrıldı, ama gerçek bir gülümseme değildi ve sebebi yüzünün çoğunu kaplayan bandajlar değildi. “Tanıyı. Heyecan verici detayları.”

“Tabii bilmek isterim.” İstemiyordum.

Özellikle de kuru, soğuk bir sesle onunla, bedeniyle, yaralarıyla ilgisi yokmuş da, bir tıp metnini okuyormuş gibi anlatmaya başladığında. Delinmiş akciğer. İç kanama. Zedelenmiş böbrek. Yüzeysel kesikler. Çatlaklar. Çoklu kalp durmasına bağlı olarak kalp kasının zayıflaması. Gerekli olursa diye nakil için beklemede duran yapay karaciğer. Bekleyip göreceklerdi. “Ve büyük final,” dedi. Sesi buz gibiydi. Aynı babası gibiydi. “Omurga hasarı. C5’te.”

O kadar kısacık sürede, otuz saniyede, nasıl bu kadar çok hasar olabildi anlayamıyordum... ve on metreden. *İki yüz tonluk suyu da unutma.* Ve yine de ben iyiydim.

“Auden, ben çok... ama çok üzgünüm.” Elimi metal kafesin arasından geçirdim ve parmaklarımı yanağına değdirdim.

“Bana dokunma,” dedi. “*Yapma*.”

Elimi çektim. Ama sol elim hâlâ elinin üzerindeydi. Görüş alanının dışında olduğunu fark ettim. Parmaklarını sertçe sıktım, bırakmamı söylemesini bekledim.

Söylemedi.

Rahatsız olmuş gibi, “Ne?” diye sordu.

Parmaklarına baktım, odaya girdiğimden beri kıpırdamayan parmaklarına. Ona dokunmama izin vermese bile, dokunmama izin verdiği parmaklara.

“Acıtıyor mu?” diye sordum yine, bu defa farklı bir sebeple.

“Hiçbir şey acıtmıyor.” Sesi robot gibiydi. Sesimin kontrolünü kazanmadan önce, elektronik bir kutu aracılığıyla iletişim kurmak zorunda kaldığımda çıkardığım ses gibiydi.

“Bu ne demek oluyor? Neler oluyor?”

“C5. Yani boyun, beş omur aşağısı,” dedi. “Her şeyi ayrıntılarıyla açıkladılar. C5, başımı ve boyun hareketlerimi yapabileceğim anlamına geliyor. Elbet bir gün omuzları da. Yani şu anda boynumun aşağısındaki hiçbir şeyi hissetmiyorum demek oluyor. Yani hayatım boyunca sikildim demek oluyor.”

“Artık değil,” diye karşı çıktım. “Artık onu düzeltebiliyorlar. Değil mi?”

“Omuriliği tekrar bir araya getirdiler. Evet. Ve sonra sinir yenilenmesi. Bazı hisleri geri alıyorsun. Bazı hareketleri. Buna ‘sınırlı hareketlilik’ diyorlar. Yani biraz yürüyebilirsin. Günde birkaç saat. Ve görünüşe göre, eğer yeterince pratik yaparsam, bir gün kendi başıma işeyebilirim.”

“Bu kulağa...” Cehenneme mahkûm bir hayat gibi geliyor. “Umut verici geliyor.”

“Tabii. Mesela, hayatımın geri kalanını ilaç altında geçirirsem çok ağrım sızım olmayacağını umut ediyorlar, ama emin değiller. Mesela, beni on yıl içinde ölmeyeceğim şekilde toparlayabilmeyi umuyorlar, am?. emin değiller. Ne yüksek umutlar, ha?”

Auden’la ilgili hep tatlı bir şeyler vardı, alaycılığının, komplo teorilerinin ve aile dertlerinin altına dikkatle saklanmış bir şey. Sanki gizli umut deposunu açığa çıkarmaktan korkardı. Ama artık o gitmişti. Acının altında daha çok acıdan başka bir şey yoktu. *Bu geçici,* dedim kendime.

Her şey değişir.

“Eğer bu o kadar kötüyse, neden sen... diğer seçeneği seçmiyorsun?” diye sordum.

“Bununla tam olarak neyi ima ediyor olabilirsin acaba?”

Tereddüt ettim. “Hiç.” Yani buydu. Ne kadar şey söylemiş olursa olsun, benim gibi olmak istemiyordu. Benim gibi olmaktansa sefil, zayıf, acı içinde olmayı seçiyordu. Belki de onu suçlayamazdım.

“Söyle.”

“Hiç.”

“Söyle şunuV' Bir şey bipledi ve derin, zor bir nefes aldı. “Beni dinlesen iyi edersin,” dedi soluk soluğa. “He-yecanlanmamalıyım.”

“Neden yükleme yapmıyorsun?” dedim çabucak. Yatağa mahkûmken nefret ettiğim bir şeyi daha hatırladım. Herkesin aniden kelimelerden korkmaya başlamasından nefret etmiştim, sanki “olanlar” ve “bulunduğun şartlar” gibi üstü kapalı ifadeler bana aslında neler olduğunu unutturacakmış gibi. Sanki sesli söylemeyerek kendilerinden başkasına yardım ediyorlarmış gibi.

“Beyin taramaları.”

“Üzgünüm, ben anlama — ne?”

“Beyin taramalarıma baktılar,” dedi duraksayarak. “Ve bir anomali var.”

Hâlâ anlamıyordum.

“Yetersizim,” dedi. “Yapısal anormallikler. Akli dengesizliğe ve/veya çürümeye yatkınlık. Olasılık dışı ama mümkün. Yani bu durumda — otomatikman elenme. Eğer delireceksem sonsuza kadar yaşamamı istemezler, değil mi?” Kahkaha attı. “Komik, değil mi?”

Dudaklarımı birbirine bastırdım.

“Evet, diğerleri de öyle düşünüyor gibi,” dedi. “Belki de ben zaten deliyimdir.”

“Düzeltemezler mi?” diye sordum yumuşakça. “Bu her neyse?”

“Düzeltebilirlerdi. Ben doğmadan önce. Eğer biliyor olsalardı, eğer annem böyle bir şey için tarama yapmalarına izin vermiş olsaydı. Ama lüzumsuz olduğunu düşündü. Sadece temel şeyleri yaptırdı.” Yine güldü. Vücudu hareketsiz ve ciğerleri zorlukla hava pompalarken sesi garip bir şekilde tiz, mekanikti. “Sağ ol anne.”

“Yapabileceğin bir şey olmalı. Eğer yeterince ödeme yaparsan fikirlerini değiştirmenin bir yolu olmalı?”

“Hiçbir şey yok. Benim için yepyeni bir beden falan yok. Buna kısıldım kaldım. Hayat boyu.” Duraksadı. “Ne kadar sürecekse.”

Yine elini sıktım. Hissettiğinden değildi tabii.

“Komik, değil mi?” dedi. “Ufacık bir parçadan sahte bir beden yapabiliyorlar, ama gerçeğini düzeltemiyorlar. Sanırım hasarlı mallara kaldıysan yapabileceğin pek bir şey olmuyor.” Gülmedi. “Hayır, bence de komik değil.”

“Yardım edebilirim,” dedim. “Nasıl olduğunu biliyorum, orada uzanıp hayatının sona erdiğini düşünmenin nasıl olduğunu biliyorum. Anlıyorum.

“*Hiçbir şeyi* anlamıyorsun,” dedi tükürür gibi. “Bana hep söyleyip durduğun şey buydu, değil mi? ‘Yerimde olmadığın sürece anlayamazsın.’ Sen de hiç bu konumda olmadın.”

“Hayattasın,” dedim. Bana-Ben-de, Sascha, boğmak istediğim herhangi bir tıbbi amigo gibi konuştuğumu biliyordum. Ama şimdi, en sonunda neden hepsinin öyle dediğini anlıyordum. İnanmak istiyorlardı. O kadar kırık dökük birine bakıp da düzeltilemeyeceklerine inanma-mazlık edemezdiniz. “Bu da bir şey.”

“İstemediğim bir şey. Böyleyken değil.”

O yüzden o amigoların hiç söylemediği şeyi söyledim. Gerçeği. “Ben de istemedim. Ve... asla önceki gibi olmayacak. *Asla.* Bu asla düzelmeyecek. Ama *sen* düzeleceksin.”

Alayla güldü.

“İnanmadığını biliyorum,” dedim çaresizce. “Hepsinin seni içermeyen karşılama kartı saçmalıkları gibi geldiğini biliyorum, ama seni de içerecek. Belki her şeyi anlayamıyorum, ama bunu anlıyorum. Hissettiğin şeye gelince, o hiç gidecek mi gerçekten bilmiyorum. Ama insanlar -*sen*- olaylara alışabilirsiniz, şimdi imkânsız görünse bile. Bunu yürütebilirsin.”

“Ah gerçekten mi?” dedi. Sahte neşesinin etrafını acımasızlık sarıyordu. “5u *kadar* anlayış için sağ ol. Yani bir makinenin bana işeme zamanımın geldiğini, sıçma zamanımın geldiğini söylemesine ve sonra da bunları yapmama yardım etmesine alışabilirim. Tabii hepsi yenileme ameliyatı tamamlandıktan *sonra.* O zamana kadar bez-leniyorum. Sence altımı değiştirmeye alışabilir miydin? İçime yerleştirilen elektrotların kaslarımı tetiklemesine, normalmişim gibi davranmaya, sonra çok acıdığı için yere düşmeye ve birisi tarafından taşınmaya alışabilir miyim? Bana o kısmın tıpta mucize olduğunu söylüyorlar. Yirmi yıl önce, hayatımın kalanında bu yatakta yatan bir yığın olabilirdim, insanlar yedirir, döndürür ve kıçımı silerdi. Yani insanların bana ne kadar minnettar olmamı söylemelerine alışabileceğimi mi düşünüyorsun? Herhalde akciğerlerimin de yarı kapasiteyle çalışmasına ve göğsüme bir fil oturuyormuş gibi hissetmeye alışabilirim, ha? Eğer *şanslıysam.* En azından sıvı artana kadar... boğuluyor-muşum gibi hissederken gelip sıvıyı boşaltmalarım beklerim. O konuda senin bir şey bileceğinden değil tabii.”

“Bu berbat,” dedim. “Bunu biliyorum. Ama yalnız değilsin. Bunu yalnız yapmak zorunda değilsin. Ben buradayım, sen de benim yanmadaydın.” Avluda donakaldığım günü anımsadım, ne diyeceğini ve ne yapacağını tam olarak biliyordu, hem de beni yeterince tanımıyor olmasına rağmen. Ve şimdi onun

dışında kimse beni tanımıyordu. “Bunu birlikte yapacağız.”

“Birlikte.” Alayla güldü. “Tabii. Belki en sonunda bana âşık olursun ve hayallerimi gerçeğe dönüştürürsün. Sonsuza kadar mutlu yaşarız. Tabii bana bir çeşit hidrolik sistem bağlayabildikleri sürece. Normal şekilde de pek bir şey yapacağımdan değil, yani sanırım farkı fark etmeyeceğim bile.”

“Auden, yapma-”

“Neyi yapma? Penisimin ‘orta dereceli hissiyatını’ geri alabileceğini mi anlatmayayım? Eğer elektrik tedavisine -bu arada ne penisimin ne de benim dört gözle beklediğimiz bir şey- iyi yanıt verirsem, belki ama belki biraz düzüşme için kahrolası şeyi kaldırabileceğimi mi söylemeyeyim? Ama-”

“Lütfen yapma.”

“Ah, üzgünüm, tıbbi detaylarımla seni tiksindiriyor muyum? Yoksa seni tiksindiren şey benimle seks yapma düşüncesi mi?”

Onunla kavga etmemi istiyordu. Yapmayacaktım. Şimdi olmazdı. Burada olmazdı. “Bu şekilde uyandığımda hayatımın bittiğini düşündüm,” dedim. “Ama bana üstesinden gelebileceğimi söyleyen şendin. Temiz bir başlangıç yapabileceğimi söyledin.”

“Bu farklı.”

“Biliyorum, ama-”

“Hayır!” Biplemeler yine başladı. “*Bilmiyorsun*. Bu senin başından geçen şey değil. Anladığın şey değil. Bu *benim*, benim hayatım. Sonsuza kadar böyle olacak: bok gibi.” Gözlerini kapatıp derin soluklar aldı.

“Üzgünüm,” diye fısıldadım. Sakin kalması için sessizce yalvarıyordum. “Sadece benden ne istediğini söyle. Ne yapabilirim?”

“Dışarı çıkabilirsin.”

Ayağa kalktım. “Haklısın. Uyumaya çalışmalısın. Sonra geri geleceğim.”

“Hayır. Dışarı çıkıp bir daha geri gelmemelisin. Asla.”

“Sen neden bahsediyorsun?”

“Bu senin hatan,” dedi alçak sesle. “Olanlar... senin suçun.”

“Bir kazaydı. Sen beni... kurtarmaya çalışıyordun.” Kurtarılmaya ihtiyacım yokken.

“Görünüşe göre o dediğini çok yapmaya çalıştım,” dedi. “Sen aptalca bir şey yaparsın, pervasızca bir şey yaparsın ve düzeltmesi bana düşer. Bana bok gibi davrandın ve ben yine de seni kurtardım. Çünkü aptalım. Aptaldım.”

Gözlerimi yumdum. “Sen benim en iyi arkadaşımsın.”

Sanki duymamış gibi devam etti. Ya da duymak istemedi. “Herhalde mutlusundur, değil mi? Sen etrafta bir çeşit mekanik ucube gibi dolanırken neden etrafındakiler sağlıklı ve normal olsun, değil mi?”

Sadece canımı yakmaya çalışıyor, diye düşündüm. Eğer buna ihtiyacı varsa yapmasına izin vermeliydim. Neye ihtiyacı varsa yapmak zorundaydım.

Bu benim hatam değil.

“Belki de başından beri planın buydu. Öyle mi? O yüzden mi beni peşinden sürükleyip durdun, o aptalca riskleri almama sebep oldun? Beni öldürmeye çalışıyordun —pardon, beni *kırmaya* mı çalışıyordun?”

“Elbette hayır! Bu bir *kazaydı*.”

“Olması kaçınılmazdı. Ve eğer bunu görmediysen sen de benim kadar aptalmışsın.”

“Auden, hadi ama. Ben... Ben seni seviyorum.”

“Ama *o şekilde* değil, değil mi?”

Bana inanma şansı olsaydı mutlulukla yalan söylerdim. “Hayır. Ama-”

“Ama senden alabildiğim her neyse onun için minnettar olmam lazım, değil mi? Kusura bakma, bugün havamda değilim. Kendimi pek iyi hissetmiyorum.”

“Bunu nasıl düzelteceğimi söyle. Lütfen.”

“Zaten söyledim: Dışarı çık. Şu anda seninle konuşmamın tek sebebi, bunu benden duymanı istemem. Yaptığın şeyi. Artık biliyorsun. Yani işimiz bitti.”

Kıpırdamadım.

“Seni zorlayamayacağım bariz,” dedi. “O yüzden gözlerimi kapatıp burada değilmişsin gibi davranacağım. Gözlerimi açtığımda gitmiş olmanı umuyorum. Benim için bir şey mi yapmak istiyorsun? Bunu yap. Hâlâ kahrolası *bir şeyin* üzerinde kontrolüm varmış gibi davranmama yardım et.”

Gözlerini kapattı.

Ben gittim.

Ama hastaneden ayrılmadım. Çünkü haklıydı. Artık hiçbir şeyin üzerinde kontrolü yoktu. Ben de dahil.

Bekleme odasına döndüm. Babasının geri dönüşünü izledim. Doktorların ve hemşirelerin bir krizden diğerine gidişini izledim.

Bekledim.

O gecenin geç saatlerine kadar bekledim, babası uyu-yakalana ve kalan birkaç doktorla hemşire beni izlemek-tense saati izleyene kadar. Onun kapısının dışında yine bekledim, izliyordum, uyuduğundan emin oluyordum.

Sonra içeri sıvıştım. Sandalyeyi kaldırdım ve yatağın ayakucuna doğru yerleştirdim. Uyansa bile beni göremezdi. Nefesimi duymayacağı da kesindi. Ayrıca battaniyenin üzerinden işe yaramaz ayaklarını tutan ellerimi de hissetmeyecekti.

DAHA IYI *“Hiçbirimiz gönüllü değiliz. ”*

Hastanenin dışında durup şimdi ne yapacağımı merak ederken kendime, *o Ölmedi*, dedim. Bu bir artıydı. Uzun bir süre de ölmeyecekti — bu yüzden ölmeyecekti.

İyi haber gibi gelmeliydi.

Ölmek istemiyor, dedim kendi kendime. Söylese de olurdu. Ama bazı şeylerin katlanılmaz olduğundan emin olduğunuz anlarda bile, aslında öyle olduklarını henüz anlamıyordu.

Anlıyorum, dedim yine. *Ona yardım edebilirim.*

Ama ikinci kısım yalandı. Belki o haklıydı, belki ilk kısım da yalandı.

Kendime söyledim: *Bu senin hatan değil.*

Kendime öfkesinin geçeceğini ve beni bağışlayacağını söyledim.

İnkâr öfkeye dönüşüyor, dedim kendime. Sonra pazarlık ve depresyon gelecekti. Ve en sonunda her zamanki gibi kabullenme vardı. İstediği hayatın kaybı için yas tutacaktı. Yardımımı kabul edecekti.

Kendime onun yardımı olmadan bir yol bulacağımı söyledim.

Yalan söyledim.

Bugün soğuk bir gündü. Günler hep soğuktu. Ve her zamanki gibi, benim için önemli değildi.

Bununla kime gidecektim? Gittiğim ki^; *Auden’dı.* Auden anlayandı. Onun bir sorun değil, çözüm olması gerekiyordu. Öyleyse konuşabildiğim tek insanı kaybetmemle ilgili kiminle konuşacaktım? Eğer yalnızsam yalnızlığıma kim çare olacaktı?

Yalnızdım.

Ve belki de benim hatamdı.

Ya da belki değil, diye düşündüm aniden. Eğer şelaleye gitmemiş olsaydım Auden asla incinmeyecekti, ama eğer Jude bana yolu göstermemiş olsaydı şelaleye hiç gitmezdim. Eğer bana atlamam için resmen *meydan okumamış* olsaydı, gerçekten olduğu şey gibi yansıtmak yerine kimliğimi yansıtmamın büyük bir sembolü gibi göstermeseydi. Oradan atlama sadece aptalca bir numaraydı. Auden'ın söyleyeceği gibi, delilikti. Elbette ben dinlemeye zahmet etmemiştim.

Seni hemen görmem lazım, diye mesaj attım Jude'a. Bana sebebini sormadan bir adres yolladı. Belki de ona hep ihtiyaç duyduğumu ve sonunda farkına vardığımı falan düşünüyordu. O şekilde düşünecek kadar göt bir herifti.

Bu benim hatam değil, dedim tekrar ve bu defa arkasında çok daha fazla güç vardı. *Onun hatası.*

Öncekinden farklı bir evdi. Aslında komple bir arazi, ner-deyse feodal bir köy gibiydi. Çevresini binalar kaplıyordu ve tepenin en yüksek yerinde, kuleleri falan olan, peri masallarından fırlamış gibi görünen gotik bir kale vardı. Tabii *Uyuyan Güzel*'deki gibi bir peri masalında, prensesin evi eskimiş, dikenlerle kaplanmış ve unutulmuş olsaydı. Jude benimle dışarıda buluştu.

"Burada mı yaşıyorsun?"

"Quinn'in," dedi Jude. "Bazılarımızı kalalım diye davet etti... bir süreliğine."

"Seni doğru düzgün tanımıyor bile."

Dudakları yukarı doğru kıvrıldı.

"Sanırım yeterince tanıyor." Bizi orman gibi olmuş patikadan aşağı yönlendirerek devasa seraya yollandı. İçeride ölü bitkilerden başka bir şey yoktu. Çoğu pencere pervazı boştu, yerdeki cam parçaları çatırdıyordu. "Yani buraya mal mülkten konuşmak için mi geldin?"

"Konu Auden," dedim. Aniden, geldiğim için üzüldüm. Adını burada yüksek sesle söylemek yanlış geldi. Hem de Jude'a. "O yaralandı."

Jude başını salladı. "O bir org. Zaman zaman öyle şeyler olur."

Ona inanamadım. "Umursayamaz mısın? Ne kadar kötü olduğunu bile

sormayacak mısın?”

“Kendisinin de hızlıca belirttiği gibi, o benim arkadaşım değil. Neden umursamalıyım?”

Umursasa da umursamasa da, “ÂToiü,” diye bilgilendirdim. “*Senin* yüzünden.”

Jude tek kaşını kaldırdı. Hiçbir şey hissetmedi. *Hiç*.

“Beni zorladın,” dedim. “Senin gibi olmadığımı kabul edemedin. Tüm o kontrolünü kaybetme, kendini bırakma saçmalıklarını önüme serip durdun ve en sonunda yaptım. Şimdi bedelini ödeyen *o* mu? Tebrikler, Jude,” dedim. “Her şey planına göre gitti. Benden nefret ediyor ve benim hiçbir şeyim kalmadı, tam da istediğin gibi. Tam da öngördüğün gibi, değil mi? Yalnızım işte. Yardımların sayesinde. Çok teşekkürler.”

Jude seranın kapısının pervazına yaslandı, çıkıntı yapan cam parçalarını görmezden geldi. “Şifreli atıp tutmalar uzmanlığım sayılmaz,” dedi. Hâlâ son derece sakindi. Tarafsızdı. “Ama eğer doğru anladıysam, sen bir şey yaptın, orgun yaralandı ve bir şekilde bu benim hatam, çünkü ilk seferinde sana yapmanı ben söyledim? Her zaman sana söylenenleri yapar mısın?”

Yavaşça yere çöktüm. Yüksek sesle söyleyince kafamda durduğundan daha aptalca oldu. Çimenler sabah yağmurları yüzünden hâlâ ıslaktı ve soğuk su, pis, ödünç aldığım kıyafetlere sızdı.

“Senden nefret ediyorum,” dedim.

“Özür sayılmaz. Ama kabul edeceğim. Neler olduğunu anlatmak ister misin?”

Ona anlattım. Her şeyi, Zo’yla olan kavgamdan hastane odasındaki âna kadar, Auden’ın gitmemi söylerkenki sesine -sesinin o soğuk ve mekanik *tonuna*- kadar.

Bitirdiğimde Jude başını salladı. “Trajik.” Her zamanki kadar duygusuzdu. Duygularını tamamen kapatmak için gizli bir düğme mi keşfetti diye merak ettim. Ve eğer öyleyse, bana öğretir miydi?

“Mutluluk dansını yapabilirsin,” dedim. “Ondan nefret ettiğini biliyorum.”

“Ondan hiç nefret etmedim. Senin için önemli olabilirmiş ya da seni anlayabilirmiş gibi davrandığını düşünmekten nefret ettim. İkiniz felaketten başka bir şey değildiniz.”

“Felaket doğru kelime. *Ben* felaketim. Onun hayatını mahvettim.”

Jude hiçbir şey söylemedi. Başımı kaldırıp baktım. “Benim hatam olmadığını söylemeyecek misin? Kendimi suçlamamam gerektiğini?”

Jude omzunu silkti. “Ben yalan söylemem.”

“Arkamdan atlamaya karar veren *oydu.* Onu zorlamadım. Kurtarılmam gerekmiyordu.”

“Ben biliyorum,” dedi Jude. “Olduğum kişi sayesinde. O bilmiyordu — olduğu kişi yüzünden.”

“Neden farklı olduğumuza inanmak senin için bu kadar önemli? Mekalar ve orglar?” dedim. “Neden onlardan nefret etmemi istiyorsun?”

Başını yavaşça iki yana salladı. “Onlardan nefret eden biz değiliz, Lia. Onlar bizden nefret ediyor.”

Auden benden nefret etmiyordu.

En azından, eskiden etmiyordu.

“Biz makineyiz,” dedi Jude. “Değişmeyiz. Kusursuzuz — ve o kusursuzluk bizim tek kusurumuz. Onlar yaşla-

nıyor, hastalanıyor, yaralanıyor, her zaman bir şey var. *Çürüyorlar.* Biz aynı kalırız. Zamanda sürükleniriz, onlar boğulur. Zaman sınırları var, bizim yok. Affedemedikleri tek şey o.”

“Bu bizi insan dışı bir şey yapmak zorunda değil.”

“*Zorundal*” diye bağırdı. İlk defa sesini yükseltiyordu. “İnsanlar ölümlüdür. Ölümlüler yitip gider. Canlı varlıklar *ölür. Canlı* olma konsepti aksi olmadıkça anlamsızdır. Işığı tanımlayan karanlıktır. Yaşamı tanımlayan ölümdür. Ölüm onları oldukları şey yapar. Ölümün yokluğuysa *bizi* olduğumuz şey yapar. Fark

bu. Mutlak. Sadece isteyerek uzaklaştıramazsın.” Jude yumruğunu pervaza indirdi, çürük ahşabı parçaladı. “Hiç anlamadın. Hiç uğraşmaya zahmet bile etmedin. Şelaleye o yüzden gittiğimiz, *o yüzden* risk aldığımız, o yüzden kenardan atladığımız aklına geldi mi? Bu bir hatırlatıcı — bizim için ölümün bir seçenek olmadığını hatırlatıyor. Bizi farklı yapan her şeyin bir hatırlatıcısı. Auden için kendini istediğin kadar suçlayabilirsin; çünkü *sen* hatırlamak istemedin. Böylece kendine unutma izni verdin.”

“Ama-”

“Hayır,” dedi şiddetle. “Bu sefer *sen bana* geldin. O yüzden ya gidersin ya da oturup dinlersin. Bunu duymak istiyor musun, istemiyor musun?”

Belki de gelmemin gerçek sebebi buydu. Zaten bildiğim, ama inanamadığım bir şeyi duymak için. Tabii başkasından duymadığım sürece. Başımı salladım.

“Dikkatsiz davrandın,” dedi Jude. “Kendini Auden’la aynı olduğunuza inandırdın. Bir orga duygusal olarak bağlandın ve aslında gerçekte olduğun kişiyi -ve artık olmadığın kişiyi- kabullenmeyi reddettin. Gerçeği görmezden geldin ve etrafındaki herkesi tehlikeye attın. Özellikle de onu.”

“Bir kazaydı,” diye karşı çıktım. “Kötü şanstı.”

“Ya dün gece şehirde vurulan o olsaydı?” diye sordu. “Ya da biz çatıdayken serserinin biri gelip onun üstüne atlasaydı? Olabilirdi.”

“Düşünmedim, bilmiyorum.”

“Biliyorsun,” dedi Jude. “O zaman da biliyordun. Yine de istediğini yaptın. Yapman gerektiği gibi. Ama o daha en başından oraya ait değildi. Sen de bunu biliyordun. Sadece duracak kadar umursamadın.”

“Onu *senin* gibi birinin anlayabileceğinden çok daha fazla umursuyorum,” diye bağırdım.

“Sen kendini umursuyorsun,” dedi gülümseyerek. “Fazlasıyla iyi anladığım bir şey.”

Ayağa kalktım. “Burada durup bunları dinlemek zorunda değilim.”

“Değilsin.” Jude kapıda bir kedi gibi gerindi. “Kaç. En iyi yaptığın şey zaten.”

Kaldım.

“Onu şelaleye getirdin,” dedi Jude. “Şehre getirdin. Yarın başka bir yere daha sürükleyecektin. Ya da ertesi gün. Muhtemelen bu olduğu için şanslı. Sonraki aptal kararınız onun ölümü olabilirdi.”

“Ben asla-”

“Ve o da senin hatan olurdu.”

“O zaman benden ne yapmamı istiyorsun?” diye sordum. “Kendimi bir dolaba kilitleyip kapanayım mı? Dün-yay kendi dehşetimden koruyayım mı?”

“Hiçbiri benim meselem değil,” dedi. “Dünyada umursadığım kimse yok. En azından org dünyasında. Ama senin yerinde ve hâlâ önemleri birilerine sahip olsaydım...”

Metal kafesi içindeki Auden’ı düşündüm. Dizleri üzerindeki babamı. Kilitli bir kapının arkasına saklanan, suçlulukla parçalanan Zo’yu. Artık daha fazla ortak noktamız var, diye düşündüm aniden. Kardeş bağı ihtimallerimizin hayaline de bakın: *Eee, bugün kimi neredeyse öldürüyordun?*

“Gerçeği inkâr ederek onlara yaptığım şeyleri bir düşünürdüm,” dedi Jude. “Öyleymiş gibi yaparak. Kimi incittiğimi ve sonraki inciteceğim kişinin kim olacağını düşünürdüm.”

Ve yine onu gördüm. Babamı. Dizlerinin üzerinde. Ölmüş olmamı dilerken.

“Seçeneklerin var,” dedi Jude.

Tiksintiyle, “Sen mi?” diye sordum.

“Biz. Sen bizden birisin. Doğru koşullar altında, iyi uyum sağlayabilirdin. Ya da...” Arkasına bir bakış attı, ölü bitkilerin sarımtırak-kahverengi kalabalığına. “Ne derler bilirsin. Org gibi yaşayan...”

Ekşi bir ifadeyle, “Org gibi ölür mü?” diye tahmin yürüttüm.

Jude kaşlarını çattı. “Sorun şu ki, ölen kişi asla *sen* olmayacaksın.”

“Ben senin gibi değilim,” dedim. “Senin gibi olmak istemiyorum.”

Bana boş boş baktı ve konuştuğunda, sesi alçak ve yoğundu, yeni bir duyguyla doluydu. Belki öfke. Ya da pişmanlık. “*Hiçbirimiz* gönüllü değiliz.”

Annemle babama, onlarla Bio-Max’te buluşacağımı ve Zo da dahil hepsine ihtiyacım olduğunu söyleyen bir mesaj bıraktım. Başım beladaymış gibi. Ve birkaç gündür benden haber almadıkları için geleceklerini biliyordum.

Yani eve gitme için yeterli vaktim olacağı anlamına geliyordu. Boş eve girip onlarsız yapamayacağım birkaç eşyamı alacaktım ve karmaşık vedalarla uğraşmadan tekrar yok olacaktım. Kalmam için ağlayan ve yalvaran insanlar olmadan gidecektim, üstesinden gelebileceğimi sanmıyordum. Ya da gülümseyerek arkamdan el sallarsalar da yapamazdım.

İşte onun üstesinden gelemeyeceğimi *biliyordum.*

Annemle babam numarayı yedi. Ama yatak odamın kapısını açtığımda, Zo içeride oturuyordu. Beni bekliyordu.

“Ben evde yokken buraya girmeye iznin yok,” dedim otomatik olarak.

“Bu ablamın odası. Canım ne zaman isterse girmeye iznim var.”

Onu görmezden gelmeye karar verdim. Beni gitmekten alıkoyamazdı. Belki onun burada olması işimi daha da kolaylaştırırdı. Neden kalamayacağımın kusursuz bir hatırlatıcısı. Ben gidersem neden herkesin daha iyi olacağını gösteriyordu.

“Ne olursan ol, nasıl düşündüğünü biliyorum,” dedi Zo. “Çünkü Lia gibi düşünüyorsun. Yani beni kandıramazsın demek oluyor.”

Çantaya biraz kıyafet tıktım. En sevdiklerim değildi, sadece yığının üstünde olanlardı. Yeni bir hayata başlayıp yeni bir kimlik yaratacaktım. Yani eskiden sevdiğim şeyler önemsizdi.

“Kaçıyorsun,” dedi Zo.

Bulaşmayacağıma dair kendime söz versem de, “Nereden anladın?” diye homurdandım. Ayrıca çantaya ya da yeni hayatıma koymamam gereken şeyler: koşu ödüllerimdi. Walker’la ilk ayrılmamız ve ilk barışmamızdan sonra bana verdiği gülün kurumuş yapraklan. Annem ve büyükannemin çocukken sahip olduklan, benim de koktuğum için hiç yanımda yatırmadığım oyuncak kaplan. Kitap, gerçekten sayfalı kitap. Auden tavan arasında bulup bana vermişti, çünkü öyle şeyleri severdi ve ben de seviyormuş gibi yapmıştım. *Galapagos* adında bir şeydi. Okumamıştım, hem zarar vermekten korktuğum, hem de sıkıcı göründüğü için. Yine de benim için bir anlamı vardı, çünkü onun için bir anlamı vardı. Artık değil. Hiçbirine ihtiyacım olmadığını fark ettim. Ya da en azından olmamalıydı. Eve hiç gelmemeliydim.

“Bu annemle babamı öldürecek,” dedi Zo. “Bunu hiç düşündün mü?”

Çantayı bırakıp yatağın altına tekmeledim. Yeni kıyafetler alabilirdim. Amaç o değil miydi? Her şeyin yenisi. “Ortadan kaybolmam gerektiğini söyleyen şendin. Herkesin öyle daha mutlu olacağını söyleyen de şendin.”

Zo ağırlığını değiştirdi ve başparmaklarını diğer elinin boğumlarına sürtmeye başladı. Rahatsız olduğunda yaptığı bir şeydi. Ya da utandığında. “Eğer bu benim söylediğim şeylerle ilgiliyse... Bak, üzgünüm, tamam mı? Amacım seni göndermek değildi.”

“Her şey seninle ilgili değil.”

Zo bana zayıf bir gülümseme gönderdi. “O genelde benim repliğim değil mi?”

Bu, bir şeyin başlangıcı olduğuna inanmak için kışkırtıcıydı, sanki o gülümse bir çeşit güçsüzlüğün ya da ba-ğışlayıcılığın işareti gibiydi. Belki de yeniden eskisi gibi kardeş olabileceğimizin işaretiydi.

Hiçbir şey eskisi gibi değil, diye hatırlattım kendime. Bunu bir daha unutmayacaktım.

“Gitmeliyim.”

“Yapma,” dedi Zo. Yataktan atladı, ama olduğu yerde kaldı. Odanın karşısında, benden uzakta.

“Annemle babam üstesinden gelecektir. Sen varsın.”

Zo başını iki yana salladı ve elinin tersini gözüne sürdü. Sanki vücudunun ona ihanet etmesine kızan küçük bir çocuk gibiydi. “Sanki o kadarı yeterli olurmuş gibi.”

Omzumu silktim. “Öyle olmak zorunda.”

“Nereye gideceksin ki?” diye sordu. Sesinin umursu-yormuş gibi çıkmaması için çok dikkatliydi.

“Bir yerlere.” Ve ben de umurumda olmadığını açık ettim.

“Salaklık ediyorsun,” dedi. “Bu aptalca.”

“Yoksa *sen* kalmamı mı istiyorsun?” dedim şaşkınlıkla. Gardımı aldım. Bir karar vermiştim, ona bağlı kalacaktım. Mecburdum.

Zo gözlerini yere dikti.

“Bana kalmamı söyle,” dedim.

Ama Zo hiçbir şey söylemedi.

“Ya da bana ablan olduğumu söyle. Ve burada olmamı istediğini söyle.” Kapıda onun konuşmasını bekledim, üç yaşından beri yaşadığım odamı ardımda bırakmak için hazır olmayı bekledim. “Bana bunları söyle, belki kalabilirim.”

Zo en sonunda başını kaldırdı.

“Ablan olduğumu söyle,” dedim tekrar. Yalvardığımın farkmdaydım. Artık umursamıyordum. Söylemesine ihtiyacım vardı. Duymaya ihtiyacım vardı.

Belki o bile beni kalmaya ikna etmeye yeterdi.

“Üzgünüm,” dedi.

Kapıdaki boşluk onun odadan çıkıp gideceği kadar genişti ve birbirimize değmedik bile.

Jude’un saçmalıklarını yediğimden falan değildi.

En azından hepsini yememiştim.

Ayrıca Quinn’in ürpertici kalesine taşınıp yüzümü gümüş rengine boyamaya başlamaya ve sadece yapabiliyorum diye binaların kenarından sallanmaya hevesli olduğumdan da değildi. Hiç kimseyi ya da hiçbir şeyi umursamadığı açık olan Jude’la daha fazla yüz yüze zaman geçirmek istediğimden de değildi.

Onun aksime, ben umursuyordum.

Canımı yakan da buydu.

Cesur olduğum için, dünyayla kendi başıma yüzleşmek için ayrılmadım. Kendi mutluluğumu bırakarak -son zamanlarda pek sahip olduğum söylenemezdi- büyük bir fedakârlık yaparak ayrılmadım. Korkak olduğum için, Au-den’a yaptıklarımla ya da sonradan yapabileceğim şeylerle yüzleşmekten korktuğum için gitmedim. Korkak değildim.

Yorgundum.

Arafta yaşamaktan, bir şeyin yarısı, diğerinin yarısı olup da tam olamamaktan yorulmuştum. Ne tam ölüydüm ne tam yaşıyordum. Ne orijinaldim ne kopyaydım. Ne insandım ne makineydim. Kendim de değildim — ama orada başka kim vardı ki?

Hiçbir şey değişmemiş gibi davranmaktan yorgundum. Yapay bir beden ve bilgisayardan bir beyinle bile, hâlâ aynı insanmışım gibi davranmaktan yorgundum.

inkâr etmek yorucuydu. Öfke de öyle. Pazarlık beş para etmezdi. Depresyon sınırsızdı. Hepsinden yorulmuştum.

Bu da, ölümsüzlüğün ardından gelen cansızlığın yeni gerçekliğini kabul etmeye hazır olduğum anlamına geliyordu. *Benim* yeni gerçekliğimi.

Lia Kahn öldü.

Lia Kahn benim.

Ancak, en sonunda şöyle bir şey olduğunu fark ettim.

Belki de değilim.

ROBIN WASSERMAN, *Soğuk Uyanış* üçlemesinin, *Hacking Harvard'm, Yedi Ölümcül Günah* serisinin ve *Dünü Kovalamak* üçlemesinin yazandır. Brooklyn, New York’ta yaşıyor.